

DECIZII RELEVANTE
Trimestrul al doilea, anul 2012

Parte responsabilă civilmente. Elementele și condițiile răspunderii comitentului. Nu poate fi obligat la plată în calitate de parte responsabilă civilmente proprietarul vehiculului condus de inculpat și care fusese închiriat societății comerciale al cărei prepus era inculpatul, doar cea din urmă societate având calitatea de comitent

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, 837/R din 31 mai 2012

Judecătoria Bistrița prin sentința penală nr.327 din 13.03.2012 a admis acțiunea civilă disjunctă din dosarul penal, formulată de partea civilă C.M., partea civilă Spitalul Județean de Urgență Bistrița, cu sediul în Bistrița, partea civilă Spitalul Clinic Județean Mureș, și îndreptată împotriva inculpatului T.I., precum și a părților responsabile civilmente SC G.B. SRL și SC G.T. SRL și pe cale de consecință:

A fost obligat inculpatul T.I., în solidar cu părțile responsabile civilmente SC G.B. SRL București și SC G.T. SRL Târgu Mureș să plătească părții civile C.M. suma de 10.259,61 lei cu titlu despăgubiri civile materiale și suma de 65.000 lei cu titlu daune morale.

A fost obligat inculpatul T.I. în solidar cu părțile responsabil civilmente SC G.B. SRL București și SC G.T. SRL Târgu Mureș să plătească părții civile C.M. suma de 180 lei/lună cu titlu despăgubiri periodice începând cu data pronunțării hotărârii și până la încetarea stării de nevoie a părții civile.

S-a respins ca neîntemeiate (nefiind dovedite) celelalte pretenții civile formulate de partea civilă C.M..

Obligă inculpatul T.I. în solidar cu părțile responsabil civilmente SC G.B. SRL București și SC G.T. SRL Târgu Mureș, să plătească părții civile Spitalul Județean de Urgență Bistrița suma de 5.600 lei, cu titlu despăgubiri civile reprezentând costul tratamentelor medicale de care a beneficiat pe perioada spitalizării partea civilă C.M..

A fost obligat inculpatul T.I. în solidar cu părțile responsabil civilmente SC G.B. SRL București și SC G.T. SRL Târgu Mureș să plătească părții civile Spitalul Clinic Județean Mureș suma de 5.493,94 lei, cu titlu despăgubiri civile reprezentând costul tratamentelor medicale de care a beneficiat pe perioada spitalizării partea civilă C.M..

A fost obligat inculpatul T.I. în solidar cu părțile responsabil civilmente SC G.B. SRL București și SC G.T. SRL Târgu Mureș să plătească părții civile C.M. suma de 500 lei cu titlu cheltuieli judiciare reprezentând onorariu avocat.

S-a constatat că repararea pagubei la care a fost obligat inculpatul T.I. în solidar cu părțile responsabil civilmente SC G.B. SRL București și SC G.T. SRL Târgu Mureș este garantată de SC A.R.A. SA – Sucursala Mureș, în limita și condițiile contractului de asigurare.

A fost obligat inculpatul T.I. să plătească statului să plătească statului suma de 500 lei cu titlu cheltuieli judiciare.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut în fapt următoarele:

Prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Judecătoria Bistrița, a fost trimis în judecată inculpatul T.I., pentru comiterea infracțiunii de vătămare corporală din culpă, prev.de art.184 al.1

și al.4 Cod penal, reținându-se în sarcina sa că în data de 28.04.2009, în jurul orei 09,45, în timp ce conducea autoutilitara marca Iveco Magirus, pe raza localității Șieu Măgheruș, datorită nerespectării prevederilor legale referitoare la păstrarea distanței față de autovehiculul care circula în fața sa a produs un accident de circulație, accidentând-o pe partea vătămată C.M.. În urma accidentului, partea vătămată a suferit leziuni traumatice care au necesitat pentru vindecare un număr de 155-160 zile de îngrijiri medicale.

Prin scriptul depus la dosar, partea vătămată C.M. a declarat că înțelege să se constituie parte civilă solicitând obligarea inculpatului la plata sumei de 35.000 lei cu titlu despăgubiri civile pentru daune materiale (beneficiul nerealizat în perioada îngrijirilor medicale, cheltuielile efectuate cu examinările și tratamentele medicale, cheltuielile de transport și cheltuielile cu oamenii angajați la muncile gospodărești, cheltuielile efectuate pentru plata medicamentelor), a sumei de 65.000 lei cu titlu despăgubiri pentru daune morale în vederea compensării suferințelor fizice și psihice la care a fost supusă, o rentă lunară de întreținere, precum și cheltuielile de spitalizare ocazionate de internarea sa în instituțiile medicale în care i s-a acordat asistență medicală de specialitate.

Prin înscrisul depus la dosarul de urmărire penală Spitalul Județean de Urgență Bistrița s-a constituit parte civilă cu suma de 5.600 lei, iar Spitalul Clinic Județean Mureș s-a constituit parte civilă în cauză cu suma de 5.493,94 lei, reprezentând cheltuielile ocazionate de internarea părții vătămate și civile C.M. în unitățile sanitare menționate.

Prin sentința penală nr. 206/22.02.2011 a Judecătoriei Bistrița, inculpatul T.I. a fost condamnat la pedeapsa de 5.000 lei amendă penală, pentru comiterea infracțiunii de vătămare corporală din culpă, prev.de art.184 al.1 și al.4 Cod penal, cu reținerea circumstanței atenuante prev. de art. 74 lit. a Cod penal și făcând astfel aplicarea disp. art. 76 alin. 1 lit. e Cod penal.

În ceea ce privește latura civilă a procesului penal prin Încheierea din 15.02.2012 s-a dispus disjungerea acțiunii civile fiind stabilit termen de judecată pentru data de 15.03.2012.

Luând în examinare acțiunile civile alăturate acțiunii penale finalizată cu condamnarea inculpatului T.I., la plata unei amenzi penale (hotărârea judecătorească rămânând definitivă prin nerecurare), instanța reține următoarele:

În data de 28.04.2009, în momentele premergătoare accidentului, inculpatul T.I., în calitate de angajat al SC G.B. SRL, conducea autoutilitara (proprietatea SC G.T. SRL Mureș), pe raza localității Șieu Măgheruș, având direcția de deplasare Bistrița Beclean. Fiind în exercitarea atribuțiilor de serviciu se deplasa spre localitatea Cociu, de unde urma să aducă balast la baza din Viișoara. Ajuns în localitatea Șieu Măgheruș, inculpatul a observat în fața sa autoturismul marca Volkswagen Passat, având inscripția „ȘCOALA” (care se deplasa în aceeași direcție). La un moment dat, s-a apropiat de acesta cu intenția de a-l depăși. În clipa în care se pregătea să efectueze depășirea a remarcat că acest lucru era interzis (în zonă era amenajată o trecere pentru pietoni). A continuat să meargă în spatele turismului, la o distanță mică. La un moment dat inculpatul nu a observat că un pieton (partea vătămată și civilă C.M.) s-a angajat în traversarea străzii pe marcajul trecerii de pietoni (din dreapta spre stânga având în vedere direcția de deplasare a autoutilitareii). Autoturismul „ ȘCOALA”, a oprit înainte de marcajul trecerii de pietoni, pentru a acorda prioritate de trecere părții vătămate. Întrucât nu a observat pietonul angajat în traversare și nu a păstrat distanța de siguranță în mers, inculpatul T.I., a fost surprins de frânarea autoturismului din fața sa. Deși a acționat sistemul de frânare, nu a reușit să evite impactul cu mașina ce avea inscripția „ȘCOALA”, care la rândul său a lovit-o pe partea vătămată și civilă C.M.. Aceasta a fost transportată la Spitalul Județean de Urgență Bistrița, unde a fost internată în secția Ortopedie cu diagnosticul: „Politraumatism prin accident rutier. Șoc traumatic. Amnezie post-traumatică. Fractură cominutivă 1/3 sup. gamba stg. operată. Fractură olecran stg. operată. ZA - comoție cerebrală. Plăgi contuze multiple (nas, ambii genunchi, contuzie umăr stg.)”.

Conform certificatului medico legal nr. 1312/II/b/357 din 29.05.2009 eliberat de Serviciul Județean de medicină Legală Bistrița-Năsăud, partea vătămată C.M. a suferit leziuni corporale ce au necesitat pentru vindecare un nr. de 75-80 de zile de îngrijiri medicale. Ulterior, partea vătămată a depus la dosarul cauzei, acte medicale ce atestă și alte internări (ce sunt în strânsă

legătură cu accidentul descris mai sus). Prin raportul de constatare medico-legală nr. 1031 /II/b/93 din 07.05.2010, s-a stabilit că leziunile suferite de C.M. au necesitat pentru vindecare un număr de 155-160 de zile de îngrijiri medicale.

În cursul judecății s-a dispus efectuarea unui raport de expertiză medico legală ce a concluzionat faptul că leziunile traumatiche suferite de partea vătămată și civilă C.M. au necesitat 180 zile îngrijiri medicale, întrunind caracteristicile medico legale de punere în primejdie a vieții victimei, dar neîntrunind caracteristicile medico legale ale noțiunii de infirmitate posttraumatică. Totodată s-a conchis că leziunile suferite de partea vătămată și civilă C.M. a suferit i-au determinat acesteia pierderea totală, temporară a capacității de muncă pe o perioadă de 6 luni de la data producerii evenimentului încadrabilă în gradul I de invaliditate și ulterior o scădere permanentă ca capacității de muncă încadrabilă în gradul III de invaliditate.

La data producerii accidentului partea vătămată și civilă C.M., era angajată. Din cartea de muncă depusă în copie la dosar, rezultă că aceasta încasa lunar pentru munca prestată un salariu de 600 lei. Ulterior accidentului partea vătămată a beneficiat de concediu medical - din adresa nr. 74/2012 a angajatorului rezultând că aceasta a încasat 81 lei în aprilie 2009, 425 lei în mai 2009, 447 lei în iunie 2009, 379 lei în iulie 2009, 345 lei în august 2009, 299 lei în septembrie 2009 și 384 lei în octombrie 2009. Din cuprinsul aceluiași act rezultă că la data de 06.11.2009 contractul individual de muncă a încetat, ulterior prin adresa nr. 87/2012 emisă de SC V.C. SRL, comunicându-i-se instanței salariul în cuantum de 530 lei net lunar pe care îl încasează angajatul ce ocupă un post similar cu cel deținut anterior de partea vătămată și civilă C.M., pentru un program complet de 8 ore pe zi, 5 zile pe săptămână.

Prin decizia nr. 622/02.11.2009, partea vătămată și civilă C.M. a fost încadrată în gradul 3 de invaliditate – încadrare menținută prin Decizia nr. 1491/19.05.2010.

Prin decizia nr. 116638/19.01.2010 părții vătămate și civile C.M. i s-a acordat o pensie de invaliditate în cuantum de 265 lei, fiindu-i acordat și un certificat de încadrare în grad de handicap nr. 3383/09.07.2010, cu valabilitate 12 luni fiind stabilit un grad de handicap accentuat.

Prin Decizia nr. 2457/19.05.2011, s-a menținut încadrarea stabilită anterior respectiv gradul 3 de invaliditate, termenul de revizuire fiind 08.05.2014.

Raportat la starea de fapt reținută prin hotărârea de condamnare rămasă definitivă prin nerecurare, instanța a apreciat că în cauză sunt întrunite cumulativ condițiile prescrise pentru antrenarea răspunderii civile delictuale a inculpatului T.I.: o faptă ilicită comisă de acesta, un prejudiciu moral și material pricinuit părții vătămate și, fără putință de tăgadă, un raport de cauzalitate între acțiunea inculpatului și paguba produsă de acesta.

Ca atare, în temeiul art. 14 și urm. precum și art. 346 Cod procedură penală, raportat la art. 998 și art. 999 Cod civil (orice faptă a omului care cauzează altuia un prejudiciu obligă pe acela din a cărui greșeală s-a ocazionat, a-l repara indiferent dacă a acționat din intenție sau din culpă) și art. 1000 aliniat 1 Cod civil (angajatorul lucrătorului și proprietarul bunului sunt responsabile de prejudiciile cauzate de persoana pentru care este obligat a răspunde și de lucrul aflat sub paza sa), instanța va admite acțiunea civilă formulată de partea civilă C.M. și pe cale de consecință va obliga inculpatul T.I., în solidar cu părțile responsabil civilmente SC G.B. SRL București (inculpatul era angajatul acestei societăți comerciale conform contractului de muncă al inculpatului și SC G.T. SRL Târgu Mureș (inculpatul conducea un autocamion înmatriculat pe această societate conform poliței de asigurare și a dovezii de verificare tehnică) să plătească părții civile C.M. suma de 10.259,61 lei cu titlu despăgubiri civile materiale și suma de 65.000 lei cu titlu daune morale.

În ceea ce privește despăgubirile civile materiale din totalul sumei de 10.259,61 lei acordate cu acest titlu, 845 lei reprezintă cheltuieli de transport, 449,61 lei contravaloarea medicamentelor achiziționate de partea vătămată și civilă C.M. în perioada de restabilire a sănătății, 1840 lei reprezintă diferența dintre salariul pe care l-ar fi încasat dacă nu ar fi fost accidentată și indemnizația de concediu medical primită în următoarele 6 luni ce au urmat accidentului și suma de 7.125 lei reprezentând cuantumul despăgubirilor civile globale aferente celor 12 luni și jumătate ulterioare celor 6 luni mai sus menționate și până la pronunțarea prezentei hotărâri.

Referitor la suma de 845 lei acordată părții vătămate și civile C.M. cu titlu cheltuieli de transport se impune a fi menționat că aceasta a plătit numitului S.I. suma de 150 lei cu titlu contravaloare combustibil și suma de 300 lei pentru prestație, iar numitului S.A. suma de 395 lei cu titlu contravaloare combustibil, cu mențiunea că cei doi au transportat-o pe victimă în repetate rânduri la unitățile medicale.

De asemenea potrivit documentelor depuse la dosar, instanța a apreciat că partea vătămată și civilă C.M. este îndreptățită la primirea sumei de 449,61 lei, reprezentând contravaloarea medicamentelor achiziționate de aceasta. Raportat la numărul zilelor de îngrijiri medicale și la complexitatea problemelor de natură medicală cu care s-a confruntat aceasta, instanța apreciază ca rezonabilă suma solicitată cu acest titlu.

La stabilirea sumei de 1.840 lei acordată părții vătămate și civile C.M., ca diferență dintre salariul pe care l-ar fi încasat dacă nu ar fi fost accidentată și indemnizația de concediu medical primită în următoarele 6 luni ce au urmat accidentului, instanța a avut în vedere că la data producerii accidentului aceasta încasa lunar un salariu de 600 lei. Plecând de la această premisă și având în vedere sumele primite cu titlu de indemnizație concediu medical în perioada aprilie-octombrie 2009 (rezultă o diferență de 519 lei pentru luna aprilie, de 175 lei pentru luna mai, de 153 lei pentru luna iunie, de 221 lei pentru luna iulie, de 255 lei pentru luna august, de 301 lei pentru luna septembrie și 216 lei pentru luna octombrie – totalul fiind de 1.840 lei conveniți cu acest titlu părții vătămate și civile C.M..

La stabilirea sumei de 7.125 lei reprezentând quantumul despăgubirilor civile globale aferente celor 12 luni și jumătate ulterioare celor 6 luni mai sus menționate și până la pronunțarea prezentei hotărâri, instanța a avut în vedere faptul că din noiembrie 2009 până în 13 martie 2012 – data pronunțării hotărârii au trecut 28 de luni și jumătate, că diferența dintre salariul de 600 lei lunar al părții vătămate și civile C.M. și pensia de 350 lei încasată de aceasta este de 250 lei. Prin urmare, instanța a apreciat că părții vătămate și civile C.M. i se cuvine suma de 250 lei pentru fiecare din lunile ce intră în compunerea intervalului de timp mai sus menționat, în care aceasta a fost pensionată pe caz de invaliditate, fiind încadrată în gradul 3 de handicap.

Instanța a apreciat că partea vătămată și civilă C.M. este îndreptățită să primească sumele de bani acordate cu titlu de despăgubiri civile materiale mai sus arătate raportat la leziunile corporale traumatiche grave suferite în urma accidentului rutier provocat de inculpat la data de 28.04.2009 și la internările de durată în unitățile medicale la care a fost obligată conform, așa cum reiese din raportul de expertiză medico legală.

În ceea ce privește daunele morale în quantum de 65.000 lei acordate părții vătămate și civile C.M., instanța a avut în vedere numărul de zile de îngrijiri medicale ce au fost necesare pentru însănătoșirea sa, problemele medicale excepționale la care a fost supusă, tratamentele medicale complexe și de durată îndelungată inclusiv internări pe care le-a urmat.

Raportat la aceste împrejurări, instanța a apreciat că suma solicitată de partea vătămată cu titlu despăgubiri civile este justificată, în condițiile în care a suportat vreme îndelungată suferințe foarte mari fiind împiedicată o perioadă lungă de timp să ducă o viață normală specifică vârstei și mediului social din care provine.

Prin infracțiunea săvârșită, chiar din culpă fiind, inculpatul a determinat supunerea părții vătămate nu numai la traume psihice și fizice, dar și la o infirmitate estetică. De aceea existând un raport direct de cauzalitate între activitatea delictuală descrisă și prejudiciul nepatrimonial încercat, rezultă că partea vătămată are dreptul la o compensare sub forma daunelor morale.

Suferințele fizice inerente precum și cele de natură psihică (conștiința că e bolnav, că sunt necesare consultarea repetată a unor medici de specialitate și urmarea unor tratamente medicale adecvate pentru însănătoșire, neputința de a se descurca singură, ajungând la mila cunoscuților și a vecinilor, ș.a.m.d.) suportate de partea vătămată impun acordarea unei compensații pecuniare. Banii nu pot stinge o durere, nu pot suprima stresul și nu pot înlătura amintirile legate de accident și consecințele acestuia dar pot conferi părții vătămate o satisfacție compensatoare, o alinare, o cale de îndreptare a răului făcut de inculpat într-un moment de imprudență.

Din simpla lecturare a raportului de expertiză medico legală rezultă cât de serioase au fost problemele medicale cu care s-au confruntat partea vătămată și civilă C.M., cât de mult i-a fost afectată speranța de viață și ce eforturi a depus pentru a se descurca singură, inclusiv din punct de vedere financiar în toată perioada ce a urmat accidentului rutier. Timp îndelungat partea vătămată și civilă C.M. nu s-a putut deplasa, dificultăți încercând și în prezent, fiind nevoită să suporte luni în șir mediul spitalicesc și să urmeze tratamente medicale complexe pentru ameliorarea.

Totodată, instanța a avut în vedere declarațiile martorilor ce au învederat instanței că partea vătămată și civilă C.M. avea dureri neconținute și fără leac, locuia singură (fiind divorțată anterior accidentului) – apa și hrana fiindu-i adusă de o vecină care de 2 ani o ajută zilnic, fiind mereu supărată pentru cele îndurate.

Pe cale de consecință raportat la aspectele mai sus arătate și având în vedere că partea vătămată și civilă C.M. a rămas cu un handicap grav, instanța a apreciat că suma de 60.000 lei solicitată cu titlu de daune morale este rezonabilă și de natură să înlăture măcar parțial năpasta abătută asupra acestei femei.

În temeiul textelor de lege mai sus menționate, instanța a obligat inculpatul T.I. în solidar cu părțile responsabil civilmente SC G.B. SRL București și SC G.T. SRL Târgu Mureș să plătească părții civile C.M. suma de 180 lei/lună cu titlu despăgubiri periodice începând cu data pronunțării hotărârii și până la încetarea stării de nevoie a părții civile.

La acordarea sumei și la stabilirea cuantumului instanța a avut în vedere că partea vătămată și civilă C.M. este încadrată până în anul 2014 în gradul 3 de invaliditate, că pensia acesteia este de 350 lei lunar, iar dacă ar fi fost angajată în continuare la SC V.C. SRL salariul de care ar fi beneficiat este de 530 lei lunar. Prin urmare, diferența de 180 lei lunar trebuie pusă în sarcina inculpatului și a părților responsabile civilmente pe care aceștia urmează a o achita părții vătămate și civile C.M. până la însănătoșirea acesteia.

De asemenea, instanța a respins ca neîntemeiate celelalte pretenții civile formulate de partea civilă C.M., nefiind probate existența și întinderea prejudiciilor pretins suportate.

În baza art. 14 și art. 346 Cod procedură penală, raportat la art. 998 și urm. Cod civil, art. 106 din OUG 150/2002, instanța l-a obligat inculpatul T.I. în solidar cu părțile responsabil civilmente SC G.B. SRL București și SC G.T. SRL Târgu Mureș, să plătească părții civile Spitalul Județean de Urgență Bistrița suma de 5.600 lei, cu titlu despăgubiri civile reprezentând costul tratamentelor medicale de care a beneficiat pe perioada spitalizării partea civilă C.M..

În baza art. 14 și art. 346 Cod procedură penală, raportat la art. 998 și urm. Cod civil, art. 106 din OUG 150/2002, instanța a obligat inculpatul T.I. în solidar cu părțile responsabil civilmente SC G.B. SRL București și SC G.T. SRL Târgu Mureș să plătească părții civile Spitalul Clinic Județean Mureș suma de 5.493,94 lei, cu titlu despăgubiri civile reprezentând costul tratamentelor medicale de care a beneficiat pe perioada spitalizării partea civilă C.M..

În baza art. 193 Cod procedură penală, instanța a obligat inculpatul T.I. în solidar cu părțile responsabil civilmente SC G.B. SRL București și SC G.T. SRL Târgu Mureș să plătească părții civile C.M. suma de 500 lei cu titlu cheltuieli judiciare reprezentând onorariu avocat.

Totodată, instanța a constatat că repararea pagubei la care a fost obligat inculpatul T.I. în solidar cu părțile responsabil civilmente SC G.B. SRL București și SC G.T. SRL Târgu Mureș este garantată de SC A.R.A. SA – Sucursala Mureș, în limita și condițiile contractului de asigurare.

Potrivit art. 49 alin. 1 din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România asigurătorul acordă despăgubiri pentru prejudiciile pe care asigurații răspund în baza legii față de terțe persoane păgubite prin accidente de autovehicule. Conform art. 50 alin. 1 din același act normativ despăgubirile se acordă pentru sumele pe care asiguratul este obligat să le plătească cu titlu de desdăunare și cheltuieli de judecată persoanelor păgubite prin vătămare corporală.

În baza art. 191 Cod procedură penală, instanța a obligat inculpatul T.I. să plătească statului să plătească statului suma de 500 lei cu titlu cheltuieli judiciare.

Împotriva acestei soluții au declarat recursuri partea responsabilă civilmente SC G.T. SRL, inculpatul T.I. și partea responsabilă civilmente SC G.B. SRL București.

Prin recursul scris, SC G.T. SRL Cristești Mureș, a solicitat admiterea căii de atac promovate și înlăturarea obligării sale în solidar cu inculpatul T.I. și partea responsabilă civilmente SC G.B. SRL București de la plata despăgubirilor civile în favoarea părții civile C.M., întrucât inculpatul T.I. la data accidentului, nu era angajatul acestei firme, astfel că îi lipsea calitatea de prepus, nefiind îndeplinite cerințele art. 1000 alin.3 C.civ.

Prin motivele scrise și orale, inculpatul T.I. a solicitat admiterea căii de atac promovate, casarea hotărârii judecătoreiei și rejuducând dosarul, a se dispune înlăturarea obligației sale față de partea civilă de la plata tuturor despăgubirilor, acestea nefiind fondate, iar în subsidiar, reducerea cuantumului acestora, pentru ca sumele acordate să nu constituie o îmbogățire fără just temei, a victimei. Inculpatul a solicitat totodată reducerea cuantumului sumelor acordate cu titlu de despăgubiri, de către judecătoria, unităților spitalicești.

Prin recursul promovat, SC G.B. SRL București a cerut admiterea căii de atac promovate, casarea sentinței judecătoreiei și rejuducând dosarul, a se dispune în principal înlăturarea obligării sale în solidar cu inculpatul la plata tuturor despăgubirilor în favoarea părții civile C.M., iar în subsidiar, reducerea considerabilă a cuantumului despăgubirilor materiale și morale la suportarea cărora s-a dispus a fi ținut prin hotărârea instanței de fond.

Curtea examinând recursurile formulate, ajunge la următoarele constatări:

Cu privire la recursul inculpatului T.I.:

Sub aspectul laturii penale a cauzei, prima instanță a constatat vinovăția inculpatului pentru infracțiunea de vătămare corporală din culpă prev. de art.184 alin.1 și 4 C.pen., cu art.74, 76 C.pen., condamându-l la 5.000 lei amendă penală. Latura civilă a fost disjunsă, făcând obiectul prezentei analize.

Judecătoria Bistrița a pronunțat o hotărâre legală și temeinică, având la bază un probatoriu testimonial și științific, analizat cu minuțiozitate și în mod judicios.

Curtea apreciază că latura civilă a cauzei a primit o rezolvare corespunzătoare din partea Judecătoriei Bistrița, astfel că nu se impune casarea acesteia.

Nu se justifică nici reducerea daunelor morale, nici a celor materiale la care a fost obligat inculpatul în favoarea părții civile C.M. întrucât **CEDO reamintește că o hotărâre prin care se constată o încălcare a drepturilor unei părți, determină statul de a pune capăt acelei încălcări și de a elimina consecințele păgubitoare pentru acea persoană.** Dacă dreptul intern pertinent nu permite decât o eliminare imperfectă a consecințelor acestei încălcări, art.41 din Convenția Europeană conferă Curții competența de a acorda o reparație în favoarea părții vătămate. Printre elementele luate în considerare de către Curte, atunci când se pronunță în materie, se numără prejudiciul material, mai precis pierderile efectiv suferite, rezultând direct din pretinsa încălcare, și prejudiciul moral, care reprezintă repararea stării de angoasă, a neplăcerilor și a incertitudinilor rezultând din această încălcare, precum și din alte pagube nemateriale. (cauza Ernestina Zullo din noiembrie 2004).

De altfel, în cazul în care diverse elemente constituind prejudiciul nu se pretează la un calcul exact, sau în cazul în care distincția între prejudiciul material și cel moral se realizează mai greu, Curtea le poate examina împreună. (cauza Comingersoll împotriva Portugaliei CEDO 2000).

Conform jurisprudenței Curții Europene, **partea civilă poate obține rambursarea prejudiciului material în măsura în care s-a stabilit realitatea acestuia precum și caracterul rezonabil al cuantumului.** Prin actele depuse la dosar au fost dovedite atât pagubele materiale ale părții civile C.M. reprezentând contravaloarea pierderilor suferite pe perioada incapacității temporare de muncă, contravaloarea deplasărilor la unitățile medicale pe perioada convalescenței, prețul medicamentelor și a supraalimentației pe perioada refacerii sănătății, contravaloarea pierderilor generate de încadrarea acesteia într-un grad de invaliditate – gradul III revizibil în 2014, care a lipsit de la serviciu datorită acestei împrejurări, iar la un moment dat a angajat o persoană ca însoțitor, o vecină, pe o durată de 2 ani, pentru a o ajuta la problemele gospodăriei. Este un fapt notoriu că în urma unui accident de circulație, în care culpa

victimei a fost exclusă, care a necesitat 180 zile pentru vindecare, ce a generat o alterare gravă a stării sanitare a părții civile, fiind nevoie de încadrarea acesteia în gradul 3 de invaliditate, se impune obligarea inculpatului la plata medicamentelor, a cheltuielilor cu supraalimentația, a diferenței dintre salariul pe care îl avea anterior și pensia de invaliditate, contravaloarea combustibilului necesar a fi achitat de către victimă, vecinilor care au transportat-o la unitățile spitalicești, la plata banilor avansați vecinei care a îngrijit-o imediat după eveniment și care a ajutat-o la deplasare prin casă, în gospodărie, astfel că sumele în privința cărora magistratul fondului l-a obligat pe inculpat sunt stabilite în mod obiectiv, neimpunându-se diminuarea lor, sau constatarea că acestea nu ar fi datorate, temeiul legal fiind acela al art.14, 346 C.proc.pen.rap.la art.998 C.civ.

În aceste condiții, daunele materiale au fost judicios cuantificate de către Judecătoria Bistrița.

Referitor la daunele morale, cerințele legii impun ca persoana care a săvârșit o faptă ilicită să repare integral toate prejudiciile ce au rezultat din săvârșirea acesteia, indiferent de caracterul lor, ceea ce rezultă din însăși redactarea art.998 și 999 din Codul civil, care folosesc termenul general de „prejudiciu”, fără a distinge în raport cu caracterul material sau moral al acestuia, ceea ce înseamnă că trebuie reparate atât prejudiciile materiale cât și cele morale cauzate prin orice fapte ilicite, deci, și a celor cu caracter penal.

Dacă în cazul răspunderii civile patrimoniale, stabilirea prejudiciului este relativ ușoară, întrucât acesta este material, evaluabil în bani, iar criteriile de fixare a pagubei materiale sunt tot de natură patrimonială, în cazul răspunderii civile nepatrimoniale pentru daunele morale, dimpotrivă, prejudiciile sunt imateriale, nesusceptibile, prin ele însele de a fi evaluate în bani.

În sistemul de drept românesc nu sunt precizate criteriile pentru stabilirea cuantumului daunelor morale, judecătorul fiind singurul care, în raport de consecințele pe orice plan, suferite de partea vătămată, trebuie să aprecieze o anumită sumă globală care să compenseze prejudiciul moral cauzat.

Pe de altă parte, această compensație materială trebuie să fie echitabilă și proporțională cu întinderea pagubei suferite.

În privința părții civile C.M., Curtea constată că victima unei infracțiuni de natura celei comise de inculpat, are dreptul la repararea prejudiciului nepatrimonial cauzat prin vătămări corporale aduse sănătății sale, acest prejudiciu constând în suferințele fizice și psihice pe care le-a suportat de pe urma faptului ilicit.

Astfel, victima, o persoană în vârstă de 55 de ani în prezent, a fost supusă mai multor operații, ca urmare a fracturilor suferite, a fost spitalizată o lungă perioadă de timp, suferind intervenții chirurgicale, după care s-a aflat în tratament medical în cursul căruia a continuat să aibă dureri.

Internarea în spital, conștiința de a fi bolnav, suferința de a fi privat de o viață normală corespunzătoare vârstei, implică și o suferință psihică, ce presupune, de asemenea, o compensație, și anume sub forma unor daune morale pentru prejudiciul nepatrimonial ce i s-a cauzat și care, în cuantumul solicitat și acordat de judecătorie, este justificat.

Așadar, prin infracțiunea săvârșită, este neîndoielnic că inculpatul a determinat supunerea părții civile la traume fizice și psihice excepționale.

De aceea, existând raport de cauzalitate între activitatea delictuală a inculpatului și prejudiciul patrimonial și nepatrimonial încercat de partea civilă, Curtea apreciază că instanța de fond a pronunțat o soluție temeinică, corespunzătoare principiilor răspunderii civile delictuale stabilite prin dreptul intern și exigențelor art.3 din Protocolul nr.7 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale pe care o va menține, respingând ca nefondat recursul inculpatului în baza art.385¹⁵ pct. 1 lit.b cod proc.pen.

Văzând disp.art.192 alin.2 C.proc.pen., inculpatul va plăti statului 500 lei cheltuieli judiciare.

Cu privire la recursurile declarate de partea responsabilă civilmente SC G.B. SRL București și SC G.T. SRL Cristești MUREȘ:

Pentru angajarea răspunderii comitentului în baza art.1000 alin.3 C.civ., se cer a fi întrunite două condiții specifice: 1) existența raportului de prepușenie și 2) prepusul să fi săvârșit fapta în funcțiile ce i-au fost încredințate.

Pentru ca răspunderea comitentului să fie angajată trebuie ca raportul de prepușenie să existe la momentul săvârșirii faptei ilicite. Cu alte cuvinte, răspunderea prevăzută de art.1000 alin.3 C.civ., nu va acționa dacă la data săvârșirii faptei ilicite, nu mai exista calitatea de comitent, fie datorită faptului că atributele specifice acestui raport – subordonare, conducere, îndrumare, supraveghere, control – trecuseră, chiar și numai temporar, asupra altei persoane; în această din urmă ipoteză, evident că răspunderea va aparține persoanei care exercita efectiv aceste atribute.

Comitentul va continua însă să răspundă, chiar dacă la data acțiunii în daune, celui care a săvârșit fapta ilicită îi încetase calitatea de prepus; **important este ca această calitate să fi existat la data săvârșirii faptei.**

Pentru angajarea răspunderii comitentului în art.1000 alin.3 C.civ., se prevede că prejudiciile trebuie să fi fost cauzate de către prepuși „în funcțiile ce li s-au încredințat”.

Răspunderea comitentului trebuie să funcționeze în toate cazurile în care săvârșirea faptei ilicite „nu ar fi fost cu puțință dacă nu s-ar fi încredințat prepusului funcția respectivă, fiind deci, fără însemnătate, împrejurarea că faptele păgubitoare nu corespund exercițiului normal al funcției, ci constituie un exercițiu abuziv al ei”. Trebuie să existe între exercițiul funcției și fapta păgubitoare o legătură de cauzalitate sau cel puțin de conexitate, astfel încât funcția să fi procurat instrumentul faptei ilicite – mașina, vagonul – sau prilejul care a înlesnit săvârșirea faptei ilicite. Este necesar ca infracțiunea să se fi produs de către prepus în timpul serviciului.

Curtea reține că pentru a stabili dacă răspunderea unităților poate fi angajată în calitate de comitent, esențială este împrejurarea dacă există, de o parte autoritate și, de cealaltă, subordonare, în temeiul unui acord între părți, prin care prepusul primește să desfășoare o activitate, supunându-se directivelor comitentului.

Probele dosarului atestă fără dubiu că inculpatul T.I. era angajatul SC G.B. SRL București, la data producerii accidentului rutier, societate care a închiriat de la SC G.T. SRL Cristești utilaje, camioane pentru realizarea lucrării pe care a contractat-o în județul Bistrița.

Așa fiind, rezultă fără echivoc că inculpatul T.I. era prepus al comitentului SC G.B. SRL București, la data evenimentului rutier, astfel că în speță în mod corect a fost antrenată răspunderea solidară a părții responsabile civilmente de mai sus, cu recurentul, la repararea daunelor materiale, morale și a cheltuielilor judiciare pricinuite părții civile C.M..

Răspunderea comitentului SC G.B. SRL București, este angajată în primul rând pentru daunele cauzate de prepus, deoarece acesta și-a realizat atribuțiile derivând din funcția încredințată, conform indicațiilor date de comitent, în limitele funcției și în interesul acestuia; de asemenea, răspunderea acestuia intervine deoarece prepusul, acționând în cadrul funcției încredințate, în interesul comitentului, ori într-un mod de natură a crea convingerea că acționează în interesul acestuia, a săvârșit o faptă cauzatoare de prejudicii, prin realizarea în mod necorespunzător a indicațiilor primite, ori prin depășirea lor abuzivă. Sub acest aspect, hotărârea instanței de fond este legală și temeinică, statuând corect calitatea de comitent, respectiv de parte responsabilă civilmente în favoarea acestei unități, dispunând obligarea solidară a acesteia cu inculpatul la repararea daunelor civile către victima C.M..

Considerațiile privind înlăturarea obligării acestei unități la plata despăgubirilor materiale și morale către victima C.M., sau reducerea quantumului acestora, au fost tratate pe larg cu ocazia analizării recursului inculpatului T.I., astfel că nu vor fi reiterate.

Așa fiind, se va respinge ca nefondat recursul părții responsabile civilmente SC G.B. SRL București, împotriva sent.pen.327/2012 a Judecătoriei Bistrița, conform art.385/15 pct.1 lit.b C.proc.pen.

Va fi obligată recurenta să achite statului 500 lei cheltuieli judiciare conform art.192 alin.2 C.proc.pen.

Din actele și piesele dosarului rezultă că la data producerii accidentului, inculpatul T.I. era angajatul SC G.B. SRL București, și nicidecum al SC G.T. SRL Cristești MUREȘ, condiții în care se va admite ca fondat recursul acesteia în baza art.385/15 pct.2 lit.d C.proc.pen.

Se va dispune înlăturarea obligării solidare a recurenteii la plata despăgubirilor civile alături de inculpatul T.I. și partea responsabilă civilmente SC G.B. SRL București în favoarea părții civile C.M. (daune materiale, daune morale, despăgubiri periodice și cheltuieli judiciare) urmând să răspundă pentru plata acestora doar inculpatul T.I. în solidar cu partea responsabilă civilmente SC G.B. SRL București.

Se vor menține restul dispozițiilor sentinței recurate. (Judecător Delia Purice)

**Polițist cercetat pentru ucidere din culpă sub influența alcoolului și părăsirea
locului accidentului. Temeiul arestării. Pericol social evidențiat de calitatea
inculpatului**

**Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, încheierea nr. 836/R din 31 mai
2012**

Tribunalul Bistrița-Năsăud prin încheierea penală nr.35/CC din 26.05.2012 a admis propunerea, formulată de **Parchetul de pe lângă Tribunalul Bistrița-Năsăud** și în consecință:

-s-a dispus arestarea preventivă pe timp de **29 de zile** începând cu data de 26 mai 2012 și până la 23 iunie 2012, a inculpatului **S.I.**, cercetat sub aspectul comiterii infracțiunilor de ucidere din culpă prev. de art. 178 alin. 1,2 și 3 Cod penal și părăsirea locului accidentului prev. de art. 89 alin.1 din OUG nr. 195/2002.

Cheltuielile judiciare au rămas în sarcina statului.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut în fapt următoarele:

Prin propunerea înregistrată la această instanță sub nr. de mai sus Parchetul de pe lângă Tribunalul Bistrița-Năsăud, a solicitat ca în temeiul disp. art. 149/1 Cod procedură penală, să se dispună arestarea preventivă pe o perioadă de 29 de zile a inculpatului S.I., cercetat pentru comiterea infracțiunilor de ucidere din culpă prev. de art. 178 alin. 1,2 și 3 Cod penal și părăsirea locului accidentului prev. de art. 89 alin.1 din O.U.G. nr. 195/2002, rep. cu aplic. art. 33 lit. „a” Cod penal.

În motivarea propunerii s-a arătat că inculpatul S.I. a avut calitatea de agent de poliție în cadrul IPJ Bistrița-Năsăud în perioada 17.03.2007 – 24.04.2012, ora 23,30 când și-a depus demisia.

Începând cu data de 05.05.2007 a avut calitatea de organ de cercetare a poliției judiciare, desfășurându-și activitatea în cadrul Secției 6 de Poliție Rurală Năsăud.

În data de 24 mai 2012, în jurul orei 14,00, fiind în concediu medical, s-a deplasat cu autoturismul proprietate persoană marca Audi A4, din localitatea de domiciliu către orașul Năsăud, unde s-a întâlnit cu niște prieteni și a consumat băuturi alcoolice (4 halbe de bere alcoolizată, potrivit propriei declarații).

În jurul orelor 22,00 a urcat la volanul autoturismului, cu intenția de a se întoarce la domiciliu. Ajuns pe strada Grănicerilor din orașul Năsăud, nu a oprit la trecerea pentru pietoni semnalizată corespunzător, cu indicator rutier prevăzut cu lămpi avertizoare intermitente în funcțiune, lovind-o cu partea frontală a autoturismului pe victima P.D., angajată regulamentar în traversarea străzii, pe marcajul trecerii pentru pietoni. Victima a fost preluată pe capotă și proiectată pe partea carosabilă, decedând la scurt timp după producerea accidentului.

Inculpatul și-a continuat deplasarea părăsind locul accidentului, revenind abia după circa 30 de minute, când organele de poliție efectuau cercetarea locului faptei.

Versiunea acestuia, potrivit căreia și-a continuat deplasarea deoarece nu a realizat că a lovit o persoană, este infirmată de probatoriul administrat în cauză. Astfel, martorii oculari P.D.I. și T.G.M. au declarat că inculpatul conducea autoturismul cu viteză mare, nu a oprit la trecerea pentru pietoni, a lovit-o pe victimă cu partea din față a autoturismului, a preluat-o pe capotă

rulând astfel circa 30 de metri, după care a fost proiectată pe partea carosabilă, inculpatul continuându-și deplasarea.

Declarațiile martorilor oculari se coroborează cu constatările făcute de organele de poliție, la examinarea autoturismului inculpatului, respectiv că avariile sunt poziționate pe capotă, în partea centrală, ceea ce indică un impact frontal, cu preluarea pe capotă a victimei. Rezultă așadar că inculpatul nu avea cum să nu realizeze că a lovit o persoană, acesta părăsind intenționat locul accidentului.

Fiind testat cu aparatul etilotest, s-a stabilit o concentrație de 0,71 mg/l alcool pur în aerul expirat, iar din buletinul de analiză toxicologică rezultând că inculpatul avea 1,35 gr o/oo alcoolemie la prima probă și respectiv 1,25 gr. o/oo la cea de-a doua probă.

Victima a decedat la scurt timp de la producerea accidentului, din constatările preliminare reieșind că moartea acesteia a fost violentă și s-a datorat unei insuficiențe cardio-respiratorii acute consecutive unei transecțiuni medulobulbare ca urmare a unei luxații atlanto-occipitale complete cu fractura axisului. Leziunile tanatogeneratoare s-au putut produce prin mecanismul de lovire-basculare urmată de proiectare, în cursul unui accident rutier, moartea putând data din seara zilei de 24.05.2012.

În cauză sunt întrunite cumulativ condițiile prev. de art. 143 Cod procedură penală și art. 148 lit. „f” Cod procedură penală.

Astfel, în cauză există indicii temeinice că inculpatul a săvârșit faptele reținute în sarcina acestuia, aceste indicii fiind relevate de procesul-verbal de cercetare la fața locului, concluziile provizorii formulate de Serviciul Județean de Medicină Legală Bistrița-Năsăud, declarațiile martorilor V.M., P.C.G., R.B., T.G.M. și P.D.I., buletinul de analiză toxicologică alcoolemie nr. 363/2012, emis de S.M.L. Bistrița-Năsăud, rezultatul testării cu aparatul alcooltest, buletinul de examinare clinică, procesul-verbal de verificare tehnică a autoturismului și declarațiile inculpatului.

S-a apreciat că se impune arestarea preventivă a inculpatului, fiind aplicabile disp. art. 148 alin.1 lit. „f” Cod procedură penală, inculpatul comițând infracțiuni pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de 4 ani, respectiv de la 5 la 15 ani în cazul infracțiunii prev. de art. 178 alin. 1,2 și 3 Cod penal și de 1 la 7 ani în cazul infracțiunii prev. de art. 89 alin.1 din O.U.G. nr. 195/2002 republicat, și există probe că, lăsarea sa în libertate prezintă pericol concret pentru ordinea publică.

Referitor la probele din care rezultă pericolul concret pe care-l reprezintă pentru ordinea publică lăsarea în libertate a inculpatului, acestea rezultă mai întâi din gravitatea faptelor imputate, din modalitatea de comitere a acestora (inculpatul urcând la volan după ce a consumat o cantitate apreciabilă de băuturi alcoolice, încălcând regulile de circulație prin neacordarea de prioritate pietonilor angajați în traversarea pe marcajul trecerii pentru pietoni și părăsind locul accidentului, fără a chema ambulanța, deși victima era în stare gravă, manifestând astfel o totală indiferență față de viața acesteia) precum și din faptul că lăsarea în libertate a unei persoane care a comis astfel de infracțiuni, care au ajuns la cunoștința opiniei publice producând un puternic impact negativ, ar crea o stare de insecuritate socială gravă și de neîncredere în organele statului, abilitate în luarea de măsuri ferme împotriva celor care comit fapte penale cu grad de pericol social foarte ridicat.

Inculpatul a fost reținut de procuror pe timp de 24 de ore începând cu data de 25 mai 2012, ora 23,10 din această perioadă urmând a se deduce durata cât inculpatul a fost condus la sediul parchetului, respectiv din data de 25 mai 2012 ora 21,15.

Analizând actele și lucrările dosarului de urmărire penală al Parchetului de pe lângă Tribunalul Bistrița-Năsăud tribunalul a reținut următoarele:

Prin rezoluția emisă de procuror la 25 mai 2012 s-a dispus începerea urmăririi penale față de învinuitul S.I. pentru comiterea infracțiunilor de ucidere din culpă prev. de art. 178 alin 1,2 și 3 Cod penal și părăsirea locului accidentului prev. de art.89 alin 1 din OUG nr.195/2002.

Ulterior, prin ordonanța din 25 mai 2012 s-a dispus schimbarea încadrării juridice a faptelor în sensul reținerii dispozițiilor art. 33 lit a Cod penal referitoare la concursul de

infrafracțiuni, iar prin ordonanța din 26 mai 2012 s-a pus în mișcare acțiunea penală față de inculpat pentru comiterea aceluiași infracțiuni constând în următoarele:

Inculpatul S.I. a avut calitatea de agent de poliție în cadrul IPJ Bistrița-Năsăud în perioada 17.03.2007 – 24.04.2012, ora 23,30 când și-a depus demisia, începând cu data de 05.05.2007 desfășurându-și activitatea, în calitate de organ de cercetare a poliției judiciare, în cadrul Secției 6 de Poliție Rurală Năsăud.

În data de 24 mai 2012, în jurul orei 14,00, fiind în concediu medical, s-a deplasat cu autoturismul proprietate persoană marca Audi A4 din localitatea de domiciliu către orașul Năsăud, unde s-a întâlnit cu niște prieteni și a consumat băuturi alcoolice (4 halbe de bere alcoolizată, potrivit propriei declarații). În jurul orelor 22,00 a urcat la volanul autoturismului, cu intenția de a se întoarce la domiciliu și ajuns pe strada Grănicerilor din orașul Năsăud, nu a oprit la trecerea pentru pietoni semnalizată corespunzător, cu indicator rutier prevăzut cu lămpi avertizoare intermitente în funcțiune, lovind-o cu partea frontală a autoturismului pe victima P.D., angajată regulamentar în traversarea străzii, pe marcajul trecerii pentru pietoni. Victima a fost preluată pe capotă și proiectată pe partea carosabilă, decedând la scurt timp după producerea accidentului.

Inculpatul și-a continuat deplasarea părăsind locul accidentului, revenind abia după circa 30 de minute, când organele de poliție efectuau cercetarea locului faptei.

Fiind testat cu aparatul etilotest, s-a stabilit o concentrație de 0,71 mg/l alcool pur în aerul expirat, din buletinul de analiză toxicologică rezultând că inculpatul avea 1,35 gr o/oo alcoolemie la prima probă și respectiv 1,25 gr. o/oo la cea de-a doua probă.

Victima a decedat la scurt timp de la producerea accidentului, din constatările preliminare reieșind că moartea acesteia a fost violentă și s-a datorat unei insuficiențe cardio-respiratorii acute consecutive unei transecțiuni medulobulbare ca urmare a unei luxații atlanto-occipitale complete cu fractura axisului, leziunile tanatogeneratoare putându-se produce prin mecanismul de lovire-basculare urmată de proiectare, în cursul unui accident rutier, moartea putând data din seara zilei de 24.05.2012.

Din analiza actelor și lucrărilor dosarului a rezultat că sunt întrunite cerințele art. 143 Cod procedură penală existând probe și indicii temeinice că inculpatul a comis faptele pentru care este cercetat.

Semnificative din acest punct de vedere sunt: procesul-verbal de cercetare la fața locului, schița locului producerii accidentului și planșa fotografică, procesul-verbal de cercetare la fața locului și planșa fotografică întocmite după prezentarea inculpatului, concluziile provizorii medico-legale, buletinul de analiză toxicologică, procesul-verbal de verificare tehnică a autoturismului, actele privitoare la calitatea inculpatului, declarațiile martorilor, toate coroborate cu declarațiile inculpatului.

De menționat este faptul că în declarațiile date atât în fața procurorului, cât la instanța de judecată inculpatul a arătat că și-a continuat deplasarea întrucât, inițial, nu și-a dat seama că a lovit o persoană, susținere infirmată de declarațiile martorilor oculari P.D.I. și T.G.M. care au arătat că inculpatul conducea autoturismul cu viteză mare, nu a oprit la trecerea pentru pietoni, a lovit-o pe victimă cu partea din față a autoturismului, a preluat-o pe capotă rulând astfel circa 30 de metri, după care a fost proiectată pe partea carosabilă.

De altfel, aceste declarații se coroborează cu constatările făcute de organele de poliție la examinarea autoturismului inculpatului, respectiv că avariile sunt poziționate pe capotă, în partea centrală, ceea ce indică un impact frontal, cu preluarea pe capotă a victimei, inculpatul neavând, prin urmare, cum să nu realizeze că a lovit o persoană.

Inculpatul a mai precizat că în zonă nu există o limitare de viteză aspect, de asemenea, infirmat de procesul-verbal de cercetare la fața locului prin care se constată că în zonă exista un indicator rutier „trecere pentru pietoni”, prevăzut cu lămpi avertizoare intermitente și limitare de viteză la 30 km/oră.

Pe de altă parte, inculpatul se află în situația prev. de art. 148 lit f Cod procedură penală întrucât pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunile pentru care este cercetat acesta este

închisoarea mai mare de 4 ani și există probe că lăsarea în libertate a acestuia prezintă un pericol concret pentru ordinea publică.

Pericolul pentru ordinea publică rezultă din chiar natura, gravitatea și urmările faptelor inculpatului, dar și din împrejurările comiterii acestora.

Astfel, inculpatul s-a urcat la volan în condițiile în care avea o îmbibație alcoolică în sânge peste limita legală și putea folosi la condus doar mâna stângă, cealaltă fiindu-i imobilizată în aparat gipsat, a condus autoturismul cu o viteză de 60 km/oră într-o zonă în care exista o restricție de 30 km/oră, nu a acordat prioritate victimei și fratelui acesteia, angajați regulamentar în traversarea străzii de pe partea opusă sensului de mers al inculpatului și a părăsit locul accidentului, continuându-și deplasarea, deși și-a dat seama că a lovit o persoană.

Totodată, față de frecvența producerii unor asemenea evenimente rutiere cu consecințe grave, lipsa unei reacții ferme din partea autorităților este în măsură să inducă opiniei publice un puternic sentiment de insecuritate socială și neîncredere în organele statului chemate să asigure respectarea legii.

În fine, luarea măsurii arestării preventive a inculpatului se subsumează scopului măsurilor preventive astfel cum este acesta arătat în art. 136 Cod procedură penală.

Pentru aceste considerente, în baza art. 149/1 Cod procedură penală tribunalul a admis propunerea și a dispus arestarea preventivă pe timp de 29 de zile începând cu data de 26 mai 2012 și până la 23 iunie 2012, a inculpatului S.I. cercetat sub aspectul comiterii infracțiunilor de ucidere din culpă prev. de art. 178 alin. 1,2 și 3 Cod penal și părăsirea locului accidentului prev. de art. 89 alin.1 din OUG nr. 195/2002 cu aplic. art. 33 lit a Cod penal.

Împotriva acestei soluții a declarat recurs inculpatul S.I. solicitând admiterea căii de atac promovate, casarea încheierii și rejudecând cauza, a se respinge ca nefondată propunerea procurorului de luare a măsurii arestării preventive, iar în subsidiar, luarea altei măsuri restrictive de libertate, aceea a obligării de a nu părăsi țara.

Criticile recurentului în esență au vizat încălcarea de către judecătorul fondului a prevederilor art.143 și 148 C.proc.pen.

În susținerea recursului inculpatul, prin avocat, a susținut că pericolul pentru ordinea publică nu este probat și nici motivat, raționamentul procurorului fiind eronat sub acest aspect, luarea măsurii arestării reprezentând o gravă încălcare a prezumției de nevinovăție.

În concret, inculpatul a susținut că nu este îndeplinită condiția prealabilă prevăzută de art.143 alin.1 C.proc.pen., respectiv nu există probe sau indicii temeinice că ar fi săvârșit vreo faptă penală. A nu se omite că una din infracțiuni a fost săvârșită din culpă. Solicită a se ține cont de împrejurarea că față de majoritatea inculpaților care sunt cercetați pentru infracțiuni de ucidere din culpă, urmărirea penală se desfășoară cu menținerea acestora în stare de libertate. Sub aspect civil, a se ține cont că a despăgubit familia victimei, aceștia neformulând pretenții.

Totodată, nu este îndeplinită nici condiția prevăzută de art.148 lit.f C.proc.pen., în sensul că nu există probe din care să rezulte că lăsarea sa în libertate prezintă pericol concret pentru ordinea publică.

Examinând hotărârea atacată prin prisma criticilor formulate, Curtea constată că recursul este nefondat, pentru următoarele considerente:

Din dispozițiile Codului de procedură penală rezultă că pentru luarea măsurii arestării preventive, subsumat scopului acesteia, astfel cum el este determinat prin art.136 C.proc.pen., respectiv privind buna desfășurare a procesului penal ori pentru a se împiedica sustragerea învinutului sau inculpatului de la urmărirea penală, de la judecată ori de la executarea pedepsei, trebuie îndeplinite cumulativ două condiții generale și anume: să existe probe sau indicii temeinice că învinutul sau inculpatul a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală, potrivit art.143 C.proc.pen.; să existe unul din cazurile prevăzute de art.148 lit.a-f C.proc.pen.

Cu referire la termenul „indicii temeinice” legiuitorul a făcut o interpretare autentică prin art.68/1 C.proc.pen.

Din conținutul textelor menționate rezultă totodată că legiuitorul a avut în vedere două acte de dispoziție, distincte, respectiv unul privind luarea măsurii și altul privind alegerea acesteia.

Este de observat, sub un prim aspect, că deși este tot o activitate jurisdicțională, cea de soluționare a propunerii de arestare preventivă de către judecător în cursul urmăririi penale, nu privește elementele de fond ale raportului juridic de conflict, fiind așadar o procedură excepțională, determinată prin art.146 C.proc.pen., căreia nu i se pot aplica dispozițiile generale privind judecata, prevăzute în partea specială a Codului de procedură penală.

Drept urmare, apărările de fond nu pot fi examinate în această procedură, ele nefăcând obiectul examinării instanței de control judiciar.

Din verificarea încheierii atacate, rezultă că prima instanță a examinat sesizarea parchetului și a constatat în mod întemeiat că sunt îndeplinite condițiile luării măsurii arestării preventive.

Astfel, recurentul este parte în procesul penal, față de acesta fiind pusă în mișcare acțiunea penală.

Cu privire la acest aspect, există indicii temeinice că a comis o faptă prevăzută de legea penală, judecătorul fondului statuând corect în această privință, prin încheierea atacată.

În acest sens, potrivit art.68/1 C.proc.pen. „sunt indicii temeinice atunci când din datele existente în cauză rezultă presupunerea rezonabilă că persoana față de care se efectuează acte premergătoare sau de urmărire penală a săvârșit fapta”.

Noțiunea de „probe sau indicii temeinice” din Codul de procedură penală este echivalentă celei de „motive verosimile” prevăzută de art.5 paragr.1 lit.c din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care impune ca o condiție prealabilă oricărei detenții preventive, reținerea unor motive reale, credibile de a bănuși că persoana care urmează a fi privată de libertate a săvârșit o infracțiune.

În ceea ce privește sensul sintagmei „motive verosimile” Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că aceasta presupune existența unor fapte sau informații de natură a convinge un observator obiectiv că persoana în cauză a comis o infracțiune, ceea ce trece drept plauzibil, depinzând de ansamblul circumstanțelor existente în cauza concretă și cunoscute la momentul arestării.

Curtea reține că în cauză există probe și indicii temeinice care fac rezonabilă presupunerea că inculpatul S.I. este autorul infracțiunilor deucidere din culpă prev.de art.178 alin.1,2,3 C.pen.și părăsirea locului accidentului prev.de art.89 alin.1 din OUG 195/2002, fiind întrunite astfel cerințele art. 143 Cod procedură penală, constând în aceea că în calitate de agent de poliție în cadrul IPJ Bistrița-Năsăud, în data de 24 mai 2012, în jurul orei 14,00, fiind în concediu medical, s-a deplasat cu autoturismul proprietate persoană, de la domiciliul său, din localitatea X., în orașul Năsăud, unde s-a întâlnit cu niște prieteni și a consumat băuturi alcoolice (4 halbe de bere alcoolizată, potrivit propriei declarații).

În jurul orelor 22,00 a urcat la volanul autoturismului, cu intenția de a se întoarce la domiciliu și ajuns pe strada Grănicerilor din orașul Năsăud, nu a oprit la trecerea pentru pietoni semnalizată corespunzător, cu indicator rutier prevăzut cu lămpi avertizoare intermitente, în funcțiune, lovind-o cu partea frontală a autoturismului, pe victima P.D., angajată regulamentar în traversarea străzii, pe marcajul trecerii pentru pietoni. Victima a fost preluată pe capotă și proiectată pe partea carosabilă, decedând la scurt timp după producerea accidentului.

Inculpatul și-a continuat deplasarea, părăsind locul accidentului, revenind abia după circa 30 de minute, când organele de poliție efectuau cercetarea locului faptei.

Fiind testat cu aparatul etilotest, s-a stabilit o concentrație de 0,71 mg/l alcool pur în aerul expirat, din buletinul de analiză toxicologică rezultând că inculpatul avea 1,35 gr o/oo alcoolemie la prima probă și respectiv 1,25 gr. o/oo la cea de-a doua probă.

Teza finală a art.143 C.proc.pen., prevede condiția existenței probelor sau indiciilor temeinice, că inculpatul a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală, proba fiind privită ca „un element de fapt care servește la constatarea existenței sau inexistenței unei infracțiuni, la identificarea persoanei care a săvârșit-o și la cunoașterea împrejurărilor necesare pentru justa soluționare a cauzei”.

Pentru a dispune arestarea unei persoane, organul judiciar este obligat să ofere un set minim de fapte și informații care să convingă un observator obiectiv (judecător) cu privire la

existența indiciilor temeinice că s-a săvârșit o infracțiune. Acest aspect nu presupune ca autoritățile să dispună de probe suficiente pentru a formula acuzații încă din momentul arestării (cauzele Brogan și Murray c/a Regatului Unit).

În prezenta cauză, probele administrate până în acest moment procesual creează cu suficientă putere rezonabilitatea comiterii de către inculpatul S.I. a infracțiunilor pentru care este cercetat. Se cunoaște că, „proclamând dreptul la libertate, scopul textelor din Codul de procedură penală român cât și cel al art.5 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului este asigurarea că nici o persoană nu va fi lipsită de libertatea sa în mod arbitrar. (cauza Amuur c/a Franței)”.

Protejarea libertății individuale împotriva ingerințelor arbitrare ale autorităților nu trebuie să stânjenească însă eforturile organelor judiciare în administrarea probelor, desfășurarea procesului în bune condiții.

Instanța europeană a afirmat adeseori în jurisprudența sa că „orice privare de libertate trebuie să fie făcută în conformitate cu normele de fond și de procedură prevăzute de legislația națională, dar în același timp, trebuie să respecte scopul esențial al art.5: protejarea individului împotriva arbitrariului autorităților statale” (C.Bârsan, Convenția Europeană a Drepturilor Omului. Comentariu pe articole, vol.I Drepturi și Libertăți, București 2005).

Indiciul este un element care poate indica sau poate fi revelator asupra unui fapt sau asupra vinovăției celui care l-a comis. El conține o știință sau o cunoștință certă și directă asupra unui fapt, circumstanțe, situații, iar prin informația și revelația produsă de această știință dă o probă indirectă cu privire la existența infracțiunii și a vinovăției – proba indicială.

Principiile de securitate juridică și de protecție împotriva arbitrariului impun fondarea fiecărei privațiuni de libertate pe o bază legală specifică și pe o suspiciune rezonabilă.

Solicitarea parchetului de a se lua împotriva inculpatului S.I. măsura arestării preventive, este justificată prin prisma art.148 lit.f C.proc.pen.

Prin luarea acestei măsuri nu trebuie să se înțeleagă că inculpatului i se impută săvârșirea unei infracțiuni, ci că există probe și indicii considerate temeinice în acest sens, în raport cu stadiul în care se află procesul penal. Ori, suntem în prezența indiciilor temeinice atunci când din datele existente în speță rezultă presupunerea că persoana față de care se efectuează urmărirea penală, a săvârșit fapta.

În consecință, dacă prin termenul „probă” se înțelege, conform dispozițiilor art.63 C.proc.pen. ”orice element de fapt care servește la constatarea existenței sau inexistenței unei infracțiuni, la identificarea persoanei care a săvârșit-o și la cunoașterea împrejurărilor necesare pentru justa soluționare a cauzei”, în legătură cu termenul „indicii temeinice” ele sunt simple presupuneri, determinate de aparențe mai mult sau mai puțin grăitoare.

Indicii temeinice există atunci când din examinarea atentă a unor date existente în cauză, se desprinde în mod motivat, ce trebuie justificat, analizat, presupunerea rezonabilă că persoana față de care se efectuează urmărirea penală, a săvârșit cu adevărat o faptă ce ar atrage o sancțiune penală. Indiciile trebuie să fie un multiplu, cu surse independente și totodată serioase, fără să conțină pure generalități.

Raționamentul procurorului trebuie, în acest sens, să fie satisfăcător, convingător, să arate motivele pentru care măsura este necesară, iar lipsa unor elemente reale, raționale, cât de cât convingătoare, face ca măsura de arestare preventivă să fie ilegală.

Convenția Europeană a Drepturilor Omului prevede, la art.5, posibilitatea arestării sau reținerii persoanei în vederea aducerii ei în fața autorității competente „atunci când există motive verosimile de a bănui că a săvârșit o infracțiune”. **În spiritul Convenției, prezumția de nevinovăție nu exclude arestarea preventivă.** De aceea, nu se poate susține că dispozițiile legale ar fi contrare prevederilor constituționale și celor corespunzătoare privitoare la prezumția de nevinovăție, cuprinse în pactele și convențiile internaționale privitoare la drepturile omului.

Art.23 din Constituția României, republicată, prevede că libertatea individuală și siguranța persoanei sunt inviolabile, iar reținerea sau arestarea unei persoane este permisă numai în cazurile și cu procedura prevăzute de lege.

Raportând dispozițiile legale la Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, Curtea constată că acestea transpun întocmai în dreptul intern

prevederile art.5 paragraf 1 lit.c din Convenție, potrivit căroră o persoană poate fi lipsită de libertatea sa dacă a fost arestată sau reținută, în vederea aducerii sale în fața autorității judiciare competente, sau când există motive verosimile de a bănuși că a săvârșit o infracțiune sau când există motive temeinice de a crede în necesitatea de a o împiedica să săvârșească o infracțiune sau să fugă după săvârșirea acesteia.

Probele și indiciile temeinice care fac rezonabilă presupunerea că inculpatul S.I. a comis infracțiunile de ucidere din culpă prev.de art.178 alin.1,2,3 C.pen. și părăsirea locului accidentului prev.de art.89 alin.1 din OUG 195/2002, sunt următoarele: procesul-verbal de cercetare la fața locului, schița locului accidentului și planșa fotografică întocmite în lipsa acestuia, procesul-verbal de cercetare la fața locului și planșa fotografică efectuate după prezentarea inculpatului, concluziile provizorii medico-legale vizând moartea victimei, buletinul de analiză toxicologică a inculpatului, procesul-verbal de verificare tehnică a autoturismului inculpatului, actele privitoare la calitatea inculpatului, declarațiile martorilor, toate coroborate cu declarațiile inculpatului.

În speță, în mod judicios judecătorul sesizării parchetului a stabilit că există indiciile săvârșirii unei infracțiuni, în raport de declarațiile din dosarul de urmărire penală, raportul de constatare medico-legală al victimei și planșele fotografice atașate.

În consecință, sunt îndeplinite condițiile prev de art. 143 Cod procedură penală dar și cele prevăzute de art. 5 pct.1 lit.c din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, în sensul existenței acelor motive verosimile de a bănuși că inculpatul a comis o infracțiune, care în jurisprudența CEDO (cazul Fox, Campbell și Hartley versus U.K.) au fost definite ca acele fapte și informații care ar indica unui observator obiectiv că persoana respectivă ar fi putut săvârși infracțiunea, iar această analiză trebuie făcută în raport cu toate circumstanțele cauzei.

În cauza McKay contra Regatului Unit din 3 octombrie 2006 CEDO a arătat că în prima fază a detenției provizorii, existența motivelor plauzibile de a crede că inculpatul este autorul faptelor reprezintă un motiv suficient pentru o plasare în detenție.

Probele care ar putea da naștere unei bănușeli legitime nu trebuie să fie de același nivel cu cele necesare pentru a justifica o condamnare, a învederat Curtea Europeană în cauza O'Hara contra Regatului Unit din 16 noiembrie 2001.

Cu prilejul audierii sale de către judecător, inculpatul S.I. nu a recunoscut săvârșirea infracțiunii de părăsire a locului accidentului, învederând că și-a continuat deplasarea întrucât nu și-a dat seama că a lovit o persoană, susținere infirmată de declarațiile martorilor oculari Păltinean Darius și T.G.M. care au precizat că recurentul conducea autoturismul cu viteză mare, nu a oprit la trecerea pentru pietoni, a lovit victima cu partea din față de vehiculului, a preluat-o pe capotă, rulând astfel 30 de metri, după care aceasta a căzut pe partea carosabilă.

Împrejurarea că inculpatul nu-și asumă recunoașterea infracțiunii pentru care este cercetat **reprezintă o prezumție legală**, respectată de autorități și care subzistă până la momentul pronunțării unei hotărâri judecătorești definitive de condamnare.

În consecință, prin admiterea propunerii parchetului vizând luarea măsurii arestării preventive, nu s-ar înlătura această prezumție, ci doar s-ar verifica condițiile limitative prevăzute de art.148 și următoarele din Codul de procedură penală, în raport de materialul probator administrat până în această fază a urmăririi penale.

Aprecierea probelor se va face de către instanța de fond sub aspectul reținerii sau nu a vinovăției inculpatului.

În legislația română motivele limitative pentru care o persoană poate fi privată de libertate se regăsesc în disp.art.148 C.proc.pen., iar în prezenta cauză, sunt incidente disp.art.148 lit. f C.proc.pen.

Sub aspectul condițiilor de admisibilitate a propunerii de arestare preventivă, se observă că măsura restrictivă de libertate poate fi luată dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții: pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea comisă este închisoarea mai mare de 4 ani și există probe certe că lăsarea în libertate a inculpatului prezintă pericol concret pentru ordinea publică.

Prima condiție Curtea o apreciază ca îndeplinită, întrucât infracțiunea de ucidere din culpă prevăzută de art.178 alin.1,2,3 C.pen., se sancționează cu o pedeapsă mai mare de 4 ani închisoare.

În speța de față există bănuiele rezonabile că faptele pentru care este cercetat inculpatul S.I. constituiau infracțiuni la momentul în care s-au produs și al efectuării urmăririi penale (cauza Wloch contra Poloniei din 19 octombrie 2000).

Prin încheierea atacată, în mod judicios Tribunalul Bistrița-Năsăud a apreciat asupra îndeplinirii condiției pericolului concret pentru ordinea publică.

Desigur, în mod firesc, instanța de fond a avut în vedere gravitatea infracțiunilor, rezonanța socială a unor asemenea fapte îndreptate împotriva vieții precum și reacția publicului față de comiterea acestora, care justifică detenția înainte de judecată, cel puțin pentru un timp.

Instanța de recurs reține că în Hotărârea nr.42250 din 1.07.2008 „Calmanovici c/a României, Curtea Europeană, între altele, a indicat ca motiv fundamental care ar permite arestarea provizorie a unei persoane bănuite de săvârșirea unei infracțiuni, pericolul de tulburare a liniștii publice, apreciindu-se în sensul stabilit de Tribunal și însușit de Curtea de Apel.

Obstrucționarea justiției și pericolul de sustragere au constituit motive întemeiate de a refuza eliberarea unei persoane arestate preventiv, apreciate ca atare de CEDO în interpretarea art. 5 paragraf 3 din CEDO. De aceea, în situația de față, se impune o astfel de reacție a autorităților pentru a nu se crea și mai mult neîncrederea în capacitatea justiției de a lua măsurile necesare pentru prevenirea pericolului pentru ordinea publică, pentru crearea unui echilibru firesc și a unei stări de securitate socială.

Pericolul pentru ordinea publică nu se confundă cu pericolul social, dar acestea prezintă puncte de interferență, astfel că, în practica judiciară s-a conturat un punct de vedere majoritar, în sensul că pericolul concret pentru ordinea publică se apreciază atât în raport cu datele referitoare la fapte, adică natura și gravitatea infracțiunilor comise, cât și cu rezonanța socială negativă produsă în comunitate ca urmare a săvârșirii acestora, datele referitoare la persoana inculpatului, antecedentele penale ale sale. Numai criteriul referitor la pericolul social concret sau generic al infracțiunii săvârșită de inculpat nu poate constitui temei pentru luarea măsurii arestării preventive. O parte a doctrinei naționale a susținut că pentru infracțiuni deosebit de grave, cum este și uciderea din culpă sub influența alcoolului, probele referitoare la existența acestor infracțiuni și identificarea făptuitorilor constituie tot atâtea probe cu privire la pericolul concret pentru ordinea publică, întrucât prin natura lor au o rezonanță și implicații negative asupra siguranței colective.

Prin urmare, există anumite tipuri de infracțiuni care, prin natura lor, conduc la ideea unui pericol concret pentru ordinea publică, fie prin amploarea socială a fenomenului infracțional pe care îl presupun și îl dezvoltă, fie prin impactul asupra întregii colectivități, și care justifică luarea măsurii arestării preventive.

În cauza Jose Gomes Pires Coelho contra Spaniei din 28 martie 2006 Curtea Europeană a arătat că pericolul pentru ordinea publică se poate aprecia și în raport de alte circumstanțe, cum ar fi de pildă caracterul celui vizat, moralitatea, domiciliul, profesia, legăturile familiale, aspecte care pot să confirme existența riscului de perturbare a anchetei sau să îl facă atât de redus încât să nu justifice detenția.

Dincolo de respectul de care s-a bucurat inculpatul S.I. în societate până în prezent, aspect demonstrat de încadrarea sa într-o muncă utilă, polițist în cadrul IPJ Bistrița-Năsăud, (pe o durată de 5 ani din 2007 până în 24 mai 2012) de împrejurarea că nu este căsătorit, în vârstă de 26 de ani, de lipsa antecedentelor penale, de nesinceritatea sa, Curtea apreciază că presupusa atitudine adoptată de inculpat, și descrisă în considerentele încheierii denotă un caracter și o moralitate îndoielnice, în măsură să confirme pericolul periclitării anchetei și a ordinii publice prin lăsarea în libertate **la acest moment procesual.**

Tot în privința pericolului concret pentru ordinea publică, trebuie precizat că în dreptul național sunt prevăzute pedepse de peste 10 ani închisoare pentru infracțiunea de care este acuzat inculpatul, deci, prin gravitatea deosebită și prin reacția particulară a opiniei publice, faptele de

natura celor reținute în sarcina inculpatului, sunt considerate că suscită o tulburare a societății, așa încât se justifică o detenție preventivă.

Aceste împrejurări sunt apreciate de către Curte ca fiind de natură a tulbura opinia publică și de a-i afecta grav încrederea într-un sistem real de valori, generând atitudini de suspiciune la adresa organelor statului chemate să protejeze ordinea socială, fiind întrunite cerințele art. 148 lit.f Cod procedură penală și impunându-se luarea măsurii arestării preventive față de inculpatul S.I..

Gradul de pericol social al infracțiunilor de care este suspicionat a le fi comis inculpatul, săvârșit de persoane care aplică legea, este dat în primul rând de calitatea persoanei asupra căreia există o prezumție de comitere a unor fapte penale, suficient de rezonabilă încât activitatea ilegală, reținută în sarcina sa, să impună măsura arestării preventive, deoarece un polițist asupra căruia planează suspiciunea de a fi implicat în uciderea unei persoane în timp ce avea în sânge o alcoolemie de 1,35 gr.‰o, părăsind totodată locul accidentului, abuzează de fapt, de încrederea inerentă funcției publice, iar faptele de încălcare a legii afectează direct, prin percepția creată la nivelul opiniei publice, un întreg corp profesional.

Periculozitatea acestor fapte nu este directă în rândul opiniei publice, dar are efecte directe în rândul justiției, care nu poate fi dominată decât de domnia și supremația legii, iar măsura preventivă a arestării este întemeiată pe elemente substanțiale ce trebuie să asigure pedepsirea și descurajarea unor astfel de comportamente.

Curtea nu apreciază ca oportună luarea la acest moment procesual a altei măsuri preventive, mai puțin restrictive de libertate, în mod alternativ, cele prevăzute de art. 145 și art. 145¹ Cod procedură penală întrucât în cauză urmează a fi efectuate investigații complexe pentru verificarea tuturor condițiilor în care a fost săvârșită preținsele infracțiuni imputate recurentului.

Curtea consideră că în baza art. 136 Cod procedură penală, pentru desfășurarea în condiții corespunzătoare a procesului penal și pentru o bună administrare a justiției, pentru a se împiedica sustragerea inculpatului de la urmărire penală, este oportună la acest moment procesual măsura arestării preventive, subzistând temeiurile invocate de procuror și reținute ca atare de către instanță.

Astfel de fapte, de care este bănuit inculpatul, săvârșite de către un polițist, sunt de natură să creeze și să inducă opiniei publice convingerea că legea se oprește și nu are eficiență față de astfel de persoane care, prin statutul lor, ar trebui să asigure încrederea societății în funcționarea Poliției, astfel că lăsarea în libertate a recurentului ar potența starea de neîncredere a opiniei publice, cu privire la modul în care organele judiciare aplică legea și protejează respectarea valorilor sociale care reglementează buna și corecta desfășurare a actului de justiție.

Curtea concluzionează că datele reliefate probează că, lăsarea în libertate a inculpatului S.I. prezintă un pericol concret pentru ordinea publică, constatându-se îndeplinite cerințele art. 148 lit.f Cod procedură penală și apreciindu-se că se impune luarea măsurii arestării preventive față de susnumit, existând un interes în protejarea opiniei publice de riscul lăsării în libertate a recurentului, aplicarea altor măsuri nefiind suficientă.

Pentru motivele ce preced, se va respinge ca nefondat recursul inculpatului în baza art.385/15 pct.1 lit.b C.proc.pen., deoarece prin încheierea atacată tribunalul a făcut o corectă aplicare a legii, corespunzător condițiilor concrete și particularităților cauzei, criticile formulate de inculpat constatându-se a fi neîntemeiate. (Judecător Delia Purice)

**Plângere împotriva rezoluției procurorului întemeiată pe art. 278¹ C.pr.pen.
Admitere ca fondată de către instanță și trimiterea cauzei la procuror pentru
continuarea cercetărilor. Acte premergătoare insuficiente pentru a pronunța o
soluție de neîncepere a urmăririi penale**

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori,

Petiționara C.V. a solicitat Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Cluj trimiterea în judecată în urma efectuării urmăririi penale a notarului P.A., pentru săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, prev.de art.246 C.pen., rap.la art.248¹ C.pen., înșelăciune prev.de art.215 alin.1,2,3 și 5 C.pen., fals intelectual prev.de art.289 alin.1 C.pen. și uz de fals, prev.de art.291 C.pen., cu aplicarea art.33 lit.a C.pen.; T.V., pentru săvârșirea complicității la infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, prev.de art.26 C.pen., raportat la art.246 C.pen., rap.la art.248¹ C.pen., înșelăciune prev.de art.215 alin.1,2,3 și 5 C.pen., instigare la fals intelectual prev.de art.25 C.pen. rap.la art.289 alin.1 C.pen., cu aplicarea art.41 alin.2 C.pen., uz de fals prev.de art.291 C.pen. și abuz de încredere prev.de art.213 alin.1 C.pen., cu aplicarea art.33 lit.a C.pen. și N.T.M., pentru săvârșirea complicității la înșelăciune prev.de art.26 C.pen., rap.la art.215 alin.1,2,3 și 5 C.pen., fals intelectual prev.de art.289 alin.1 C.pen. și complicitate la infracțiunea de uz de fals prev.de art.26 C.pen., raportat la art.291 C.pen.cu aplicarea art.33 lit.a C.pen.

În esență, infracțiunile ar consta în aceea că, în vara anului 2009, când l-a abordat pe făptuitorul T.V. în Biserica "S." din Cluj Napoca, fiind trimisă la acesta de către episcopul C.D. din București, petenta susține că i-a arătat și i-a dat să citească toate actele medicale pe care le avea asupra sa, inclusiv cele psihiatrice, printre care se regăesc completarea la raportul de nouă expertiză medico-legală psihiatrică nr. A6/13778/2006/13.11.2007, întocmit de I.N.M.L. București, avizul nr. E2/13778/2006 din 20.11.2007, dresat de I.N.M.L. București, raportul de nouă expertiză medico-legală psihiatrică, formulat de aceeași instituție sub nr. A6/13778/2006 din 13.11.2007, raportul de nouă expertiză medico-legală psihiatrică nr. A6/18036/1995 din 14.11.1997, elaborat tot de I.N.M.L. București, precum și alte acte și adeverințe medicale, astfel că preotul a luat hotărârea de a profita material de pe urma suferințelor medicale ale părții vătămate.

Din actele prezentate rezultă că numita C.V. are discernământul abolit, fiind lipsită de capacitatea de exercițiu, astfel că T.V.M. ar fi cunoscut din prima zi această împrejurare. Este de precizat însă că făptuitorul T.V.M. neagă categoric că persoana vătămată i-ar fi dat să citească actele medicale menționate mai sus.

C.V. a precizat că a locuit până în vara anului 2009 în București, având în proprietate un apartament. La un moment dat, partea vătămată s-a decis să vândă acel apartament și să se mute în Cluj Napoca, urmând a-și achiziționa o nouă locuință în acest oraș.

În acest sens, petenta arată că în luna iulie 2009 s-a deplasat în Cluj Napoca, la Biserica menționată anterior, pentru a lua legătura cu un preot și a-l ruga să o ajute în privința demersurilor concrete, de mutare din București în Cluj Napoca și de achiziționare a unui nou apartament. În acest context, persoana vătămată fiind recomandată de către episcopul C.D. din București, l-a abordat pe făptuitorul T.V.M. și l-a rugat să o ajute, fapt cu care acesta s-a declarat de acord.

La data de 18.08.2009, C.V. și-a vândut apartamentul din București, fiind însoțită la notarul public din București de către T.V.M. și un coleg de-al acestuia, martorul N.C.E., petenta primind suma de 62.000 de euro ca preț al locuinței înstrăinate.

La data de 21.08.2009, C.V. a semnat, în fața notarului public P.A.G. din Cluj Napoca, un antecontract vizând apartamentul din Cluj Napoca, intitulat "Promisiune bilaterală de vânzare-cumpărare". Antecontractul a fost redactat la biroul notarului public, iar semnăturile părților au fost legalizate prin încheierea nr. 4999/21.08.2009. Petenta declară că acest act l-a semnat de bună voie, după ce conținutul promisiunii bilaterale i-ar fi fost citit de către T.V.M., în prezența notarului public P.A.G. și a numitei J.V., mandatară promitenților vânzători.

În acest antecontract, persoana vătămată avea calitatea de promitentă cumpărătoare a dreptului de uzufruct viager, iar T.V.M. avea calitatea de promitent cumpărător al nudei proprietăți. Prin acest act T.V.M. s-a obligat să cumpere nuda proprietate a apartamentului, pe numele și în favoarea sa, corelativ cu asumarea obligației de a asigura persoanei vătămate C.V. o întreținere completă, pe tot timpul vieții, constând în toate cele necesare traiului, precum și înmormântarea la data decesului. Petenta s-a obligat să cumpere dreptul de uzufruct viager și să primească întreținerea completă de la T.V.M.. A fost achitat un avans de 500 de euro din banii persoanei vătămate, iar restul prețului de 50.000 euro urma a fi plătit prin virament bancar, în contul mandatarii vânzătorilor de la B.R.D.

Partea vătămată susține că, anterior semnării acestui antecontract, a discutat de mai multe ori cu T.V.M. și s-a înțeles cu acesta ca el să o ajute în vederea dobândirii dreptului de proprietate asupra unui apartament din Cluj Napoca. Petenta arată că înțelegerea încheiată cu făptuitorul consta în împrejurarea că dreptul de proprietate al noului apartament să fie trecut exclusiv pe numele acesteia, deoarece locuința urma a fi achiziționată din banii ei, urmând ca doar după întăbularea în cartea funciară, să fie încheiat un alt act juridic cu T.V.M., prin care petenta să consimtă ca apartamentul să intre în proprietatea acestuia, numai la data decesului părții vătămate, iar în schimb, preotul să-i asigure o întreținere completă pe timpul vieții.

Așadar, persoana vătămată susține că antecontractul nr. 4999/21.08.2009 nu reflectă voința sa reală și nici conținutul înțelegerilor avute anterior cu T.V.M. Petenta arată că este adevărat că acest act i-a fost citit înainte de a-l semna, însă pretinde că nu a cunoscut la acea dată semnificația juridică a termenilor "nuda proprietate" și uzufruct viager", mai mult, precizează că înainte de a semna antecontractul, atât notarul public P.A.G., cât și T.V.M. ar fi indus-o în eroare și ar fi păcălit-o, asigurându-o în mod repetat că ea devine proprietarul apartamentului.

Mai mult, persoana vătămată susține că i-ar fi spus și notarului public P.A.G., de mai multe ori, înainte de a semna, că este bolnavă, că are probleme cardiace și psihiatrice (fără a-i arăta însă actele medicale pe care le deținea) și că insistă ca dreptul de proprietate să fie trecut pe numele său. La data de 27.08.2009, părțile s-au prezentat din nou la notarul public P.A.G. și au semnat contractul de vânzare-cumpărare nr. 1045/27.08.2009.

În fața notarului public a fost prezentată adeverința medicală nr. 2659/26.08.2009, eliberată de medicul N.T.M., din conținutul căreia rezulta că persoana vătămată nu prezintă tulburări psihotice la data examinării, este conștientă și aptă de a încheia acte notariale. C.V. arată că această adeverință ar fi complet falsă, susținând că ea nu a fost deloc prezentă în cabinetul medicului psihiatru la data presupusei examinări - 26.08.2009 - totodată arătând că nici nu îl cunoștea la acea dată pe medicul N.T.M.. Totuși, C.V. a declarat că notarul public a întrebat-o dacă dorește ca la documentație să rămână originalul sau copia adeverinței medicale, iar petenta a fost de părere ca originalul să rămână la T.V.M., iar copia la dosarul notarial. C.V. arată că actul de vânzare-cumpărare nr. 1045/27.08.2009 nu reflectă voința sa, deoarece ea ar fi dorit să devină proprietar integral al apartamentului, nu doar cumpărătoare a dreptului de uzufruct viager. Practic, petenta pretinde că T.V.M. ar fi dobândit fraudulos, pe banii săi, dar fără acordul și știința sa, nuda proprietate asupra locuinței, deși partea vătămată a achitat integral prețul de 51.000 euro, ea dobândind doar dreptul de a locui în apartament, pe durata vieții. Totodată, la pct. III din contract, se arată că T.V.M. se obligă să-i acorde întreținerea completă, **doar în caz de nevoie**, nu constant, aceasta fiind o altă diferență față de înțelegerile dintre părți, conform precizărilor persoanei vătămate. Suma de 50.000 euro a fost depusă în cont la B.R.D., la 27.08.2009, iar T.V.M. a completat în nume personal formularul de depunere, deși banii îi primise de la persoana vătămată, care l-a și însoțit la bancă. C.V. arată că în ziua de 27.08.2009, după redactarea contractului nr. 1045, T.V.M. i l-ar fi citit cu voce tare, fără a lectura însă integral actul, fără precizarea clauzei care viza acordarea întreținerii doar în caz de nevoie. În final, petenta a cerut tragerea la răspundere a numitului T.V.M. și pentru săvârșirea infracțiunii de abuz de încredere prev. de art. 213 Cod penal, constând în aceea că, după începerea lucrărilor de renovare la apartament, fără să mai rețină exact luna și data, T.V.M. i-ar fi luat mai multe bunuri, inițial cu acordul său, transportându-le în mai multe ocazii la casa acestuia, afirmând că le va păstra până la finalizarea renovărilor.

Din aceste bunuri, o bibliotecă și o mașină de spălat vase ar fi fost date de T.V.M. unui alt preot, fără acordul petentei, în schimbul unor lemne de foc. Aceste obiecte îi fuseseră lăsate cadou petentei, de către martora J.V., fiind incluse în prețul locuinței, dar făptuitorul ar fi dispus de ele, pe nedrept.

Petenta susține că alte bunuri care-i aparțineau ar fi fost duse de T.V.M. și acesta ar fi refuzat să i le restituie, în pofida solicitărilor repetate ale ei, respectiv: un pat, obiecte de îmbrăcăminte și încălțăminte. Valoarea acestor bunuri a fost apreciată de persoana vătămată la 5.000 de euro, cu care s-a constituit parte civilă față T.V.M. Prin rezoluția din 27 decembrie 2011 procurorul din cadrul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Cluj a dispus neînceperea urmăririi penale față de făptuitorii P.A., pentru săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, prev.de art.246 C.pen., rap.la art.248¹ C.pen., înșelăciune prev.de art.215 alin.1,2,3 și 5 C.pen., fals intelectual prev.de art.289 alin.1 C.pen. și uz de fals, prev.de art.291 C.pen., cu aplicarea art.33 lit.a C.pen.; T.V., pentru săvârșirea complicității la infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, prev.de art.26 C.pen., raportat la art.246 C.pen., rap.la art.248¹ C.pen., înșelăciune prev.de art.215 alin.1,2,3 și 5 C.pen., instigare la fals intelectual prev.de art.25 C.pen. rap.la art.289 alin.1 C.pen., cu aplicarea art.41 alin.2 C.pen., uz de fals prev.de art.291 C.pen. și abuz de încredere prev.de art.213 alin.1 C.pen., cu aplicarea art.33 lit.a C.pen. și N.T.M., pentru săvârșirea complicității la înșelăciune prev.de art.26 C.pen., rap.la art.215 alin.1,2,3 și 5 C.pen., fals intelectual prev.de art.289 alin.1 C.pen. și complicitate la infracțiunea de uz de fals prev.de art.26 C.pen., raportat la art.291 C.pen.cu aplicarea art.33 lit.a C.pen., apreciind că lipsa discernământului petentei C.V. la data semnării actelor din luna august 2009 nu poate fi rezolvată decât pe calea unei acțiuni civile, neexistând dovezi care să ateste că s-ar fi produs înșelarea acesteia, de către făptuitori.

Astfel, s-a recomandat ca partea vătămată să formuleze o acțiune civilă prin care să solicite anularea actelor juridice viciate, activitatea făptuitorilor neavând relevanță penală.

Împotriva rezoluției procurorului din 27 decembrie 2011, petenta a formulat plângere la procurorul general al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Cluj, iar prin rezoluția din 19 ianuarie 2012 procurorul ierarhic superior a respins-o ca neîntemeiată, arătând că din analizarea dosarului nu reiese că notarul ar fi comis infracțiunile de care este acuzată, întrucât așa cum rezultă din depozițiile martorei J.V., aceasta a explicat părții vătămate condițiile contractuale. Mai mult, prin declarația sa făptuitorul T.V.I. învederează că notarul public a explicat petentei condițiile contractuale. Prin declarația sa notarul public P.A.G. afirmă că și-a îndeplinit în mod judicios și corect atribuțiile de serviciu, neprejudiciind-o cu nimic pe partea vătămată.

Procurorul general afirmă că rezoluția procurorului de caz este legală și temeinică și în ceea ce-l privește pe medicul psihiatru T.N., deoarece acesta a examinat-o efectiv pe pacienta C.V. la 26.08.2009, eliberând în acest sens adeverința medicală ce atesta abilitatea petentei de a încheia acte notariale atașată dosarului. Referitor la preotul T.V.M., procurorul general constată că acesta nu a efectuat niciun fel de manoperă frauduloasă pentru inducerea în eroare a părții vătămate, între el și petenta C.V. fiind întocmit un contract de întreținere. Organele de urmărire penală, apreciază în final, că dacă partea vătămată consideră că a fost în eroare cu privire la obiectul contractului încheiat cu preotul T.V.M., poate formula o acțiune civilă pentru rezoluțiunea contractului de întreținere.

Împotriva soluției de neîncepere a urmăririi penale întemeiată pe 278/1 C.proc.pen., petenta C.V. a formulat plângere.

Aceasta a solicitat admiterea căii de atac promovate, în baza art.278/1 alin.8 lit.b C.proc.pen., desființarea rezoluției procurorului și trimiterea cauzei la Parchetul Curții de Apel Cluj în vederea începerii urmăririi penale împotriva notarului P.A., pentru săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, prev.de art.246 C.pen., rap.la art.248¹ C.pen., înșelăciune prev.de art.215 alin.1,2,3 și 5 C.pen., fals intelectual prev.de art.289 alin.1 C.pen. și uz de fals, prev.de art.291 C.pen., cu aplicarea art.33 lit.a C.pen.;

a numitului T.V., pentru săvârșirea complicității la infracțiunea de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor, prev.de art.26 C.pen., raportat la art.246 C.pen., rap.la art.248¹ C.pen., înșelăciune prev.de art.215 alin.1,2,3 și 5 C.pen., instigare la fals intelectual prev.de art.25 C.pen.

rap. la art.289 alin.1 C.pen., cu aplicarea art.41 alin.2 C.pen., uz de fals prev.de art.291 C.pen. și abuz de încredere prev.de art.213 alin.1 C.pen., cu aplicarea art.33 lit.a C.pen. și

a medicului N.T.M., pentru săvârșirea complicității la înșelăciune prev.de art.26 C.pen., rap. la art.215 alin.1,2,3 și 5 C.pen., fals intelectual prev.de art.289 alin.1 C.pen. și complicitate la infracțiunea de uz de fals prev.de art.26 C.pen., raportat la art.291 C.pen. cu aplicarea art.33 lit.a C.pen.

În susținerea trimiterii dosarului aceluiași parchet, pentru continuarea cercetărilor și a începerii urmăririi penale față de făptuitori, petenta învederează că procurorul de caz, în faza actelor premergătoare, nu s-a preocupat suficient de toate aspectele care puteau concura la stabilirea unei corecte situații de fapt, neefectuând toate actele de investigație prelabile și care sivesc la verificarea existenței sau inexistenței vreunui din cazurile prevăzute de art.10 C.proc.pen., care ar împiedica punerea în mișcare a acțiunii penale.

Astfel, petenta prin mandatarul său a învederat că deși a solicitat procurorului de caz audierea mai multor martori care puteau dovedi existența relațiilor apropiate dintre aceasta și preotul T.V.M. și care să pună în evidență împrejurarea că acesta ar fi avut cunoștință de afecțiunile părții vătămate și care ar fi pus-o în imposibilitate de a încheia acte notariale, a refuzat constant ascultarea nemijlocită a acestora, fără nicio justificare. Mai mult, deși petenta a susținut că nu a fost prezentă în cabinetul doctorului N.T. pentru consult medical, iar pe de altă parte, la acea dată având domiciliul în București, nici nu putea fi consultată de către acesta, fără a se lua legătura cu medicul ei de familie din localitatea indicată în buletin, nu s-a efectuat nicio verificare în acest sens de către procuror.

Pe de altă parte, notarul P.A.G. a propus în apărarea sa audierea martorei R.L., secretar în cadrul cabinetului notarial, care ar fi fost prezentă la data întocmirii contractului, a cărui ascultare a fost omisă.

La dosar a fost depus de către petentă un CD care atestă în cursul anului 2011, înregistrarea unei discuții între aceasta și doctorul N.T., transcrierea conversației nefiind însă atașată dosarului cauzei, pentru a vedea legătura de cauzalitate cu obiectul prezentului proces.

De asemenea, procurorul de caz a omis audierea ca martor a numitului L.V., în prezent mandatar al părții vătămate, care a însoțit-o în permanență, în toate deplasările petentei, legate de întocmirea contractului de întreținere.

Curtea examinând plângerea formulată prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

Plângerea adresată instanței de judecată competente, prin care persoana nemulțumită de modul în care a fost soluționată în cadrul Ministerului Public plângerea prevăzută de art.275-278 din Codul de procedură penală, are, între altele, natura juridică a unei căi de atac și vizează controlul judecătoresc al soluției de neîncepere a urmăririi penale.

Această plângere, astfel cum a fost reglementată prin art.278¹ din Codul de procedură penală, de natură a da eficiență dispozițiilor art.21 din Constituția României și art.13 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, investește instanța, sub un prim aspect, cu examinarea legalității și temeiniciei rezoluției atacate.

Rezultă, așadar, că, sesizată cu plângerea menționată, instanța de judecată nu este investită cu atribuții de urmărire penală, așa încât controlul judecătoresc privește exclusiv efectuarea actelor premergătoare sau, după caz, a urmăririi penale, cu respectarea dispozițiilor legii procesuale.

În raport de concluziile pe care această examinare le impune, cu referire la lucrările din dosarul cauzei și a oricăror înscrisuri noi prezentate, instanța de judecată competentă pronunță una din soluțiile prevăzute de art.278¹ alin.8 din Codul de procedură penală.

Curtea reține că plângerea împotriva soluției de netrimitere în judecată adresată procurorului ierarhic superior și apoi, în caz de respingere, instanței de judecată, nu poate viza decât aspecte de nelegalitate și netemeinicie cu privire la cercetările efectuate asupra persoanelor la care s-a referit petentul în plângerea inițială cu care a sesizat parchetul.

Examinând dosarul cauzei, se constată că în speță actele premergătoare având ca scop clarificarea datelor care confirmă sau infirmă existența infracțiunilor cu a căror săvârșire organele

de urmărire penală au fost sesizate, pot duce la constatarea existenței unora din cazurile reglementate în art.10 din Codul de procedură penală, în care punerea în mișcare sau exercitarea acțiunii penale este împiedicată.

În raport de această împrejurare, nejustificându-se începerea urmăririi penale și, respectiv, declanșarea procesului penal se dispune când urmărirea penală este de competența procurorului, neînceperea acesteia.

În cazul contestării acestei soluții, prin formularea plângerii prevăzute de art.278¹ din Codul de procedură penală, controlul judecătoresc privește temeinicia rezoluției în raport de cercetările efectuate.

După cum rezultă din însăși denumirea lor, actele premergătoare, la care face referire textul art.224 C.proc.pen., preced începerea urmăririi penale și sunt efectuate anume în vederea acestei începeri.

Curtea examinând probatoriul administrat și depus la dosar, apreciază că rezoluția de neîncepere a urmăririi penale din 27.12.2011 dată în dosarul Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Cluj, confirmată de procurorul general prin rezoluția din 19.01.2012 a aceluiași Parchet, este netemeinică.

Așa cum în executarea supravegherii activității de cercetare penală, procurorul constată că nu sunt întrunite condițiile din alin.4 al art.228 C.proc.pen. și restituie actele organului de cercetare penală pentru a fi completate (art.228 alin.5 C.proc.pen.), tot astfel va proceda și curtea, constatând că rezoluția procurorului confirmată prin rezoluția procurorului general al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Cluj, nu permit luarea unei hotărâri judecătorești, care trebuie să fie motivată în fapt și în drept cu descrierea fiecărei fapte, cu arătarea timpului și locului unde a fost săvârșită, precum și încadrarea juridică corespunzătoare.

Atâta vreme cât procurorul are în mod expres recunoscut, în textul art.228 alin.5 C.proc.pen., dreptul de a cere completarea actelor de cercetare penală organului abilitat prin lege să le efectueze, cu atât mai mult și fără a fi nevoie de un text special, instanța de judecată poate cenzura în același mod actele de urmărire penală sau actele premergătoare efectuate de procuror, care în speța de față nu sunt complete.

A aprecia altfel, ar însemna golirea de conținut a dispozițiilor art.278¹ C.proc.pen. și a limita cenzura instanței doar asupra unor anumite soluții adoptate de procuror, evitându-se controlul judiciar asupra celor date în baza unor incomplete sau inexistente acte de cercetare și urmărire penală, ceea ce în mod vădit nu putea fi în intenția legiuitorului, plângerea adresată instanței, în temeiul art. 278¹ C.proc.pen., având natura juridică a unei căi de atac ce vizează controlul judecătoresc al soluției de neîncepere a urmăririi penale în integralitatea ei.

Curtea apreciază că rezoluția procurorului din 27.12.2011 este netemeinică, având la bază cercetări incomplete și fiind dată cu încălcarea principiilor procesual penale referitoare la aflarea adevărului și la rolul activ al organelor de urmărire penală, prevăzute de art.3 și 4 C.proc.pen. Lipsa de la dosar a tuturor actelor de investigație solicitate de partea vătămată este de natură a o prejudicia atât pe petentă, cât și justa soluționare a cauzei.

În spiritul principiului constituțional al liberului acces la justiție (art.21 din Constituția României) și al dreptului la un proces echitabil, (art.6 din C.A.D.O.L.F.) se apreciază că, la sesizarea persoanei nemulțumite de o soluție de netrimitere în judecată, instanța are dreptul și chiar obligația de a cenzura efectuarea de către parchet a unei cercetări penale formale și deficitare, dispunând completarea corespunzătoare a acesteia, pentru a se putea aprecia, în mod temeinic, asupra necesității începerii urmăririi penale.

Examinând actele și lucrările dosarului, Curtea a constatat că plângerea petentei C.V. este întemeiată, întrucât procurorul care a dispus măsura de neîncepere a urmăririi penale, și-a întemeiat soluția pe o cercetare penală incompletă, insuficientă pentru a o argumenta, lipsind acte de investigație esențiale care să contureze caracterul civil sau penal al activității derulate de făptuitorii acuzați în speță, de către partea vătămată.

Este de reținut că se impunea cu prioritate audierea în calitate de martor a numitului D.C., din București, la recomandarea căruia partea vătămată a intrat în contact cu făptuitorul T.V.M.,

pentru a se dovedi adevăratele raporturi dintre petentă și acesta din urmă și dacă avea cunoștință sau nu de afecțiunile medicale ale numitei C.V..

De asemenea, era oportună audierea numitei T.M. propusă de către partea vătămată – cumpărătoarea apartamentului petentei din București,- care a fost citată de către procuror de la o altă adresă decât cea reală, iar când s-a indicat domiciliul exact, s-a refuzat de către organul de urmărire penală, recitarea acesteia, fără nicio justificare. Ascultarea acestei martore era necesară, tot pentru stabilirea adevăratelor raporturi dintre petentă și preotul T.V.M., care a însoțit-o la București pe partea vătămată, în vederea înstrăinării locuinței acesteia.

Era justificată și se impunea ascultarea martorului L.V., mandatarul prezent al părții vătămate, care a însoțit-o pe aceasta în Cluj-Napoca în toate deplasările efectuate, atât la cabinetul medicului N.T., cât și al notarului P.A.G..

Este surprinzătoare susținerea procurorului, care afirmă că nu se impune audierea numitului L.V., întrucât acesta nu cunoaște aspecte relevante în cauză, câtă vreme o asemenea apreciere se poate realiza, doar după ascultarea nemijlocită a respectivei persoane.

Nu în ultimul rând, câtă vreme partea vătămată afirmă că nu a fost consultată nemijlocit de către medicul psihiatru N.T., care i-a eliberat în fals adeverința medicală ce atestă că este aptă să încheie acte notariale, deși în realitate ea are discernământul abolit, fiind lipsită de capacitate de exercițiu, conform probelor depuse la dosar, încă din anul 1997, se impunea obligatoriu întocmirea unei adrese către Centrul de sănătate care să comunice o copie de pe toate actele care se găsesc în arhiva acestuia, corespunzător numărului de înregistrare 2659 din 26.08.2009 precizat pe adeverința medicală eliberată de făptuitorul N.T., respectiv din registrul de consultații aferent acelei perioade din anul 2009.

De dovedirea caracterului real sau fals al adeverinței medicale, depinde și stabilirea legăturii psihice și a coeziunii, respectiv a intenției frauduloase a făptuitorilor din prezenta cauză, față de petenta C.V..

Ceea ce surprinde în speță, este împrejurarea că adeverința medicală i-a fost eliberată petentei la 26 august 2009, câtă vreme aceasta avea domiciliul în București, iar doctorul N.T. care își desfășura activitatea în Cluj în cadrul Centrului de sănătate, avea obligația legală ca înainte de semnarea actului, să verifice la medicul de familie al părții vătămate, bolile cu care figurează în fișa medicală, ocazie cu care s-ar fi observat că încă din anul 1997 suferă de tulburări psihice grave, care o împiedicau să încheie acte de dispoziție.

În cursul anului 2011, după ce s-a mutat în Cluj-Napoca, petenta C.V. s-a prezentat din nou pentru consult la medicul N.T. care la data de 11.01.2011 i-a eliberat o adeverință medicală din care rezultă că prezintă „tulburare depresivă”. Cu această ocazie, susține petenta, că între ea și medicul psihiatru s-au purtat o serie de discuții, vizând circumstanțele eliberării adeverinței medicale din 26.08.2009, înregistrate clandestin de aceasta, pe un CD, predat procurorului de caz.

Pentru a se putea aprecia asupra relevanței conținutului înregistrării, asupra caracterului legal sau ilegal al acesteia, era obligatoriu ca procurorul să transcrie conținutul CD-ului.

Nu în ultimul rând, notarul P.A.G. pentru a dovedi că a citit și a explicat petentei conținutul contractului încheiat între aceasta și T.V., a solicitat ascultarea martorei R.L., secretara biroului notarial, probă de asemenea, respinsă de către procuror.

În opinia Curții, față de acuzele de încălcare a atribuțiilor de serviciu ale notarei, aduse de partea vătămată, ascultarea acestei martore, persoană neutră speței, era indispensabilă soluționării cauzei, întrucât așa cum rezultă din adresa depusă la f.81 vol.III u.p., petenta suferă de surditate bilaterală, recomandându-se protezare auditivă, fiind util de demonstrat modul în care i-au fost aduse la cunoștință clauzele contractuale, numitei C.V..

Cu ocazia întocmirii rezoluției de neîncepere a urmăririi penale din 27.12.2011, procurorul de caz nu a observat că abuzul în serviciu potrivit art. 246 și 248/1 C.p. are un caracter subsidiar, ceea ce înseamnă că abuzul săvârșit de un funcționar public sau de un alt funcționar se încadrează în dispozițiile art. 246 sau 248/1 C.p., **numai dacă acest abuz nu are o incriminare distinctă în Codul penal.**

Intr-o decizie de speță încă din anul 1996 instanța supremă a decis în sensul că „reținându-se săvârșirea infracțiunii de fals intelectual, caracterizat, potrivit art. 289 Cp., prin calitatea de funcționar a subiectului activ și prin comiterea faptei în exercitarea atribuțiilor de serviciu, **nu se poate reține și infracțiunea de abuz în serviciu prevăzută în art. 248 din același cod**”

•
Corespunde realității că în prezenta cauză, procurorul de caz a efectuat acte premergătoare constând în audierea petentei și a celor trei făptuitori precum și a martorilor N.C.E., K.P., J.V. a atașat dosarului mai multe scripte care atestă starea sanitară a părții vătămate, însă în opinia instanței acestea sunt insuficiente pentru a se putea decide dacă este sau nu cazul începerii urmăririi penale.

Pentru că la dosar nu există suficiente probe pentru lămurirea cauzei, Curtea apreciază că pentru demonstrarea existenței sau absenței laturii subiective a activității infracționale a celor trei făptuitori, care trebuie să fie anterioară încheierii contractului dintre petentă și T.V.M., este necesar ca procurorul de caz să efectueze în continuare cercetări, plângerea petentei aparând ca fondată în baza art.278¹ alin.8 lit.b C.proc.pen., sens în care va fi admisă, va desființa rezoluția procurorului din 27 decembrie 2011, în întregime, și va trimite cauza procurorului competent de la același parchet în vederea continuării cercetărilor și a eventualei începerii a urmăririi penale față de cei investigați.

Se vor efectua acte premergătoare constând în: audierea martorului D.C. din București pentru dovedirea naturii juridice a raporturilor dintre petentă și făptuitorul T.V.M. și dacă acesta cunoștea sau nu afecțiunile medicale ale părții vătămate; ascultarea martorei T.M. pentru demonstrarea raporturilor dintre petentă și făptuitorul T.V.M.; ascultarea martorului L.V., (în prezent mandatarul părții vătămate), care a însoțit-o în permanență pe partea vătămată în deplasările la medicul psihiatru N.T., atât în anul 2009, cât și 2011, precum și la cabinetul notarial cu ocazia întocmirii contractului dintre aceasta și T.V.M.; ascultarea martorei R.L. – secretară la Biroul notarial al notarului P.A.G. pentru demonstrarea încunoștiințării petentei asupra conținutului contractului încheiat cu T.V.M.; întocmirea unei corespondențe cu Centrul de sănătate care să comunice o copie de pe toate actele care se găsesc în arhiva acestuia, corespunzător numărului de înregistrare 2659 din 26.08.2009 precizat pe adeverința medicală eliberată de făptuitorul N.T., respectiv copii din registrul de consultații aferent acelei perioade din anul 2009 care să ateste că numita C.V. la data de 26.08.2009 a fost supusă unui consult nemijlocit psihiatric; întocmirea unui proces verbal de transcriere a conținutului CD-ului depus la dosar fde către petenta C.V. la data de 17.10.2011 pentru a se dovedi legătura de cauzalitate dintre discuțiile purtate de partea vătămată cu doctorul N.T. raportat la obiectul prezentei cauze.

Abia după efectuarea acestor acte premergătoare se va putea trage o concluzie justă asupra caracterului civil sau penal al activității derulate de făptuitorii P.A.G., N.T. și T.V.M. raportat la petenta C.V.. (Judecător Delia Purice)

Ucidere din culpă. Eveniment rutier având ca rezultat decesul a 4 persoane. Individualizarea pedepsei

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 677/R din 3 mai 2012

Judecătoria Cluj-Napoca prin sentința penală nr.175 din 9.02.2012, în temeiul art. 178 alin. 1, 2, 5 C.p. a condamnat pe inculpata **H.M.**, fără antecedente penale, la o pedeapsă de 3 ani 6 luni închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de ucidere din culpă.

În temeiul art. 71 C.p. s-a interzis inculpatei exercițiul dreptului prevăzut de art. 64 lit. a teza a II-a C.p. pe durata executării pedepsei.

În temeiul art. 86¹ C.p. s-a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, pe durata unui termen de încercare de 6 ani și 6 luni stabilit potrivit art. 86² C.p., organul desemnat cu supravegherea fiind Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul Cluj.

În temeiul art. 86³ C.p. s-a dispus ca pe durata termenului de încercare inculpata să respecte următoarele obligații: a) să se prezinte la datele fixate la Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul Cluj; b) să anunțe în prealabil orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile precum și întoarcerea; c) să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă; d) să comunice informații de natură a putea fi verificate mijloacele de existență.

În temeiul art. 71 alin. 5 C.p. s-a dispus suspendarea pedepsei accesorii pe durata suspendării executării pedepsei principale.

În temeiul art. 359 C.p.p. s-a atras atenția inculpatei asupra dispozițiilor legale privind revocarea suspendării condiționate, respectiv art. 86⁴ C.p., coroborat cu art. 83 C.p.

În temeiul art. 14, 346 alin. 1 C.p.p. s-a constatat că nu au fost formulate pretenții civile în cauză față de inculpată de către persoana vătămată T.M., moștenitoarea victimei T.M.I. și de către persoana vătămată B.F. (în prezent decedată), moștenitoarea victimei V.M..

În temeiul art. 14, 346 alin. 1 C.p.p. coroborat cu art. 998 și urm. C.civ. s-a respins acțiunea civilă formulată de părțile civile P.C. și P.S.

În temeiul art. 14, 346 alin. 1 C.p.p. s-a constatat că părțile civile P.A.M., și P.A.C., au renunțat la pretențiile civile formulate în cauză, având în vedere tranzacția încheiată cu asiguratorul SC O.V. SA.

În temeiul art. 16 alin. 1 C.pr.pen., raportat la art. 1000 alin. 3 C.civ. s-a constatat că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru atragerea în cauză a răspunderii solidare a SC E.R. SRL, în calitate de parte responsabilă civilmente.

În temeiul art. 14, 346 alin. 1 C.p.p., coroborat cu art. 998 și urm. C.civ. s-a admis în parte acțiunea civilă formulată de părțile civile C.N.M. și C.S.F., prin reprezentant legal C.N.M., și obligă inculpata H.M. la plata despăgubirilor civile, astfel: suma de 5.600 Euro (echivalent în lei la data plății) cu titlu de daune materiale; suma de 25.000 Euro (echivalent în lei la data plății) cu titlu de daune morale părții civile C.N.M.; suma de 30.000 Euro (echivalent în lei la data plății) cu titlu de daune morale părții civile C.S.F., respingând restul pretențiilor.

În temeiul art. 163 alin. 1, 2, 5, 6 C.p.p. s-a dispus instituirea măsurii sechestrului asigurator, prin luarea inscripției ipotecare asupra cotei de contribuție a inculpatei la dobândirea imobilului înscris în CF nr. 15043 Dej, nr. cadastral 2312, descris astfel: teren în suprafață de 1.019 mp, locuință S+P+M în suprafață de 460,46mp, până la concurența sumei de 60.600 Euro (echivalent în lei) la plata căreia a fost obligată inculpata în favoarea părților civile C.N.M. și C.S.F. prin prezenta hotărâre.

S-a constatat că în cauză are calitatea de asigurator SC O.V. SA.

În temeiul art. 191 al. 1 C.p.p. a fost obligată inculpata la plata sumei de 800 lei cheltuieli judiciare către stat.

În temeiul art. 193 alin. 1 C.p.p. a fost obligată inculpata la plata sumei de 5.516 lei cheltuieli judiciare părții civile C.N.M..

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut în fapt următoarele:

Prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca din data de 18.02.2011 a fost trimisă în judecată inculpata H.M. pentru săvârșirea infracțiunii de ucidere din culpă prevăzută de art. 178 al. 1,2,5 C.pen.

În esență, în sarcina inculpatei s-a reținut că, în data de 28 mai 2007, în timp ce conducea autoturismul marca Renault Clio, pe DN1C/E576, în dreptul km 15+932 m, pe fondul neadaptării vitezei la condițiile de drum, a pierdut controlul direcției autoturismului și a pătruns pe contrasens unde a intrat în coliziune cu autoturismul marca Dacia 1300, cauzând decesul numiților V.M., C.I., P.A. și T.M.I..

Cu ocazia audierii în faza de urmărire penală inculpata a recunoscut săvârșirea faptei în materialitatea ei, apreciind însă că accidentul nu s-a produs din culpa ei. În cursul judecății inculpata a exprimat aceeași poziție, fiind aplicată procedura de judecată de drept comun.

În cauză s-au constituit părți civile moștenitoarele victimei C.I., respectiv C.N.M. – soția victimei și C.S.V. – fiica victimei. Acestea au solicitat obligarea inculpatei la plata sumei de 55.000

euro daune morale, 8.000 euro daune materiale și 500 euro lunar cu titlu de prestație periodică în favoarea minorei C.S.F.

De asemenea s-au constituit părți civile părinții victimei P.A., respectiv numiții P.C. și P.S. cu suma de 10.000 lei din care 5.000 lei daune morale și 5.000 lei daune materiale. Având în vedere că din declarațiile părților civile a rezultat că victima avea două surori, numitele P.A.M. și P.A., s-a dispus introducerea în cauză a acestora care și-au formulat poziția procesuală prin intermediul apărătorului ales, arătând că se constituie părți civile fiecare cu suma de 200.000 lei daune morale.

În cauză a fost citată numita T.M., având în vedere că în cuprinsul declarațiilor din faza de urmărire penală nu reieșea în mod cert dacă au existat și alte persoane care aveau posibilitatea să formuleze pretenții civile. Aceasta a fost prezentă la termenul din data de 20 iunie 2011 și a arătat că nu a avut alți copii în afară de cel decedat în accident – T.M.I.. În privința soțului său, numita T.M. a declarat că acesta este în prezent decedat. Referitor la pretențiile civile a menționat că împreună cu soțul ei a primit de la inculpată o sumă de bani și că nu dorește să formuleze alte pretenții civile în cauză.

În privința moștenitorilor victimei V.M. instanța a constatat că în faza de urmărire penală inculpata a achitat soției acestuia B.F. o sumă de bani, iar prin declarația autentică din data de 25.06.2007, aceasta a arătat că nu mai are alte pretenții civile față de inculpată. Instanța a efectuat demersuri pentru a verifica dacă numita B.F. era singura moștenitoare a victimei și a constatat că aceasta a decedat în data de 22.09.2010, rezultând din actele de cercetare efectuate de organele de poliție că în urma căsătoriei cu V.M. nu au rezultat copii care ar fi avut calitate procesuală în cauză. Au fost identificate numitele B.F. și B.C. despre care s-a constatat că erau fiicele numitei B.F. dintr-o căsătorie anterioară.

Având în vedere că din înscrisurile existente în dosarul de urmărire penală au rezultat indicii în sensul că inculpata ar fi condus autoturismul la data producerii accidentului în exercitarea atribuțiilor de serviciu, fiind angajată a SC E.R. SRL, prin încheierea de ședință din data de 11.07.2011 s-a dispus introducerea în cauză a acestei societăți în calitate de parte responsabilă civilmente.

În cursul urmăririi penale au fost administrate următoarele mijloace de probă: proces verbal de cercetare la fața locului și planșele fotografice aferente; raport de expertiză criminalistică întocmit de LIEC Cluj în data de 16.12.2008; raport de expertiză criminalistică întocmit de INEC Cluj în data de 28.12.2010; rapoartele de constatare medico-legală întocmite de IML Cluj în datele de 15.08.2007 și 16.08.2007; declarațiile martorilor; declarațiile inculpatei.

În faza cercetării judecătorești în latura penală a cauzei au fost audiați martorii D.D.N. și C.M., propuși prin rechizitoriu. De asemenea au fost încuviințați și audiați martorii propuși de apărătorii inculpatei în latura penală a cauzei S.G., R.C.O. și T.P.M.. Au fost audiați martorii A.I.D. și R.V. audiați în faza de urmărire penală. În latura civilă a cauzei la propunerea părților civile C. au fost audiați martorii C.A., M.V. și L.R..

Din mijloacele de probă administrate în cauză, instanța a reținut următoarele:

În data de 28 mai 2007 organele de poliție din cadrul Serviciului Poliției Rutiere Cluj au fost sesizate cu privire la faptul că, în jurul orelor 08.40, pe DN 1 C/ E576 la km 15 + 932, în afara localității pe raza comunei Apahida s-a comis un accident de circulație care avut ca urmare decesul a patru persoane. Cu ocazia deplasării la fața locului s-a constatat că în evenimentul rutier a fost implicat autoturismul marca Renault Clio condus de inculpata H.M. pe direcția Dej – Cluj-Napoca și autoturismul marca Dacia 1300 condus de numitul V.M. pe direcția Cluj-Napoca – Dej. Din primele investigații efectuate a rezultat că, din cauza neadaptării vitezei la condițiile de drum autoturismul marca Renault Clio a ieșit de pe banda sa de circulație cu roțile din partea dreapta pe acostament, iar la efectuarea manevrei de revenire pe bandă a pătruns pe contrasens, intrând în impact cu autoturismul marca Dacia care circula regulamentar pe direcția Cluj-Napoca – Dej.

S-a consemnat în procesul verbal de cercetare la fața locului că accidentul a avut loc pe DN 1 C/E 576 la km 15 + 932, după trecerea de o curbă ușoară la stânga, ultima dintr-o succesiune de mai mult de 2 curbe și la începutul unei porțiuni de drum în aliniament din asfalt, drumul fiind reabilitat, dar nemarcat. S-a menționat că înainte de locul producerii accidentului la o distanță de

450 m este montat indicatorul de avertizare „curbă dublă sau o succesiune de mai mult de două curbe dintre care prima la dreapta”; s-a arătat că pe partea dreaptă și pe arcul unei curbe la dreapta dintre cele succesive existau panouri/balize temporare care semnalizează limita din dreapta a părții carosabile, față de un șanț pe care urmează să fie realizat un acostament consolidat de către executanții lucrărilor. S-a constatat că nu existau indicatoare de restricție a vitezei de deplasare a autovehiculelor spre mun. Cluj-Napoca. În procesul verbal s-a făcut referire doar la existența indicatoarelor care erau dispuse după locul producerii accidentului spre mun. Gherla (pe sensul opus de circulație a autoturismului marca Renault), care obligau conducătorii auto la reducerea vitezei la 60 km/h, fiind semnalizat și faptul că urma un drum îngustat, iar depășirea autovehiculelor era interzisă.

În privința porțiunii de drum unde s-a comis accidentul s-a consemnat că este în aliniament după o curbă la stânga, este mărginită de acostament la o diferență de nivel de cca 0,20 m mai jos decât asfaltul drumului. Referitor la condițiile de trafic s-a arătat că accidentul s-a comis pe timp de zi, cer senin, fără precipitații, cu vizibilitate bună peste 100 m, impactul având loc în afara localității. A fost fixată poziția celor două autoturisme, reieșind că autoturismul marca Renault Clio se afla orientat cu fața spre mun. Gherla, în poziție oblică spre axul imaginar al drumului pe sensul de circulație Cluj-Napoca – Gherla. Autoturismul marca Dacia a fost găsit pe acostamentul din dreapta direcției de mers Cluj-Napoca – Gherla, răsturnat și oprit pe partea laterală dreaptă, în interiorul acestuia fiind mai multe persoane.

S-a constatat prezența pe asfaltul părții carosabile a 4 urme de derapaj sub formă de arc de cerc cu deschiderea spre axul drumului, imprimare de autoturismul marca Renault după ce șoferul a pierdut controlul direcției de deplasare; au fost indicate în detaliu aspectele legate de poziția acestor urme, lungimea părții carosabile pe care s-au imprimat urmele, fiind menționat că ultima din cele patru descrise se finalizează pe contrasens la o distanță de 2,4 m măsurată perpendicular pe limita din stânga a asfaltului părții carosabile cu acostamentul.

După efectuarea operațiunilor de descarcerare s-a constatat că cei patru pasageri ai autoturismului marca Dacia, respectiv C.I., P.A., T.M.I. și V.M. au decedat la locul accidentului. S-a consemnat că în urma impactului a suferit leziuni și inculpata H.M. care a fost transportată la Clinica UPU 1 Cluj-Napoca.

Cu ocazia audierii în faza de urmărire penală inculpata a declarat că, în data de 28 mai 2007, conducea autoturismul marca Renault Clio din direcția Dej spre mun. Cluj-Napoca, ajungând în apropierea comunei Apahida, unde suprafața părții carosabile era corespunzătoare după lucrările de reabilitare efectuate, fără a fi trasate marcajele sau să existe montat vreun indicator care să semnalizeze efectuarea de lucrări sau limitarea de viteză. Inculpata a precizat că exista o diferență de nivel între suprafața părții carosabile și acostament de cca 20 cm. Aceasta a apreciat că circula cu o viteză de aproximativ 80 km/h înspre com. Apahida și a observat la o distanță de aproximativ 50 m că din coloana de autovehicule care circula din sens opus s-a desprins o dubiță de culoare albă care a pătruns pe sensul ei de mers, continuându-și deplasarea spre Dej. Inculpata a arătat că pentru a evita o eventuală coliziune cu acest autovehicul a tras de volan în partea dreaptă, concomitent cu virajul pătrunzând cu roata din față pe acostament. Aceasta a menționat că în acel moment a simțit șocul produs și balansul autoturismului, declarând că a ajuns pe porțiunea de pietriș, a frânat instinctiv, autoturismul fiind scăpat de sub control datorită derapajului. Inculpata a declarat că autoturismul a derapat și a pătruns pe contrasens cu fața oblic spre banda imaginară din sens opus, intrând în coliziune cu autoturismul marca Dacia care rula pe direcția Cluj-Napoca – Dej. Inculpata a apreciat că impactul a avut loc în zona axului imaginar care separă cele două sensuri de circulație. Aceasta a menționat că autoturismul marca Dacia a lovit autoturismul marca Renault în zona aripiei dreapta față, care s-a rotit cu fața spre Gherla.

Inculpata a apreciat că accidentul s-a produs din cauza diferenței de nivel dintre acostament și partea carosabilă care nu era semnalizată coroborat cu pătrunderea autoutilitareii de culoare albă pe sensul său de deplasare, brusc, la o distanță mică ce a determinat-o să efectueze manevrele de evitare a impactului cu aceasta. Inculpata a arătat că a aflat de la membrii

familiei și de la colegi de serviciu că a doua zi după accident au fost montate în zona respectivă indicatoare care semnalizau limitarea vitezei și faptul că drumul era în lucru.

În faza de urmărire penală și în cursul cercetării judecătorești au fost audiați martorii D.D.N. și C.M., singurele persoane care au observat momentul impactului dintre cele două autoturisme. Cei doi martori se aflau în autoturismul marca VW Golf care circula din direcția Cluj-Napoca – Dej, aflându-se în spatele autoturismului marca Dacia 1300 de culoare roșie. Martorul C.M. care conducea acest autoturism a declarat că autoturismul marca Dacia se afla la o distanță de cca 40 m, rulând cu viteza lor de deplasare, respectiv 80 km/h, fiind în afara localității. Martorul a precizat că a observat un autoturism marca Renault de culoare albă care a intrat brusc pe contrasens efectuând un viraj stânga și intrând în impact cu autoturismul marca Dacia 1300. Martorul a declarat că autoturismul marca Renault a pătruns pe contrasens în fața autoturismului marca Dacia al cărui șofer nu a mai avut timpul fizic necesar să facă vreo manevră de evitare a impactului. Acesta a arătat că în zona accidentului nu era montat nici un indicator de restricție de viteză, carosabilul era uscat și perfect în urma reabilitării, fără a fi marcat.

În declarația olografă din data de 28 mai 2007 martorul a precizat că a observat un autoturism de culoare albă care circula din sens opus că a făcut o manevră de deplasare spre dreapta direcției sale de mers, „după care în mod instinctiv a virat brusc la stânga trecând în viteză, fără frânare pe contrasens”, acroșând în partea față stânga autoturismul marca Dacia pe care l-a proiectat în șanț. În data de 26.06.2009 martorului i-a fost luat un supliment de declarație în care a arătat că în momentul, premergător impactului dintre autoturismul Renault și autoturismul Dacia 1300 nu a observat să ruleze vreun autovehicul de genul autoutilitară sau dubiță, care să încurce deplasarea normală a inculpatei.

Martorul D.D.N. a declarat că se afla în autoturismul condus de C.M. care circula pe direcția Cluj-Napoca – Dej, observând în față la cca 40 m autoturismul marca Dacia care rula în aceeași direcție cu viteza lor de deplasare, respectiv 80-90 km/h. Martorul a arătat că a observat și autoturismul marca Renault care venea din sens opus, sesizând când a efectuat un viraj brusc stânga în unghi de 45 grade, pătrunzând pe contrasens și intrând în coliziune cu autoturismul marca Dacia care circula regulamentar. Cu ocazia reaudierii din 22 mai 2009 martorul a precizat că nu-și amintește ca anterior impactului să fi văzut vreo autoutilitară în zona accidentului.

În cursul judecății au fost reaudiați cei doi martori și ambii au făcut referire la faptul că au observat când autoturismul marca Renault care se apropia din sens opus a virat spre dreapta și a ieșit cu roțile de pe partea carosabilă, după care a efectuat un viraj brusc spre stânga, intrând în impact cu autoturismul marca Dacia. Martorul C.M. a precizat că nu a văzut un alt autoturism care să îl depășească, între momentul în care a sesizat că autoturismul marca Renault de culoare albă a ieșit de pe partea carosabilă și momentul impactului. Martorul a arătat textual „am văzut autoturismul de culoare albă în momentul în care a apărut din curba care exista în apropiere, observând că a circulat o perioadă drept pe carosabil, după care am sesizat că a tras spre dreapta ieșind în afara părții carosabile”. Martorul a apreciat că pătrunderea autoturismului Renault pe contrasens a fost surprinzătoare și după părerea sa șoferul mașinii marca Dacia nu putea evita coliziunea, deoarece virajul spre stânga al autoturismului Renault a avut loc în momentul în care mașina marca Dacia se afla la o distanță de 4 – 5 m. În legătură cu indicatoarele rutiere martorul a precizat că pe porțiunea de drum unde a avut loc accidentul nu erau indicatoare de avertizare a efectuării unor lucrări. Martorul a menționat că el nu a observat diferența de nivel dintre partea carosabilă și acostament deoarece nu a fost pus în situația să tragă spre dreapta, arătând că parcurgea distanța Turda – Dej zilnic în acea perioadă. Martorul a arătat că în calitate de conducător auto nu a resimțit niciun obstacol pe acea porțiune de drum, respectiv nu a simțit că trebuie să fie mai atent în acea zonă din cauza stării în care se afla carosabilul.

Martorul D.D.N. a menționat că nu a perceput că impactul a avut o intensitate foarte puternică și a fost surprins de consecințele accidentului. Martorul a precizat că nu a observat altă mașină care să depășească autoturismul în care se afla el înainte de producerea accidentului.

Au fost expuse detaliat declarațiile celor doi martori pentru a se releva faptul că aspectul menționat de inculpată în apărare, referitor la apariția unei autoutilitare din sens opus care se angajase în efectuarea unei manevre de depășire, nu este confirmat de cele două persoane care au

perceput în mod direct producerea accidentului. A rezultat că martorii au observat autoturismul marca Renault după ce acesta a ieșit din curbă și s-a înscris în deplasare pe linie dreaptă, sesizând că la un moment dat a ajuns cu roțile din partea dreaptă pe acostament, după care șoferul a efectuat brusc un viraj spre stânga intrând pe contrasens. Din aceste relatări rezultă în mod cert că martorii au avut în câmpul vizual autoturismul marca Renault, înainte de pătrunderea acestuia pe contrasens, condiții în care ar fi fost în măsură să perceapă prezența unei autoutilitare, care din relatările inculpatei ar fi venit din aceeași direcție și ar fi trebuit să depășească inclusiv mașina în care se aflau martorii, iar apoi autoturismul marca Dacia în care se aflau victimele. Firul logic al acestei susțineri ar fi presupus ca autoutilitara să treacă pe lângă autoturismul marca Dacia cu puțin timp înainte ca mașina marca Renault să efectueze virajul spre stânga de revenire pe bandă, evenimente care ar fi trebuit percepute în mod obligatoriu de cei doi martori. În aceste condiții instanța nu va lua în considerare aspectul relatat de inculpată referitor la prezența acelei autoutilitare care ar fi determinat-o să ajungă cu roțile pe partea carosabilă și ulterior să efectueze virajul spre stânga ajungând pe contrasens.

Inculpata a propus audierea martorilor R.C.O. și T.P.M. despre care apărătorii acesteia au menționat că au perceput modul în care s-a produs accidentul. Audierea martorilor a fost încuviințată și s-a efectuat la termenul din data de 16.01.2012. Ambii martori au declarat că erau angajați la SC E.C. SRL, firmă care în anul 2007 a efectuat lucrări de deviere a liniei electrice pe porțiunea de drum în care a fost construit noul sens giratoriu de la ieșirea din loc. Apahida spre Jucu, context în care în exercitarea atribuțiilor de serviciu obișnuiau să se afle în acea zonă. Martorii au declarat că în ziua producerii accidentului se deplasau pe jos dinspre localitatea Jucu spre comuna Apahida, pe partea stângă a drumului, mergând pe o porțiune de drum nou asfaltată. Aceștia au precizat că au auzit un zgomot de impact care provenea de la o distanță de 50-100 m din spatele lor și când s-au întors au observat autoturismul marca Dacia de culoare roșie răsturnat în afara părții carosabile și autoturismul marca Renault de culoare albă pe partea carosabilă. Ambii martori au menționat că nu au văzut momentul impactului. În legătură cu indicatoarele rutiere aceștia a declarat că nu era montat niciun indicator de la sensul giratoriu nou construit și până la podul peste Someș de la intrarea în loc. Apahida. Martorii au arătat că nu era trasate marcajele care delimitau marginile drumului sau cele care despart sensurile de mers.

În cursul judecății a fost audiat martorul S.I.G. care este coleg de serviciu cu inculpata H.M. și care a afirmat că s-a deplasat la locul accidentului ajungând după sosirea organelor de poliție și a serviciului de ambulanță. Martorul a arătat că a rămas mai mult timp în zonă și s-a deplasat până la km. 17 spre Dej, observând că nu era nici un semn sau indicator de restricții, respectiv de lucrări pe acea porțiune și a efectuat fotografiile ale porțiunii de drum respective. Martorul a arătat că în zilele următoare a circulat mai des între Cluj-Napoca și Dej și a sesizat că au apărut semnele respective de circulație, efectuând din nou fotografiile. Acesta a relatat și demersurile pe care le-a făcut în numele inculpatei pentru a despăgubi familiile victimelor, precizând că sumele de bani pe care le-a achitat au provenit din partea inculpatei. Acesta a menționat că el a întocmit chitanțele în momentul predării sumelor de bani, care nu au fost prezentate angajatorului și nici nu au fost înregistrate la firmă.

A fost audiat martorul R.V. angajat în calitate de inspector trafic la firma FFCC, care a câștigat licitația de reabilitare a DN 1 C km 8+300 până la km 38 pe raza localității Livada. Martorul a arătat că s-au efectuat presemnalizările dinspre Hanul km 17 spre loc. Apahida, sens în care au fost montate 3 indicatoare, puțin înainte de km 16 de unde a început lucrarea de turnare a covorului asfaltic. Martorul a susținut că era vorba de indicator „Drum în lucru”, „Reducere viteză la 60 km/h”, „Depășirea interzisă”, „Drum îngustat partea stângă”. Martorului i-au fost puse mai multe întrebări cu ocazia audierilor pentru a se putea realiza consemnarea, arătând și faptul că pe marginea drumului pe partea stângă au fost lăsate balize reflectorizante, iar după ce i-au fost arătate fotografiile cu imagini de la fața locului a arătat că a observat că balizele nu apar, ceea ce înseamnă că nu au fost lăsate în zonă. Martorul a susținut că în afara celor 3 indicatoare mai exista și indicatorul „Diferență de nivel”, arătând la finalul declarației că șoferii care veneau dinspre Dej spre Apahida trebuiau să vadă cele patru indicatoare la care a făcut referire.

Au fost expuse declarațiile martorilor audiați în latura penală a cauzei din care rezultă că nu au apărut elemente noi în privința stării de fapt față de cele reținute în actul de sesizare al instanței. Aceste elemente au fost avute în vedere de către experții care au întocmit rapoartele de expertiză criminalistică în faza de urmărire penală, nefiind întemeiată solicitarea apărătorilor inculpatei de efectuare a unui nou raport de expertiză criminalistică în cursul judecății.

Ambele rapoarte de expertiză efectuate în cauză au concluzionat că accidentul s-a produs din cauza pătrunderii pe contrasens a autoturismului marca Renault, cu număr de înmatriculare B-60-JOM, datorată neadaptării vitezei la condițiile de drum de către inculpata H.M..

A fost determinată valoarea vitezelor celor două autoturisme din momentul impactului, pe baza metodei EES, valorile acestui parametru pentru ambele mașini fiind stabilite prin analiza avariilor caroseriilor, prin compararea cu autovehicule aflate în baza de date a LIEC. A rezultat că vitezele probabile ale autovehiculelor din momentul impactului au fost de 55 km/h pentru autoturismul marca Dacia și cca 86 km/h pentru autoturismul Renault. A fost posibilă determinarea vitezei autoturismului Renault din momentul pătrunderii de pe acostament pe carosabil, prin raportare la urmele de derapare anterioare impactului, aceasta fiind stabilită la 98 km/h. Nu a putut fi determinată viteza inițială de deplasare a autoturismului marca Dacia, din cauza lipsei urmelor de frânare. S-a stabilit că starea de pericol iminent pentru numitul V.M. s-a declanșat în momentul în care acesta a putut observa pierderea controlului asupra direcției de deplasare a autoturismului Renault de către conducătoarea acestuia. Acesta a reprezentat momentul din care V.M. trebuia și putea să ia măsurile de evitare, fiind determinat timpul de care a dispus acesta în acest sens, rezultând că este inferior timpului minim corespunzător întârzierilor involuntare la frânare cu care este creditat un conducător auto. Timpul necesar autoturismului Renault pentru a străbate distanța de 16 m de la momentul pierderii direcției de deplasare și până în momentul impactului a fost stabilit la 0,64 secunde prin raportare la viteza de aproximativ 92 km/h; timpul întârzierilor involuntare la frânare cu care este creditat în general un conducător auto este de 0,8 secunde. În aceste condiții chiar și în ipoteza în care numitul V.M. ar fi oprit până în locul impactului autoturismul pe care-l conducea nu putea evita producerea impactului atâta timp cât autoturismul Renault a pătruns pe contrasens într-o poziție înclinată față de axul longitudinal al drumului, având în acel moment o viteză de cca 86 km/h. S-a apreciat astfel că în condițiile date evenimentul rutier nu putea fi evitat.

A fost analizată conduita conducătorului autoturismului marca Renault și s-a apreciat că acesta putea preveni producerea accidentului dacă ar fi circulat cu o viteză care să-i permită să se deplaseze pe partea dreaptă a drumului public fără a depăși axul longitudinal al acestuia. În acest sens s-a făcut referire la obligația conducătorilor auto prevăzută de art. 48 al. 1 din OUG nr. 195/2002 potrivit căruia conducătorii auto trebuie să circule respecte regimul legal de viteză și să adapteze în funcție de condițiile de drum astfel încât să poată efectua orice manevră în condiții de siguranță.

Expertul a analizat și aspectul referitor la diferența de nivel dintre partea carosabilă și acostament. S-a arătat că drumul se afla în reabilitare, iar diferența de nivel era prezentă pe o distanță lungă a DN 1 C, în anumite zone existând semnalizări cu privire la lucrările ce se realizau pe acel tronson. Expertul a reținut în mod corect că, odată părăsit carosabilul cu roțile din dreapta, trecerea peste denivelare la revenirea pe partea carosabilă a influențat stabilitatea autoturismului mai ales la viteza stabilită pentru autoturismul marca Renault. Însă ieșirea de pe partea carosabilă nu are legătură cu modul de semnalizare a lucrărilor sau cu diferența de nivel, care nu a constituit un obstacol imprevizibil a cărui prezență să fi fost necesar a fi semnalizată, cu atât mai mult cu cât deplasarea a avut loc pe timp de zi. Rezultă că inculpatei H.M. îi este imputabil în special faptul că a ieșit de pe partea carosabilă, aspect care a determinat-o să efectueze virajul stânga de revenire pe banda de circulație, ajungând pe contrasens din cauza vitezei de deplasare și a trecerii peste denivelarea existentă între partea carosabilă și acostament. *În aceste condiții este întemeiată concluzia experților în sensul că pătrunderea pe contrasens s-a datorat neadaptării vitezei la condițiile de drum, care inițial au determinat devierea de la traiectoria normală înspre partea dreaptă spre acostament, iar ulterior pătrunderea pe sensul opus de deplasare.*

Raportul de expertiză întocmit de INEC București a menținut concluziile primului raport, iar cu privire la diferența de nivel s-a menționat că era evident pentru orice conducător auto care s-a deplasat la data producerii accidentului pe segmentul de drum respectiv în direcția Dej-Cluj-Napoca că drumul se afla în reabilitare, situația referitoare la diferența de nivel fiind constantă pe o distanță mai lungă a DN 1 C. S-a arătat în mod justificat că nu a rezultat din probele administrate că taluzul drumului ar fi cedat și că aceasta ar fi fost cauza pătrunderii roților de pe partea dreaptă a vehiculului pe acostament. S-a menționat că nu se poate stabili cauza părăsirii carosabilului de către autoturismul Renault Clio cu mențiunea că în timpul efectuării manevrei de revenire pe carosabil stabilitatea autoturismului la escaladarea taluzului suprafeței carosabile a fost drastic influențată *pe fondul vitezei ridicate de deplasare a vehiculului*. S-a concluzionat de către experți că inculpata putea preveni producerea accidentului dacă ar fi adaptat viteza de deplasare a autoturismului la condițiile date de drum.

Instanța a apreciat că din mijloacele de probă administrate rezultă că accidentul de circulație din data de 28 mai 2007 s-a produs din culpa inculpatei H.M.. Apărarea acesteia referitoare la apariția autoutilitareii de culoare albă din sens opus care s-a angajat într-o manevră de depășire nu a fost confirmată de declarațiile martorilor D.D.N. și C.M. expuse anterior, care au observat întreaga traiectorie a autoturismului marca Renault, după înscrierea pe linia dreaptă pe sectorul de drum respectiv. Aceștia au sesizat atât devierea spre dreapta a direcției de deplasare, cât și virajul bruscat spre stânga efectuat de inculpată după ce autoturismul a ajuns cu roțile pe partea carosabilă. În legătură cu indicatoarele rutiere există mai multe contradicții legate de locul efectiv al amplasării acestora. În procesul verbal de cercetare la fața locului s-a consemnat că pe porțiunea de drum în care s-a produs accidentul nu existau indicatoare de restricție a vitezei de deplasare a autovehiculelor spre mun. Cluj-Napoca. Singurele semnalizări la care se face referire sunt cele referitoare la existența unor panouri temporare care semnalizează limita din partea dreaptă a părții carosabile față de un șanț pe care urma să fie realizat un acostament, care se aflau pe arcul uneia dintre curbele situate la o distanță de 450 m înainte de locul producerii accidentului. Organele de poliție menționează ulterior indicatoarele care au fost montate *după locul producerii accidentului spre mun. Gherla*, care nu erau obligatorii pentru conducătorii vehiculelor care se deplasau în direcția opusă respectiv spre Cluj-Napoca. Martorii audiați în cauză au menționat că pe porțiunea de drum respectiv nu existau indicatoare de limitare a vitezei sau de avertizare a efectuării unor lucrări. Acest aspect poate fi observat și din planșele fotografice existente la dosar. Referitor la declarația martorului R.I., care a făcut referire la existența celor patru indicatoare pe sensul de mers al autoturismului marca Renault, montate între km 17 și km 16, instanța apreciază că aceasta nu este sinceră; dincolo de declarația martorului S.G. care ar putea fi apreciată drept subiectivă având în vedere că se află în relații de prietenie cu inculpata, instanța constată că martorul R.I. a fost martor asistent la efectuarea procedurii de cercetare la fața locului, deplasându-se în zonă tocmai pentru că firma la care lucra se ocupa de reabilitarea drumului respectiv. Martorul a susținut în fața instanței că el personal a fost cel care s-a preocupat de semnalizarea efectuării lucrărilor pe porțiunea de drum respectivă, condiții în care nu se explică de ce martorul nu a comunicat organelor de poliție la acel moment faptul că înainte cu aproximativ 1 km pe sensul de mers Dej-Cluj-Napoca erau montate cele patru indicatoare, inclusiv cel de marcarea a diferenței de nivel, care își păstrau valabilitatea până la apariția semnului de ridicare a restricțiilor (așa cum se menționează la un moment dat în actul de sesizare). Martorul R.I. a semnat procesul verbal în care s-a consemnat foarte clar că nu existau indicatoare de limitare a vitezei, or dacă era conștient că s-a ocupat de montarea lor, ar fi atras atenția organelor de poliție sub acest aspect, mai ales că responsabilitatea semnalizării lucrărilor aparținea societății la care era angajat.

Instanța a apreciat că aceste precizări sunt necesare pentru a releva condițiile concrete în care s-a produs evenimentul rutier, fără a se putea reține faptul că inculpata a încălcat semnificația indicatorului de reducere a limitei de viteză la 60 km/h. În privința acestui aspect, în actul de sesizare se face referire la un moment dat la existența acestui indicator, alături de alte două, care ar fi fost montate pe sensul de mers al autoturismului condus de inculpată, așa cum reieșea din adeverințele emise în datele de 15 ianuarie 2008, respectiv 17 iunie 2009 de F.C.. Cu

toate că procurorul menționează la un moment dat faptul că inculpata avea obligația să respecte semnificația acestor indicatoare, la secțiunea în drept și comentariile ulterioare acestei secțiuni referitoare la culpa inculpatei, nu se reține în sarcina acesteia încălcarea semnificației indicatorului de limitare a vitezei la 60 km/h, ci neadaptarea vitezei la condițiile de drum. Pentru motivele arătate anterior (consemnările din procesul verbal de cercetare la fața locului, declarațiile martorilor expuse anterior), instanța nu va reține ca fiind dovedită existența acelor indicatoare de avertizare la data producerii accidentului, care ar fi impus inculpatei să conducă autoturismul cu o viteză de cel mult 60 km/h.

Cu toate acestea instanța a apreciat că nu poate fi înlăturată culpa inculpatei în producerea accidentului, atâta timp cât era evident pentru orice conducător auto care circula pe sectorul de drum respectiv că drumul era în reabilitare, asfaltul fiind proaspăt turnat fără marcaje longitudinale, aspect care obligă conducătorii auto să circule prudent pentru a efectua orice manevră în condiții de siguranță, astfel cum prevăd dispozițiile art. 48 alin. 1 din OUG nr. 195/2002, potrivit căruia conducătorii auto trebuie să circule respecte regimul legal de viteză și să adapteze în funcție de condițiile de drum astfel încât să poată efectua orice manevră în condiții de siguranță. Rezultă din rapoartele de expertiză că inculpata a circulat cu o viteză care a depășit puțin limita maximă în afara localității, respectiv 90 km/h, viteza de circulație la momentul pătrunderii pe acostament fiind de 98 km/h.

Este relevant și faptul că inculpata cunoștea foarte bine traseul dintre Dej și Cluj-Napoca deoarece în exercitarea atribuțiilor de serviciu obișnuia să circule frecvent pe acel sector de drum, respectiv de 2-3 ori pe săptămână, aspect relevat cu ocazia prezentării materialului de urmărire penală. Așa cum s-a arătat anterior cauza principală a producerii accidentului a constituit-o devierea autoturismului de la direcția normală de deplasare spre dreapta, care nu are nici o legătură cu modul de semnalizare a lucrărilor care se efectuau pe drumul public și nici cu diferența de nivel care exista între acostament și partea carosabilă. Acest aspect îi este imputabil inculpatei, generat de viteza de deplasare care nu i-a permis să mențină controlul asupra autoturismului. Din aceste motive instanța apreciază că nu se poate reține că inculpata nu a avut nici o culpă în producerea evenimentului rutier astfel cum au susținut apărătorii acesteia solicitând achitarea în baza art. 10 lit. d C.pr.pen. În mod cert traiectoria autoturismului a fost influențată în momentul efectuării manevrei de revenire pe banda de circulație, de diferența de nivel existentă, dar aceasta este o împrejurare favorizantă, iar nu determinantă la producerea accidentului.

În drept:

Fapta inculpatei H.M. care, în data de 28 mai 2007, în timp ce conducea autoturismul marca Renault Clio pe DN1C/E576, în dreptul km 15+932 m, pe fondul neadaptării vitezei la condițiile de drum a pierdut controlul direcției autoturismului care a pătruns pe contrasens, unde a intrat în coliziune cu autoturismul marca Dacia 1300 cu număr de înmatriculare B-28-WPV, cauzând decesul numiților V.M., C.I., P.A. și T.M.I., întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de ucidere din culpă prev. de art. 178 al. 1, 2, 5 C.pen.

La individualizarea judiciară a pedepsei instanța a avut în vedere criteriile generale de individualizare prevăzute de art. 72 C.pen. respectiv dispozițiile părții generale a Codului penal, limitele speciale de pedeapsă prevăzute în partea specială, gradul de pericol social al infracțiunii, împrejurările concrete de săvârșire a faptei, persoana inculpatei.

Instanța a avut în vedere că pentru infracțiunea săvârșită de inculpată legiuitorul a prevăzut pedeapsa închisorii cu limitele cuprinse între 2 și 7 ani, cu posibilitatea de majorare a maximumului special potrivit art. 178 alin. 5 C.p. raportat la faptul că în urma accidentului rutier au decedat 4 persoane.

La stabilirea în concret a cuantumului pedepsei s-a reținut faptul că infracțiunea pentru care este cercetată inculpata a fost săvârșită din punctul de vedere al formei de vinovăție din culpă, fără a se ignora urmările pe care aceasta le-au avut asupra membrilor familiilor celor 4 victime.

În ce privește persoana inculpatei instanța a avut în vedere că aceasta a avut o atitudine corespunzătoare pe parcursul procesului penal, fiind prezentă la toate termenele de judecată și

arătând că regretă cele întâmplate. Inculpata a recunoscut săvârșirea faptei în materialitatea sa, însă a apreciat că nu a avut culpă în producerea evenimentului rutier, pentru motivele arătate pe larg în cuprinsul stării de fapt, în esență raportat la apariția aceluiași autoturism care a determinat-o să tragă de volan spre dreapta și raportat la starea drumului. Așa cum s-a arătat anterior probele administrate nu au confirmat această susținere, reieșind că accidentul s-a produs din culpa inculpatei care nu a adaptat viteza la condițiile de drum, cu mențiunea că raportat la împrejurările concrete de producere a evenimentului rutier au existat anumite condiții favorizante pentru pătrunderea acesteia pe contrasens (diferența de nivel, care a influențat în mod cert traiectoria autoturismului după efectuarea virajului spre stânga).

S-a făcut referire de către părțile civile C. și ulterior de apărătorul acestora la faptul că inculpata ar fi încercat să tergiverseze soluționarea cauzei în faza de urmărire penală. Instanța constată că nu rezultă din datele dosarului că urmărirea penală a fost întârziată din culpa inculpatei, ci s-a datorat în special întârzierii în efectuarea expertizelor criminalistice dispuse de către organul de urmărire penală: prima expertiză s-a dispus în data de 3 aprilie 2008 și a fost efectuată în data de 13 decembrie 2008, a doua expertiză a fost încuviințată în data de 24 noiembrie 2009 și s-a efectuat în data de 24 decembrie 2010. Chiar dacă expertizele au fost dispuse la cererea inculpatei, nu se poate considera că aceasta a urmărit tergiversarea cercetărilor, ci și-a exercitat dreptul la apărare în virtutea căruia are posibilitatea de a solicita administrarea de probe, care au fost considerate utile soluționării cauzei, atâta timp cât au fost încuviințate de organul judiciar.

Astfel, la aplicarea pedepsei instanța nu a reținut că inculpata a avut o atitudine procesuală necorespunzătoare, manifestată prin exercitarea cu rea-credință a drepturilor procesuale pentru a tergiversa, respectiv îngreuna efectuarea urmăririi penale. Chiar dacă inculpata a declarat că nu a avut culpă în producerea accidentului, instanța constată că aceasta poziție a reprezentat aprecierea sa din punctul de vedere al vinovăției penale, fără a putea fi interpretată ca o neasumare a răspunderii, atâta timp cât a manifestat preocupare pentru despăgubirea familiilor victimei, achitând familiilor P., T. și numitei B.F., imediat după producerea accidentului sume de bani cu titlu de ajutor de înmormântare, iar ulterior o diferență până la 10.000 lei pentru fiecare, aparținătorii victimelor declarând că nu mai au pretenții civile față de inculpată. Instanța va avea în vedere demersurile pe care inculpata le-a făcut în acest sens, coroborat cu aspectele pozitive care caracterizează persoana acesteia, referitoare la conduita anterioară bună, constând nu doar în lipsa antecedentelor penale, ci și în faptul că este o persoană integrată în societate, care a realizat venituri prin muncă, având în întreținere la data producerii accidentului 2 copii, din care unul minor.

Aspectele pozitive legate de conduita anterioară bună a inculpatei nu vor fi valorificate potrivit art. 74 lit. a C.pen., cu consecința stabilirii unei pedepse sub minimul special prevăzut de lege în baza art. 76 C.p., având în vedere urmările infracțiunii săvârșite de inculpată, constând în decesul a patru persoane de vârstă tânără, care a marcat profund membrii familiilor acestora.

Raportat la cele de mai sus, instanța a aplicat inculpatei H.M., pedeapsa de 3 ani 6 luni închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de ucidere din culpă prevăzută de art. 178 alin. 1, 2, 5 C.p., apreciată ca fiind suficientă pentru atingerea scopului pedepsei prevăzut de art. 52 C.p.

Astfel, potrivit art. 52 Cod penal, pedeapsa este o măsură de constrângere și un mijloc de reeducare a inculpatului în scopul prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni. Ca măsură de constrângere, pedeapsa are, pe lângă scopul represiv și o finalitate de exemplaritate, ea concretizând dezaprobarea legală și judiciară atât în ce privește infracțiunea săvârșită, cât și în ce privește comportarea inculpatului. Pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizată în așa fel încât să convingă de necesitatea respectării legii penale și să evite în viitor săvârșirea infracțiunilor.

În temeiul art. 71 C.p. s-a interzis inculpatei exercițiul dreptului prevăzut de art. 64 lit. a teza a II-a C.p. pe durata executării pedepsei.

Cu privire la modalitatea de executare a pedepsei, instanța a constatat că s-a solicitat de către reprezentanta Parchetului privirea de libertate a inculpatei, raportat la urmările faptei, respectiv decesul celor 4 persoane. Instanța a apreciat că doar acest aspect, legat de urmările

faptei, nu poate constitui o motivație suficientă pentru stabilirea unei modalități privative de libertate pentru executarea pedepsei, cu atât mai mult cu cât infracțiunea este comisă din culpă, fiind evident că inculpata nu a urmărit să producă decesul vreunei persoane. Prin executarea pedepsei se urmărește formarea unei atitudini corecte față de muncă, față de ordinea de drept și față de regulile de conviețuire socială. Analizând ansamblul împrejurărilor în care a fost săvârșită infracțiunea, forma de vinovăție în baza căreia a acționat inculpata și aspectele legate de persoana acesteia, instanța apreciază că scopul sancționator și preventiv al pedepsei poate fi atins și fără executare în regim de detenție, fiind îndeplinite în cauză condițiile prevăzute de art. 86 indice 1 C.p.

Aspectele care caracterizează persoana inculpatei, care a avut o conduită bună atât înainte de săvârșirea infracțiunii, cât și ulterior, fiind o persoană integrată în societate, care și-a asigurat veniturile prin muncă (în prezent fiind angajată în calitate de director comercial la SC I. SRL), dovedind respect față de valorile sociale ocrotite de legea penală, preocuparea manifestată pentru a despăgubi familiile victimelor după accident, relevă faptul că pronunțarea condamnării constituie un avertisment suficient pentru aceasta și chiar fără executarea pedepsei condamnata nu va mai săvârși infracțiuni. În același sens, instanța are în vedere și perioada de timp care a trecut de la producerea accidentului, respectiv 5 ani, în care inculpata a avut un comportament corespunzător, apreciind că stabilirea modalității de suspendare sub supraveghere a executării pedepsei este suficientă pentru îndeplinirea scopului și funcțiilor pedepsei, cu atât mai mult cu cât inculpata va trebui să respecte măsurile prevăzute de art. 86 indice 3 C.p.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 86¹ C.p. instanța a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, pe durata unui termen de încercare de 6 ani și 6 luni stabilit potrivit art. 86² C.p., organul desemnat cu supravegherea fiind Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul Cluj.

În temeiul art. 86³ C.p. s-a dispus ca pe durata termenului de încercare inculpata să respecte următoarele obligații: a) să se prezinte la datele fixate la Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul Cluj; b) să anunțe în prealabil orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile precum și întoarcerea; c) să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă; d) să comunice informații de natură a putea fi verificate mijloacele de existență.

În temeiul art. 71 alin. 5 C.p. instanța a dispus suspendarea pedepsei accesorii pe durata suspendării executării pedepsei principale.

În temeiul art. 359 C.p.p. s-a atras atenția inculpatei asupra dispozițiilor legale privind revocarea suspendării condiționate, respectiv art. 86⁴ C.p., coroborat cu art. 83 C.p.

Latura civilă:

În cauză au formulat pretenții civile moștenitoarele victimei C.I., respectiv C.N. soția victimei și C.S.V. fiica victimei în vârstă de 5 ani, la data producerii accidentului. Prin înscrisul depus s-a solicitat obligarea inculpatei la plata daunelor morale în cuantum de 25.000 euro părții civile C.N. și în cuantum de 30.000 euro părții civile C.S.V.. În privința daunelor materiale s-au solicitat următoarele: suma de 4.000 euro reprezentând cheltuieli de înmormântare organizată potrivit cultului penticostal la care au participat peste 600 de persoane; 1300 euro reprezentând amenajarea mormântului funerar pentru care a fost depusă factură și chitanță de plată; 180 euro reprezentând costul consilierii psihologice pe timp de un an de care a avut nevoie minoră C.S.V.; suma de 120 euro reprezentând consilierea psihologică pe timp de un an de care a avut nevoie partea civilă C.N.M.; suma de 495 euro reprezentând taxele achitate pentru înscrierea și frecventarea de către minoră a Grădiniței cu program prelungit în perioada 1.06.2007 – 1.06.2008; suma de 1.920 euro reprezentând contravaloarea taxelor pentru frecventarea de către minoră a Școlii generale în sistem semiinternat începând cu luna septembrie 2008 și până în luna septembrie 2010; suma de 500 euro lunar în favoarea minorei C.S.V. cu titlu de prestație periodică lunară începând cu data decesului 28.05.2007 și până la vârsta majoratului, iar în caz de continuare a studiilor până la terminarea lor.

În probațiune au fost depuse mai multe înscrisuri prin care a fost dovedită achitarea sumei de 5.200 lei pentru amenajarea mormântului victimei, achitarea sumei de 720 lei pentru ședințele

de consiliere psihologică de care a avut nevoie minora C.S.V., precum și achitarea parțială a costurilor de înmormântare, respectiv sumele de 282,17 lei, 179,93 lei, 236,62 lei, 215,37 lei.

Au fost audiați în latura civilă a cauzei martorii L.R., M.V. și C.I. Cei trei martori au participat la înmormântarea organizată de familia victimei și au confirmat faptul că a fost organizată o masă în localitatea Șoimeni la care au participat în jur de 400 persoane. Martora M.V. a declarat cu ocazia audierii că din discuțiile purtate după înmormântare a auzit că s-ar fi cheltuit în jur de 3.000-4.000 euro. Au fost relatate de către martori aspecte legate de meniul care s-a servit persoanelor care au participat la masa organizată după înmormântare. Martorii au menționat aspecte și în legătură cu consilierea psihologică de care au avut nevoie fiica și soția victimei, arătând că părțile civile au fost foarte afectate de dispariția soțului, respectiv a tatălui și din acest motiv au apelat la psiholog pentru o perioadă mai lungă de timp.

Referitor la veniturile realizate de victimă cei trei martori au arătat că acesta obișnuia să meargă în străinătate la muncă și trimitea sume de bani familiei, însă martorii nu au fost în măsură să indice aspecte concrete în legătură cu veniturile pe care le realiza victima. Martorele M.V. și C.A. au arătat în mod expres că nu cunosc date despre veniturile realizate de soțul părții civile C.N.. Martorul L.R. a arătat că victima obișnuia să muncească în Suedia la o firmă care se ocupa de prelucrarea pământului pentru flori, unde sezonul de lucru era de regulă de 3 luni, care putea fi prelungit cu o lună sau două. Martorul a menționat că a lucrat și el în același domeniu și cunoaște faptul că o persoană care muncea o perioadă de 3 luni câștiga sume cuprinse între 7.000 și 9.000 euro. Referitor la victimă martorul a precizat că nu știe cât timp stătea victima la muncă în fiecare an și nu cunoaște exact ce sume de bani a câștigat aceasta.

Din coroborarea mijloacelor de probă administrate în latura civilă a cauzei instanța va aprecia ca fiind dovedite următoarele sume: suma de 5.200 lei, respectiv 1.300 euro achitată pentru amenajarea mormântului; suma de 720 lei, respectiv 180 euro pentru consilierea psihologică a minorei; suma de 120 euro pentru consilierea psihologică a părții civile C.N.; suma de 4.000 euro reprezentând cheltuielile de înmormântare, dovedite parțial cu înscrisuri și parțial prin declarațiile martorilor.

Dintre categoriile de cheltuieli solicitate de părțile civile instanța a constatat că nu este întemeiată solicitarea ca în valoarea daunelor materiale la plata cărora urmează a fi obligată inculpata să fie inclusă valoarea taxelor achitate pentru frecventarea grădiniței, respectiv a colii de către minora C.S.V.. Instanța apreciază că această cheltuială nu are legătură cu decesul victimei intervenit din culpa inculpatei, ci reprezintă o cheltuială firească pe care orice familie o asigură copiilor. Nu a reieșit din probele administrate că din cauza decesului victimei, minora a frecventat o anumită grădiniță sau școală, care a presupus costuri mai ridicate, efectuându-se în acest sens cheltuieli suplimentare, decât cele care s-ar fi alocat în mod normal de către familie copilului.

Referitor la prestația periodică lunară solicitată de părțile civile instanța a constatat că nu s-a dovedit că victima aloca în mod constant minorei suma de 500 euro, pentru ca inculpata să poată fi obligată la plata acesteia. Din probele administrate au rezultat aspecte generale referitoare la munca pe care victima o presta în străinătate; nu a rezultat în mod clar dacă victima obișnuia să meargă în fiecare an la muncă; nu s-a făcut dovada clară a veniturilor realizate de victimă lunar și nici dovada perioadei în care aceasta obișnuia să rămână la muncă în fiecare an. Martorul L.R. a indicat o sumă estimativă a venitului realizat de o persoană care muncea aproximativ 3 luni anual în domeniul respectiv, aspect care nu este suficient pentru a se reține că victima aloca suma de 500 euro lunar minorei C.S.V.. În lipsa unor mijloace de probă certe sub acest aspect inculpata nu poate fi obligată la plata prestației periodice solicitate, chiar dacă este evident că aceasta din momentul decesului a fost lipsită de contribuția pe care o aloca tatăl pentru îngrijirea sa.

În privința daunelor morale instanța a apreciat că prin decesul victimei este evidentă producerea unui prejudiciu moral părților civile, constând în suferința psihică aferentă unei astfel de pierderi, cu atât mai mult cu cât minora era în vârstă de doar 5 ani la momentul respectiv, fiind lipsită din acel moment de îngrijirea și afecțiunea unuia dintre părinți. Martorii audiați în latura civilă a cauzei au făcut referire la efectele decesului asupra stării psihice a celor două părți civile, care au avut nevoie și de consiliere psihologică o perioadă de timp. Din aceste motive,

instanța a apreciat că sumele de bani solicitate de părțile civile cu titlu de daune morale sunt proporționale raportat la pierderea suferită, sub acest aspect cererea părților civile urmând a fi admisă în totalitate.

În cauză s-au constituit părți civile părinții victimei P.A., respectiv numiții P.C. și P.S. cu suma de 10.000 lei din care 5.000 lei daune morale și 5.000 lei daune materiale. Părțile civile au fost prezente la termenul de judecată din data de 30.05.2011 și li s-a pus în vedere că au obligația să depună la dosarul cauzei înscrisuri în dovedirea pretențiilor formulate și o precizare în legătură cu daunele materiale.

La termenele ulterioare de judecată s-a prezentat partea civilă P.S. care nu a depus la dosar cele solicitate de instanță, nu a depus cereri în probațiune pentru a dovedi daunele materiale solicitate. Instanța a constatat că în cursul urmăririi penale inculpata H.M. a achitat părților civile P.S. și P.C. suma de 8.000 lei în data de 20.06.2007, aspect care rezultă din declarația autentică existentă. În cuprinsul acestei declarații părțile civile au arătat că nu mai au vreo pretenție față de inculpată și că renunță la dreptul de a introduce orice acțiune civilă împotriva acesteia. Instanța a constatat că anterior acestei date inculpata a achitat părții civile P.C. suma de 2.000 lei, aspect care rezultă din chitanțele depuse în copie întocmite în atele de 30 mai 2007 și 16 iunie 2007.

Față de poziția părților civile exprimată în declarația autentică instanța a apreciat că părțile civile nu puteau să solicite obligarea inculpatei la plata despăgubirilor civile, decât în situația în care era vorba de prejudicii care au apărut ulterior semnării declarației, derivate din fapta ilicită săvârșită de inculpată. Or, în prezenta cauză nu au reieșit indicii în acest sens, părțile civile neîndeplinindu-și obligațiile procesuale referitoare la precizarea clară a motivelor pentru care au solicitat daune materiale și morale. Din aceste motive, în temeiul art. 14, 346 alin. 1 C.p.p. coroborat cu art. 998 și urm. C.civ. instanța va respinge acțiunea civilă formulată de părțile civile P.S. și P.C..

Instanța a dispus introducerea în cauză a surorilor victimei P.A., numitele P.A.M. și P.A. care și-au formulat poziția procesuală prin intermediul apărătorului ales, arătând că se constituie părți civile fiecare cu suma de 200.000 lei daune morale. La termenul de judecată din data de 12.12.2011 apărătorul părților civile a comunicat instanței că între părțile civile și asigurator a intervenit o tranzacție motiv pentru care acestea nu mai au nici un fel de pretenții în prezenta cauză. După comunicarea de către asigurator a copiei tranzacției încheiate apărătorul ales al părților civile a solicitat instanței să ia act de poziția acestora în sensul că nu mai au pretenții civile față de inculpată, asigurator și partea responsabilă civilmente. Raportat la aceste aspecte, instanța în temeiul art. 14, 346 al. 1 C.pr.pen. a constatat că părțile civile P.A.M. și P.A. au renunțat la pretențiile civile formulate în cauză, raportat la tranzacția intervenită cu asiguratorul SC O.A. SA.

În temeiul art. 14, 346 alin. 1 C.p.p. instanța a constatat că nu au fost formulate pretenții civile în cauză față de inculpată de către persoana vătămată T.M., moștenitoarea victimei T.M.I. și de către persoana vătămată B.F. (în prezent decedată), moștenitoarea victimei V.M..

Referitor la introducerea în cauză a SC E. SRL instanța a constatat că anterior începerii cercetării judecătorești au existat indicii în sensul că inculpata se afla la data de 28 mai 2007 în timpul serviciului. Aceste indicii au reieșit din chitanțele încheiate cu ocazia achitării unor sume de bani familiilor victimelor imediat după accident în care s-a menționat faptul că sumele au fost plătite de către SC E. SRL; inculpata a susținut în cursul judecății că la data respectivă se afla în concediu de odihnă și a depus copia unei cereri expediate prin fax societății din care rezulta că a solicitat o zi liberă din concediu de odihnă aferent anului 2007 pentru efectuarea unor analize medicale. În faza de urmărire penală inculpata declarase că se afla în a patra zi de concediu de odihnă, fără să facă referire la faptul că a solicitat concediu pentru analizele medicale. Toate aceste aspecte au creat dubii în legătură cu situația în care se afla inculpata în ziua respectivă și au determinat efectuarea unor demersuri suplimentare de către instanță pentru clarificarea necesității introducerii în cauză ca parte responsabilă civilmente a SC E. SRL. Răspunsul comunicat de societate la adresa întocmită de instanță în data de 31 mai 2011 a menținut dubiul menționat anterior făcându-se referire la faptul că în data de 28 mai 2007 reprezentanții

societății au fost anunțați telefonic că inculpata a suferit un accident de circulație în timp ce efectua un drum în interes de serviciu la o locație unde era responsabilă, deși figura în concediu de odihnă. S-a menționat că în ziua de 28 mai 2007 inculpata a fost spitalizată și în loc de concediu de odihnă a fost evidențiată începând cu data de 28 mai 2007 ca fiind în concediu medical până în data de 31 mai 2007. A fost comunicată copia filei de pontaj și copia certificatului de concediu medical. Societatea nu a fost în măsură să comunice instanței copia filei din registrul administrativ de înregistrare a corespondenței, comunicând instanței că la data de 31.12.2008 documentele de evidență ale societății au fost casate potrivit procesului verbal de casare comunicat în copie la dosar (f.131-134).

Instanța a dispus introducerea în cauză a societății în calitate de parte responsabilă civilmente stabilind prin încheierea de ședință că urmează a se pronunța odată cu fondul cauzei dacă sunt întrunite condițiile pentru angajarea răspunderii civile solidare a acestei societăți în calitate de angajator cu inculpata în calitate de angajat.

Analizând înscrisurile depuse la dosar de inculpată și SC E. SRL, instanța a constatat că nu este îndeplinită condiția prevăzută de art. 1000 al. 3 C.civ. pentru antrenarea răspunderii civile a societății, referitoare la existența raportului de prepușenie între firmă și inculpată la data săvârșirii faptei. În final din înscrisurile comunicate de societate a rezultat că inculpata a figurat în concediu medical în ziua respectivă din cauza intervenirii accidentului, fiindu-i aprobată în prealabil o cerere de concediu pentru acea zi. Din aceste motive în temeiul 16 alin. 1 C.pr.pen., raportat la art. 1000 alin. 3 C.civ. instanța va constata că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru atragerea în cauză a răspunderii solidare a SC E.R. SRL, în calitate de parte responsabilă civilmente.

Prin constituirea de parte civilă formulată de părțile civile C. s-a solicitat instanței instituirea măsurii sechestrului asigurator asupra bunurilor inculpatei. Această cerere a fost reiterată de apărătorul ales al părților civile la termenul de judecată din data de 12.12.2011, acesta precizând că solicită instituirea măsurii asupra tuturor bunurilor mobile și imobile ale inculpatei. După discutarea în contradictoriu a cererii instanța a dispus efectuarea unor demersuri pentru identificarea bunurilor imobile ale inculpatei și a autovehiculelor înmatriculate pe numele acestora, prorogând pronunțarea asupra acestei cereri odată cu fondul cauzei. S-a comunicat de către Serviciul Public Comunitar Regim Permise de Conducere și Înmatriculări Auto că pe numele inculpatei nu figurează înmatriculate autovehicule. Referitor la bunurile imobile din extrasul de carte funciară comunicat de BCPI Dej rezultă că inculpata deține în proprietate împreună cu soțul ei H.I. imobilul tip locuință în suprafață de 460,46 mp, cu terenul aferent în suprafață de 1000 mp. Rezultă din extrasul de carte funciară că există înscris un drept de ipotecă asupra acestui imobil în favoarea BRD.

Instanța a apreciat că cererea părților civile este întemeiată, constatând că în cauză este incident și cazul de instituire obligatorie a măsurii sechestrului prevăzut de art. 164 al. 1 lit. b C.pr.pen., având în vedere că una dintre părțile vătămate este lipsită de capacitate de exercițiu, cu referire la minora C.S.F.. Din aceste motive chiar dacă în cauză este introdus asiguratorul, împotriva căruia părțile civile au posibilitatea de a se îndrepta pentru recuperarea despăgubirilor civile, în temeiul art. 163 alin. 1, 2, 5, 6 C.p.p. instanța va dispune instituirea măsurii sechestrului asigurator, prin luarea inscripției ipotecare asupra cotei de contribuție a inculpatei la dobândirea imobilului locuință S+P+M în suprafață de 460,46mp până la concurența sumei de 60.600 Euro (echivalent în lei) la plata căreia a fost obligată inculpata în favoarea părților civile C.N.M. și C.S.F. prin prezenta hotărâre. Instituirea măsurii sechestrului urmează a fi dispusă asupra cotei de contribuție a inculpatei la dobândirea imobilului, deoarece în acest fel sunt protejate drepturile și interesele soțului inculpatei, care nu este debitorul obligației de plată a despăgubirilor civile.

Instanța a constatat că în cauză are calitatea de asigurator SC O.V. SA, pentru autoturismul marca Renault, condus de inculpată fiind încheiată poliția de asigurare de răspundere civilă obligatorie la această societate, aspect care rezultă din copia poliței de răspundere civilă depusă la fila 89-90 din dosarul de urmărire penală.

În temeiul art. 191 al. 1 C.p.p. inculpata a fost obligată la plata sumei de 800 lei cheltuieli judiciare către stat.

În temeiul art. 193 al. 1 C.pr.pen. inculpata H.M. a fost obligată la plata sumei de 5.516 lei cheltuieli judiciare în favoarea părții civile C.N.M., reprezentând cuantumul onorariilor avocațiale achitate în faza de urmărire penală și în cursul judecății, precum și taxa achitată pentru expedierea plângerii de tergiversare a soluționării cauzei; în dovedirea cheltuielilor judiciare au fost depuse chitanțe.

Împotriva sentinței instanței de fond au declarat recurs Parchetul de pe lângă Judecătoria Cluj-Napoca, părțile civile C.N.M. și C.N.M. pentru minora C.S.F. și asiguratorul.

Prin motivele scrise și orale Parchetul a criticat hotărârea judecătorei pentru netemeinicie, referitor la modul de executare a pedepsei aplicate pentru infracțiunea de ucidere din culpă prev.de art.178 alin.1, 2 și 5 C.pen., care a avut drept consecință moartea a 4 persoane, apreciind că nu s-a ținut cont de gradul de pericol social extrem de ridicat al faptei comise, urmările produse și de împrejurările care agravează răspunderea penală. S-a susținut că doar prin executarea sancțiunii prin privare de libertate se va contribui la o reinsertie socială reală a inculpatei.

Împrejurarea că inculpata a despăgubit familiile părților vătămate, faptul că s-a prezentat la toate termenele de judecată și lipsa antecedentelor penale, nu justificau un tratament excesiv de blând din partea Judecătoria Cluj-Napoca.

Apărătorul ales al părților civile C.N.M. și C.S.F., a solicitat admiterea căii de atac promovate, casarea hotărârii instanței de fond și rejudicând dosarul, a se dispune obligarea inculpatei la plata sumei de 495 euro sau contravaloarea în lei la cursul oficial a BNR din ziua plății reprezentând taxele achitate pentru frecventarea minorei a cursurilor Grădiniței pe perioada 1 iunie 2007 – 30 iunie 2008; 1920 euro sau contravaloarea în lei la cursul oficial al BNR din ziua plății reprezentând taxele achitate pentru frecventarea de către minoră a cursurilor școlii generale în regim de semiinternat pe perioada 1 septembrie 2008 și până la finalizarea clasei a treia, 30 iunie 2008; suma de 500 euro lunar sau contravaloarea în lei la cursul oficial al BNR din ziua plății în favoarea minorei C.S.F. cu titlul de despăgubiri periodice lunare de la data morții tatălui său 28 mai 2007 și până la majorat precum și în continuare până la terminarea studiilor, dar nu mai mult de împlinirea vârstei de 25 de ani; instituirea sechestrului asigurator prin luarea inscripției ipotecare asupra cotei de contribuție a inculpatei la dobândirea imobilului înscris în CF nr.15043 Dej nr.cadastral 2312, dispusă de judecătorie, dar la o sumă inferioară decât cea solicitată în recurs de părțile civile, cu suportarea cheltuielilor judiciare în sumă de 2000 lei reprezentând onorariu avocațial.

Hotărârea instanței de fond a fost recurată și de către asiguratorul SC O.V.I.G. SA BUCUREȘTI care a solicitat admiterea căii de atac promovate, cu obligarea inculpatei la plata despăgubirilor în solidar cu asiguratorul, prin eliminarea SC E.R. SRL în calitate de parte responsabilă civilmente din prezenta cauză, întrucât H.M. nu s-a aflat în exercitarea atribuțiilor de serviciu la data comiterii evenimentului rutier.

Curtea examinând recursurile declarate, prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

Cu privire la recursul Parchetului:

Potrivit art. 72 din Codul penal la stabilirea și aplicarea pedepselor se ține seama de dispozițiile părții generale a acestui cod, de limitele de pedeapsă fixate în partea specială, de gradul de pericol social al faptei săvârșite, de persoana infractorului și de împrejurările care atenuază sau agravează răspunderea penală.

Chiar dacă individualizarea pedepsei este un proces interior, strict personal al judecătorului, ea nu este totuși un proces arbitrar, subiectiv, ci din contră el trebuie să fie rezultatul unui examen obiectiv al întregului material probatoriu, studiat după anumite reguli și criterii precis determinate.

Înscrierea în lege a criteriilor generale de stabilire a pedepsei înseamnă consacarea explicită a principiului individualizării sancțiunii, așa încât respectarea acestuia este obligatorie pentru instanță.

De altfel, ca să-și poată îndeplini funcțiile care-i sunt atribuite în vederea realizării scopului său și al legii, pedeapsa trebuie să corespundă sub aspectul naturii (privativă sau neprivativă de libertate) și duratei, atât gravității faptei și potențialului de pericol social pe care îl prezintă, în mod real persoana infractorului, cât și aptitudinii acestuia de a se îndrepta sub influența pedepsei.

Funcțiile de constrângere și de reeducare, precum și scopul preventiv al pedepsei, pot fi realizate numai printr-o justă individualizare a sancțiunii, care să țină seama de persoana căreia îi este destinată, pentru a fi ajutată să se schimbe, în sensul adaptării la condițiile socio-etice impuse de societate.

Sub aspectul individualizării pedepsei în speță, trebuie efectuată o justă adecvare cauzală a criteriilor generale prevăzute de art.72 C.pen., ținându-se cont de gradul de pericol social, în concret ridicat al faptei comise agravat de circumstanțele reale ale săvârșirii ei, dar și de circumstanțele personale ale inculpatei H.M., care a avut o atitudine parțial sinceră cu privire la faptele comise, nu posedă antecedente penale, așa cum rezultă din fișele de cazier, a colaborat cu organele judiciare.

Exemplaritatea pedepsei produce efecte atât asupra conduitei infractorului, contribuind la reeducarea sa, cât și asupra altor persoane care, văzând constrângerea la care este supus acesta, sunt puse în situația de a reflecta asupra propriei lor comportări viitoare și de a se abține de la săvârșirea de infracțiuni.

Fermitatea cu care o pedeapsă este aplicată și pusă în executare, intensitatea și generalitatea dezaprobării morale a faptei și făptuitorului, condiționează caracterul preventiv al pedepsei care, totdeauna, prin mărimea privațiunii, trebuie să reflecte gravitatea infracțiunii și gradul de vinovăție a făptuitorului.

Numai o pedeapsă justă și proporțională este de natură să asigure atât exemplaritatea cât și finalitatea acesteia, prevenția specială și generală înscrise și în Codul penal român, art. - 52 alin.1 - , potrivit căruia "scopul pedepsei este prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni".

La individualizarea tratamentului penal, instanța de recurs trebuie să efectueze o corectă analiză și evaluare a tuturor datelor concrete ale cazului, cât și a împrejurărilor săvârșirii faptelor, în raport cu criteriile prevăzute de art.72 C.pen.

Pentru determinarea gradului de pericol social se ține cont de două etape. Mai întâi, se apreciază dacă gradul de pericol e suficient de ridicat pentru a fi în prezența unei infracțiuni. Apoi, se valorifică acest grad ținându-se cont de o scară de valori personală a fiecărui judecător.

Orice sancțiune produce efecte diferite asupra fiecărui inculpat în parte, în funcție de caracteristicile biologice, psihologice sau sociologice ale acestuia.

Curtea reține că pentru cunoașterea gradului de pericol social al faptelor săvârșite, respectiv a infracțiunii de ucidere din culpă prev.de art.178 alin.1,2, și 5 C.pen., se impunea a fi cercetate modul în care s-a realizat acțiunea ce constituie elementul material al acesteia, împrejurările ce o particularizează, caracterul și importanța obiectului lezat sau pus în pericol, gravitatea urmărilor, forma și gradul de vinovăție al inculpatei.

Din examinarea lucrărilor dosarului și a întregului material probator, rezultă că inculpata H.M., a condus autoturismul cu o viteză excesivă, în momentul pătrunderii de pe acostament pe carosabil, autovehiculul având 98 km/h.

În cursul procesului penal inculpata a încercat să acrediteze ideea că accidentul s-a produs din cauza diferenței de nivel dintre acostament și partea carosabilă, care nu era semnalizată deloc, coroborat cu pătrunderea unei autoutilitare de culoare albă, pe sensul său de deplasare, care se angajase într-o depășire, ceea ce a determinat-o să realizeze manevrele de evitare a impactului cu aceasta, apărare, însă, ce nu a fost confirmată prin probele administrate, nemijlocit, în dosar.

Curtea reține că gradul de pericol social generic al infracțiunii depinde în mod firesc și de obiectul juridic al acesteia, respectiv de relațiile sociale pe care le ocrotește legea penală și de valorile ce sunt implicate în acestea. Ori, în cazul infracțiunii de ucidere din culpă prev.de art.178 alin.2 și 5 C.pen., valorile sociale protejate vizează existența și apărarea securității fizice a persoanei de amenințările pe care le presupun accidentele rutiere, ce constituie grave atentate

pentru viața oamenilor și pentru siguranța relațiilor sociale. În speță, inculpata a suprimat rapid viața a patru persoane, astfel că în raport cu obiectul juridic special și cel material lezat, fapta acesteia prezintă o pericolozitate deosebită.

Prin prisma urmărilor faptei, cu referire strictă la infracțiunea prev. de art.178 alin.2 și 5 C.pen., trebuie avută în vedere și durerea sufletească pricinuită familiilor celor 4 victime, dar și prejudiciile materiale și morale ce au fost cauzate, chiar dacă aceste urmări nu sunt cerute de lege pentru existența infracțiunii sau pentru calificarea acesteia.

Una din cauzele infracțiunilor rutiere o constituie însăși comportarea neatentă a conducătorului auto precum și imprudența acestuia, ca urmare a nerespectării regulilor de conducere a vehiculului. O altă cauză a producerii acestor infracțiuni, o constituie lipsa de eficiență a represiei, instanțele pronunțând în majoritatea cazurilor pedepse derizorii – acordând mai multă atenție rezolvării pretențiilor civile, decât laturii penale, respectiv pericolului pe care îl reprezintă asemenea fapte pentru societate, în ansamblul ei.

În vederea realizării scopului preventiv al pedepsei, dar și a preîntâmpinării unor reacții colective negative, ce ar produce perturbații la nivelul disciplinei publice, al respectului față de lege, Curtea opinează că se impunea aplicarea față de inculpata H.M. a unei pedepse care să fie executată prin privare de libertate.

Nu se poate face abstracție de contextul actual și de amploarea pe care au înregistrat-o faptele de ucidere din culpă și vătămare a integrității corporale a persoanelor angajate în traficul rutier, autovehiculele constituind instrumente deosebit de periculoase ce produc urmări de o mare gravitate, acest gen de infracțiuni generând un sentiment de dezaprobare din partea societății civile, care resimte necesitatea unei reacții adecvate împotriva făptuitorilor, pe măsura tulburărilor pe care le produc în mediul social, corespunzător gradului de pericol creat prin săvârșirea lor.

Curtea reține, raportat la materialul probator din dosar, gradul de pericol social deosebit de ridicat al faptei, în raport de modalitatea de comitere a acesteia, - respectiv conducerea autovehiculului cu o viteză excesivă de 98 km/h, după ieșirea dintr-o curbă, pe un drum supus reabilitării, unde existau diferențe de nivel între acostament și carosabil, aspect ce denotă o indiferență, o nepăsare față de eventualele consecințe ale acțiunilor sale, pentru viața și integritatea corporală a celorlalți participanți la trafic, infracțiunea fiind comisă într-o zonă intens circulată, pe un drum european, pe timp de zi, când vizibilitatea era bună, culpa exclusivă a inculpatei, faptul că accidentul s-a soldat cu moartea a 4 persoane.

Pe parcursul judecății, inculpata a încercat să atenueze, să minimalizeze și să scape de răspunderea propriilor fapte, acreditând ideea că accidentul s-a produs din cauza diferenței de nivel dintre acostament și partea carosabilă care nu era semnalizată, coroborat cu pătrunderea unui alt autovehicul, de culoare albă pe sensul său de deplasare, care se angajase într-o depășire, ceea ce a determinat-o să efectueze manevrele de evitare a impactului cu acesta, apărare ce nu s-a confirmat prin probele administrate în speță.

Instanța de recurs apreciază că în cauză, fiind vorba despre ocrotirea relațiilor sociale referitoare la dreptul la viață al persoanei, de plano, **consecințele mai grave determinate de numărul victimelor trebuie să atragă un regim sancționator mai sever.**

Infracțiunea cauzează o tulburare în mediul social, o stare de pericol pentru relațiile a căror ocrotire este asigurată prin incriminare și pedeapsă, măsura reparației fiind dată de pericolul social concret. Pe de altă parte, nu se poate omite că pedeapsa, se aplică inculpatului și urmărește reeducarea sa. Aceasta impune, ca la stabilirea sancțiunii să se țină seama și de persoana infractorului și de aptitudinea sa de a fi reeducat.

Instanța de fond când a dispus suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei aplicate inculpatei, a reținut că aceasta nu posedă antecedente penale și că a consemnat sume importante de bani la dispoziția părților civile și că s-a prezentat în mod constant în fața judecătoriei, la soluționarea procesului.

Curtea, din contră, apreciază că lipsa antecedentelor penale cu greu poate fi încadrată în ceea ce legiuitorul a înțeles să reglementeze prin „conduita bună a

infractorului înainte de săvârșirea infracțiunii”, întrucât lipsa cazierului este o stare de normalitate, care trebuie să se regăsească în situația juridică a tuturor destinatarilor legii penale. Pe de altă parte, săvârșind o infracțiune de prejudiciu, era normal și echitabil ca inculpata să încerce despăgubirea familiilor victimelor, atitudine pe care însă magistrații o au în vedere la stabilirea și individualizarea sancțiunilor aplicate inculpaților pentru faptele deduse judecății.

Instanța de fond dispunând suspendarea sub supraveghere a executării sancțiunii aplicate inculpatei, a dat semnificații exagerate unei atitudini firești, pe care trebuie să o aibă orice inculpat care săvârșește o infracțiune și intră în tangență cu legea penală.

În speță, Curtea reține că gradul de pericol social este unul foarte ridicat, fiind determinat, în ceea ce privește latura obiectivă a infracțiunii, de încălcarea gravă a normelor referitoare la – circulația pe drumurile publice – conducerea autovehiculului cu viteză excesivă, dar și de amploarea urmărilor produse, constând în moartea a 4 persoane.

În plus, nu poate fi omis că infracțiunea a avut loc în timpul zilei, când vizibilitatea nu era redusă, dar și în contextul unui trafic intens, pe un drum supus reabilitării, ceea ce pune în evidență că inculpata și-a asumat consecințele nerespectării grave a regulilor de circulație.

Sub aspectul urmărilor, trebuie avută în vedere și durerea sufletească ce a fost cauzată familiilor celor 4 persoane, care au decedat, precum și disconfortul psihic generat de incident, deci și prejudiciile materiale și morale produse prin fapta inculpatei, inclusiv avarierea gravă a autoturismelor implicate în evenimentul rutier și perturbarea traficului, chiar dacă aceste rezultate nu sunt cerute de lege, pentru existența infracțiunii sau pentru calificarea acesteia.

Din perspectiva raportului de cauzalitate, se constată că toate aceste urmări sunt rezultatul exclusiv al acțiunilor inculpatei.

Gradul de pericol social nu este diminuat nici de elementele ce corespund laturii subiective a infracțiunii, astfel cum au fost evidențiate prin explicațiile oferite de inculpată, pentru a descrie procesul psihic ce a stat la baza acțiunilor sale.

Sub aspect subiectiv, în ceea ce privește gradul vinovăției pentru infracțiunea prev.de art.178 alin.2 și 5 C.pen., este de observat că inculpata a acționat în forma culpei cu prevedere, cu o ușurință ieșită din comun, apropiată de inconștiență, nesupunându-se normelor din regulamentul de aplicare a OUG 195/2002 și sperând că rezultatele conduitei sale imprudente nu se vor produce, împrejurare ce ridică mari semne de întrebare asupra seriozității, responsabilității și modului în care a înțeles să se conformeze restricțiilor și obligațiilor pe care le presupune activitatea de conducere a unui autovehicul.

Curtea reține că la individualizarea pedepsei trebuie să se țină seama totodată și de datele ce o caracterizează pe inculpată, căci datorită funcției și scopului astfel cum sunt prevăzute de art.52 C.pen., (măsură de constrângere dar și de reeducare, pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni) adecvarea sancțiunii se realizează nu numai în raport cu fapta săvârșită, ci și cu pericolozitatea făptuitorului, cu gradul său de conștiință, de instrucție și moralitate, implicit cu șansele de reeducare pe care le prezintă. Inculpata H.M. este în vârstă de 44 de ani (avea 39 de ani la momentul accidentului), posedă studii superioare, este căsătorită, are în întreținere doi copii, dintre care unul minor, până la data accidentului rutier era director comercial la SC I. SRL DEJ, fiind caracterizată ca posedând trăsături pozitive de personalitate, precum și relații bune cu familia, așa cum rezultă din înscrisurile depuse la dosar.

Din fișa de cazier judiciar, reiese că nu posedă antecedente penale și s-a prezentat în cursul procesului penal la toate chemările organelor judiciare.

În ciuda caracterizărilor elogiase, modalitatea în care inculpata a acționat, evidențiază o lipsă de maturitate și preocupare pentru eventualele consecințe ce s-au și produs, datorită nerespectării regulilor privind circulația pe drumurile publice și gravitatea acestora.

De asemenea, deși inculpata a pus la dispoziția familiilor a trei părți civile mai multe sume de bani, ea s-a manifestat mai degrabă ca o victimă a unor împrejurări nefavorabile, ceea ce evidențiază faptul că nu a înțeles și nu a acceptat pe deplin vinovăția sa, raportat la producerea accidentului și a urmărilor deosebit de grave.

Apărătorii aleși ai inculpatei au susținut că sistemul judiciar precum și sancțiunile care se aplică făptuitorilor într-un anumit gen de cauze trebuie să fie previzibile. În legătură cu această susținere, Curtea învederează că deși previzibilitatea sancțiunii penale poate constitui un deziderat din punct de vedere al politicii statale, datorită caracterului personal al răspunderii penale, dar și particularității faptelor deduse judecării, precum și individualității persoanelor acuzate de comiterea infracțiunilor, procesul de stabilire a pedepsei are un pronunțat caracter de specificitate, așa încât, deși se poate discuta despre o similaritate a spețelor, nu se poate solicita aplicarea unor sancțiuni identice cu cele date în alte cazuri, pentru același tip de infracțiune.

În plus, practica judiciară nu este statică, ci este supusă în timp unui proces de modificare, datorită evoluției relațiilor sociale, dar și schimbării formelor de comitere a infracțiunilor, a frecvenței anumitor tipuri de fapte și a consecințelor sociale ale acestora.

Din aceste motive, în sistemul de drept românesc, care nu atribuie precedentului judiciar valoare de lege și obligativitate, invocarea unei anumite practici judiciare are doar o valoare orientativă.

Pentru motivele ce preced, Curtea apreciază că doar prin executarea pedepsei prin priver de libertate, sancțiunea aplicată de judecătoria, aproape de minimul special, **va constitui un avertisment adecvat pentru inculpată, față de reprobabilitatea faptei sale și îi va crea o atitudine potrivită față de ordinea de drept și regulile de conviețuire socială, pe care le-a încălcat cu brutalitate.**

Așa fiind, Curtea în baza art.385¹⁵ pct.2 lit.d C.proc.pen., va admite ca fondat recursul declarat de către Parchetul de pe Lângă Judecătoria Cluj-Napoca împotriva sentinței penale nr. 175 din 9 februarie 2012 a Judecătoriei Cluj-Napoca pe care o va casa în latura penală cu privire la modalitatea de executare a pedepsei și rejudecând în această limită:

va dispune executarea pedepsei de 3 ani și 6 luni închisoare aplicată inculpatei H.M., pentru comiterea infracțiunii de ucidere din culpă prev de art. 178 alin 1, 2 și 5 Cod penal prin priver de libertate.

Se va face aplicarea art. 71 și art. 64 lit a teza a II-a Cod penal pe durata executării pedepsei, conform cauzei Hirst c/a Regatului Unit al Marii Britanii.

Se vor înlătura din hotărâre dispozițiile art 86¹- 86³ Cod penal și art 71 alin 5 Cod penal.

Se vor menține restul dispozițiilor sentinței recurate.

Cu privire la recursul asiguratorului:

Calea de atac promovată se va respinge ca nefondată pentru următoarele argumente:

În mod judicios, atât judecătoria, cât și Curtea, constată că în speță calitatea de asigurator o are SC O.V.I. BUCUREȘTI, întrucât pentru autoturismul marca Renault Clio, condus de inculpată, a fost încheiată polița de asigurare de răspundere civilă obligatorie la această societate, împrejurare ce reiese din actele atașate dosarului de urmărire penală.

Nu se poate da curs favorabil solicitării recurente, în sensul obligării în solidar a inculpatei cu societatea de asigurare, deoarece răspunderea sa este circumscrisă contractului de asigurare, numai în limita acestuia, așa cum s-a statuat prin recursul în interesul legii nr.1/2005 al ÎCCJ, obligatoriu pentru magistrați.

Instanța de fond nu a reținut niciun moment că SC E.R. BUCUREȘTI ar avea calitatea de parte responsabilă civilmente în speță, deoarece inculpata nu a săvârșit infracțiunea cu ocazia exercitării atribuțiilor de serviciu, în executarea unor raporturi de prepușenie cu societatea angajatoare. Ca atare, inculpata în mod corect a fost obligată, doar ea, la suportarea daunelor materiale și morale către părțile civile, fără a fi antrenată răspunderea solidară cu SC E.R. BUCUREȘTI.

Făță de cele expuse mai sus, recursul se va respinge ca nefondat în baza art.385¹⁵ pct.1 lit.b C.proc.pen.

Cu privire la recursul părților civile C.:

CEDO reamintește că o hotărâre prin care se constată o încălcare a drepturilor unei părți, determină statul de a pune capăt acelei încălcări și de a elimina consecințele păgubitoare pentru acea persoană. Dacă dreptul intern pertinent nu permite decât o eliminare imperfectă a consecințelor acestei încălcări, art.41 din Convenția Europeană conferă Curții competența de a acorda o reparație în favoarea părții vătămate. Printre elementele luate în considerare de către Curte, atunci când se pronunță în materie, se numără **prejudiciul material**, mai precis pierderile efectiv suferite, rezultând direct din pretinsa încălcare, și prejudiciul moral, care reprezintă repararea stării de angoasă, a neplăcerilor și a incertitudinilor rezultând din această încălcare, precum și din alte pagube nemateriale. (**cauza Ernestina Zullo din noiembrie 2004**).

De altfel, în cazul în care diverse elemente constituind prejudiciul nu se pretează la un calcul exact, sau în cazul în care distincția între prejudiciul material și cel moral se realizează mai greu, Curtea le poate examina împreună. (**cauza Comingersoll împotriva Portugaliei CEDO 2000**).

În speța de față, este dovedit în afara oricărui dubiu că minora C.S.F. reprezentată de C.N.M., a suferit în urma decesului tatălui său, provocat de inculpată, daune materiale, constând în lipsa contribuției financiare a acestuia, la cheltuielile zilnice de întreținere, cum ar fi cele ocazionate de frecventarea cursurilor de grădiniță și școală, normale pentru orice tânăr, astfel că prima instanță trebuia să o oblige pe inculpată la suportarea în întregime a daunelor materiale în cuantum de 2415 euro sau contravaloarea în lei la cursul oficial al BNR din ziua plății în favoarea părții civile, (taxe de grădiniță și școală – 1920 + 495 euro).

Totodată, mama minorei a solicitat în numele acesteia obligarea inculpatei la despăgubiri periodice lunare în sumă de 500 euro, reprezentând paguba încercată ca efect al lipsei aportului defunctului la întreținerea fiicei sale. Probele administrate nemijlocit în fața judecătoriei nu au demonstrat însă o pagubă efectivă de 500 euro, deoarece martorii M.V. și C.A. nu cunoșteau nimic despre sumele realizate de soțul părții civile, iar martorul L.R. a învederat că o persoană ce muncea în domeniul prelucrării pământului putea să realizeze o sumă cuprinsă între 7 – 9.000 euro, fără a putea afirma însă ce bani a încasat decedatul, ca efect al muncii prestate în străinătate.

Potrivit disp.art.998 și 999 C.civ., inculpata datorează părții civile despăgubiri periodice lunare, la stabilirea cărora magistrații trebuind să ia în calcul toate veniturile realizate de defunct atât din salariu, cât și din orice alte surse, condiții în care Curtea la onorarea pretențiilor părților civile va avea în vedere venitul minim lunar pe economie, ce l-ar fi putut realiza decedatul, acela de 830 lei, astfel că inculpata va fi obligată conform textelor de mai sus, să achite 150 euro/lunar cu titlu de despăgubiri periodice sau contravaloarea în lei la cursul oficial BNR din ziua plății în favoarea minorei C.S.F. începând cu data decesului tatălui 28 mai 2007 și până la majorat. Nu va putea fi obligată inculpata la suportarea acestor sume și în continuare, după majorat, deoarece efectuarea unor cursuri aparținând învățământului superior, în acest moment, este incertă, pentru partea civilă.

Conform jurisprudenței Curții Europene, **partea civilă poate obține rambursarea prejudiciului material în măsura în care s-a stabilit realitatea acestuia precum și caracterul rezonabil al cuantumului**. Din actele depuse la dosar, rezultă că în vederea realizării procesului de instruire școlară, inerent și obligatoriu pentru orice tânăr, partea civilă C.N.M. a înscris-o la grădiniță și la școală în regim de semiinternat pe minora C.S.F., condiții în care sumele solicitate în recurs nu sunt exagerate, având un caracter rezonabil, ținând cont de împrejurarea că până în prezent, inculpata nu le-a despăgubit cu nimic.

Așa fiind, instanța de recurs **va stabili în echitate**, că suma de 2415 euro sau echivalentul în lei la cursul oficial al BNR din ziua plății (taxe de grădiniță și școală) și 150 euro despăgubiri periodice lunare sau echivalentul în lei la cursul oficial al BNR din ziua plății, cu titlu de daune materiale va contribui la justa dezdăunare a părții civile.

Spre deosebire de răspunderea civilă contractuală ori de altă natură, **răspunderea civilă delictuală nu este limitată de posibilitățile de plată ale inculpatului, principiul**

aplicabil fiind cel al reparării integrale a prejudiciului material și moral cauzat prin fapta săvârșită (art.14 C.proc.pen.).

Prin stabilirea daunelor materiale reprezentând contravaloarea cheltuielilor școlare și a despăgubirilor periodice lunare, Curtea nu a acordat o sumă exagerată care să ducă la o îmbogățire fără justă cauză a părții civile, ci din contră, a stabilit „**în echitate**” potrivit legislației europene, un quantum care să compenseze prejudiciul suferit, sub acest aspect.

În practica constantă a instanței supreme, Curtea nu a identificat vreo speță, în care la obligarea inculpatului către partea civilă să se țină cont de posibilitățile materiale ale acestuia la repararea prejudiciului.

Nu în ultimul rând, Curtea va reține că prin sentința penală a instanței de fond s-a stabilit culpa exclusivă a inculpatei în săvârșirea infracțiunii de ucidere din culpă prev.de art.178 alin.2 și 5 C.pen.

În sinteză, existând raport de cauzalitate între activitatea delictuală a inculpatei și prejudiciul patrimonial și nepatrimonial încercat de părțile civile, Curtea apreciază că prin admiterea recursului acestora conform art.385/15 pct.2 lit.d Cod proc.pen., soluția pronunțată va fi corespunzătoare principiilor răspunderii civile stabilite prin dreptul intern și exigențelor art.3 din Protocolul nr.7 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, sens în care va casa sent.pen.175 din 9.02.2012 a Judecătoriei Cluj-Napoca în latura civilă și rejudecând în această limită:

Va obliga inculpata H.M. în baza art 14, 346 Cod procedură penală raportat la art 998 Cod civil să achite părților civile C.N.M. și minorei C.S.F. reprezentată de mama sa C.N.M. despăgubiri materiale în sumă de 2415 euro sau contravaloarea în lei la cursul oficial al BNR din ziua plății (taxe grădiniță și școală); 150 euro/lunar cu titlu de despăgubiri periodice sau contravaloarea în lei la cursul oficial BNR din ziua plății în favoarea minorei C.S.F. începând cu data decesului tatălui 28 mai 2007 și până la majorat.

De asemenea, în temeiul art. 163 alin. 1, 2, 5, 6 C.p.p.va dispune instituirea măsurii sechestrului asigurator, prin luarea înscrisului ipotecare asupra cotei de contribuție a inculpatei la dobândirea imobilului înscris în CF nr. 15043 Dej, nr. cadastral 2312, descris astfel: teren în suprafață de 1.019 mp, locuință S+P+M în suprafață de 460,46 mp (compusă din: la subsol beci, la parter garaj, două camere, o bucătărie, o cameră pentru CT și hol cu casa scării, la etaj un living, două camere, bucătărie, baie, hol, casa scării și două terase, la mansardă 4 camere, baie, hol, balcon și două logii cu suprafața construită la sol de 145 mp), până la concurența sumei de 63.015 euro (echivalent în lei) la plata căreia a fost obligată inculpata în favoarea părților civile C.N.M. și C.S.F. prin prezenta hotărâre. (Judecător Delia Purice)

Măsura confiscării în cazul în care judecata s-a făcut în condițiile art. 320¹ C.pr.pen.

Trafic de droguri. Achiesarea totală a inculpatului pe latura penală și civilă în fața primei instanțe. Imposibilitatea revenirii asupra recunoașterii în calea de atac a apelului cu privire la quantumul sumelor dobândite din comercializarea drogurilor și supuse confiscării

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr.

Tribunalul Cluj prin sentința penală nr.443/D din 15.11.2011, a condamnat pe inculpatul **M.R.G.:**

În baza art.2 alin.1 din Legea nr.143/2000, cu aplic. art.41 alin.2 C.pen., art.74 lit.a și c, 76 lit.d C.pen., art.320/1 C.pr.pen., pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de droguri de risc, la pedeapsa de: 1(un) an și 10 (zece) luni închisoare.

În baza art.4 alin.1 din Legea nr.143/2000, cu aplic. art.41 alin.2 C.pen., art.74 lit.a și c, 76 lit.e C.pen., art.320/1 C.pr.pen., pentru săvârșirea infracțiunii de deținere de droguri de risc, fără drept, pentru consum propriu, la pedeapsa de:- 2 (două) luni închisoare.

În baza art.33 lit.a C.pen., constată că infracțiunile săvârșite de inculpat sunt concurente, iar în baza art.34 lit.b C.pen., contopește pedepsele stabilite pentru acestea și aplică inculpatului pedeapsa cea mai grea, respectiv aceea de:- 1 (un) an și 10 (zece) luni închisoare.

S-a făcut aplic. art.71, 64 lit.a teza a II-a C.pen.

În temeiul art.81 C.pen.,s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate inculpatului, pe durata termenului de încercare de 3 ani și 10 luni, prev. de art.82 C.pen.

Potrivit art.359 C.pr.pen.,s-a atras atenția inculpatului asupra cazurilor de revocare a suspendării condiționate a executării pedepsei, prev. de art.83 C.pen.

S-a făcut aplic. art.71 alin.5 C.pen.

În temeiul art.17 alin.1 din Legea nr.143/2000, s-a dispus confiscarea specială de la inculpatul M.R.G. a cantității de 206,3 grame rezină de cannabis (cantități rămase în urma analizelor de laborator - f.30-33, 119-124 vol.I d.u.p.); iar în temeiul art.18 alin.1 din aceeași lege dispune distrugerea drogurilor confiscate.

În baza art.17 alin.2 din Legea nr.143/2000, s-a dispus confiscarea specială de la inculpați, în favoarea statului, a sumelor de bani dobândite prin valorificarea drogurilor de risc, după cum urmează: 12.500 lei de la inculpatul M.R.G..

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut în fapt următoarele:

S-a reținut, în esență, faptul că, inculpatul M.R.G., în cursul anului 2011, fără a se putea stabili cu exactitate data, în mod repetat, în baza aceleiași rezoluții infracționale, a pus în vânzare prin intermediul inculpaților C.B. și P.A., a vândut și oferit rezină de cannabis, substanță care se regăsește pe Tabelul Anexă nr. III la Legea 143/2000, învinuiților H.W.A., A.O.C., C.D., C.P., precum și colaboratorului autorizat cu nume de cod T.A.; totodată, în cursul anului 2011, în baza aceleiași rezoluții infracționale, a deținut și a consumat, singur sau împreună cu alte persoane, în mod repetat rezină de cannabis, substanță care se regăsește pe Tabelul Anexă nr. III la Legea 143/2000.

Audiați în cauză, inculpații au avut o atitudine sinceră, au recunoscut în întregime faptele reținute în sarcina lor prin actul de inculpare, pe care le regretă, solicitând ca judecata să se facă doar în baza probelor administrate în faza de urmărire penală pe care le cunosc și le însușesc, dorind să uzeze de prevederile art.320/1 C.p.p. privind judecata în cazul recunoașterii vinovăției, cerere acceptată de tribunal.

Împotriva soluției instanței de fond au declarat apel inculpatul M.R.G..

Inculpatul M.R.G. a solicitat admiterea căii de atac promovate, desființarea sentinței tribunalului doar sub aspectul laturii civile a cauzei, în sensul că potrivit art.17 alin.2 din Legea 143/2000 suma de bani ce trebuia confiscată de la el era de 2.952,5 lei și nu de 12.500 lei, cum eronat a reținut prima instanță.

Apărătorul inculpatului M.R. solicită să se dispună reducerea sumei de bani reținută ca fiind dobândită prin valorificarea drogurilor de risc și confiscată în temeiul art.17 alin.2 din Legea 143/2000, de la 12500 lei la 2952,5 lei. Inculpatul a recunoscut săvârșirea faptelor reținute în actul de sesizare al instanței, solicitând ca judecata să aibă loc în baza probelor administrate în cursul urmăririi penale. Prin sentința instanței de fond s-a dispus confiscarea sumei de 12.500 lei de la inculpat, aceasta fiind nejustificată și nesusținută de starea de fapt reținută în rechizitoriu și de probatoriul administrat în cauză. Quantumul sumei putea fi cu ușurință determinat printr-un calcul matematic, deoarece în rechizitoriu este descrisă detaliat activitatea inculpaților, prin raportare la fiecare cumpărător în parte, cu precizarea cantității de droguri vândută și a sumei de bani obținute. Probele dosarului atestă că M.R. a pus în vânzare între 119 g și 143,8 g de rezină de cannabis, obținând în urma valorificării o sumă cuprinsă între 2952,5 lei și 3615 lei. În virtutea principiului in dubio pro reo, având în vedere că nu se cunoaște cantitatea exactă de droguri comercializată de inculpat și valoarea astfel obținută, suma care poate fi confiscată în temeiul art.17 alin.2 din Legea 143/2000 este cea minimă, de 2952,5 lei, orice îndoială fiind în favoarea inculpatului.

Curtea examinând apelul declarat prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

Potrivit art.320/1 C.proc.pen., judecata poate avea loc numai în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, doar atunci când inculpatul declară că recunoaște în totalitate faptele reținute în actul de sesizare al instanței și nu solicită administrarea de probe, cu excepția înscrisurilor în circumstanțiere, pe care le poate administra la acest termen de judecată.

Verificând actele și lucrările dosarului, Curtea reține că la termenul de judecată din 10 noiembrie 2011, la Tribunalul Cluj, cei trei inculpați au solicitat soluționarea cauzei în baza art.320/1 C.proc.pen., respectiv în baza probelor strânse de procuror în faza de urmărire penală.

Din încheierea de amânare a pronunțării de la aceeași dată, rezultă că apărătorul ales al inculpatului M.R.G. a contestat cuantumul sumei dobândită în urma valorificării drogurilor, propusă spre confiscare de către procurorii DIICOT, Tribunalul Cluj însă neoptând pentru disjungerea laturii civile, în vederea administrării de probe, în fața instanței, sub acest aspect.

Având în vedere cele susținute de avocatul ales al inculpatului, Tribunalul Cluj trebuia să aibă în vedere la admisibilitatea cererii de soluționare a cauzei în temeiul art.320/1 C.proc.pen., ca recunoașterea faptelor să fie totală, atât sub aspect penal, cât și sub aspect civil.

Legea nu cere ca prin declarația dată, inculpatul să recunoască și pretențiile civile eventual formulate în cauză, ba, dimpotrivă, art.320/1 alin.5 C.proc.pen., prevede posibilitatea de a disjunge soluționarea acțiunii civile atunci când se impune administrarea de probe în dovedirea acesteia, **probe care sunt necesare exclusiv în situația unei nerecunoașteri** a pretențiilor civile **ori a unei recunoașteri parțiale** a acestora de către inculpat,(situație în speța de față).

Față de împrejurarea că prima instanță, nu a disjuns soluționarea laturii civile a dosarului, în vederea administrării de probe cu privire la sumele de bani dobândite de apelant în urma valorificării drogurilor, optând pentru judecarea concomitentă a celei penale și a celei civile, în apel, nu se poate da curs celor susținute de inculpat, deoarece și Curtea apreciază că acesta, prevalându-se de disp.art.320/1 C.proc.pen., a achiesat la probele strânse de procuror în faza de urmărire penală, dorind ca instrumentarea speței să se efectueze exclusiv în baza acelor dovezi, din prima fază a procesului penal.

O disjungere a laturii civile în această fază procesuală, nu este posibilă, întrucât s-ar crea inculpatului o situație mai grea, în propria cale de atac, fiind lipsit totodată de un dublu grad de jurisdicție. Pe de altă parte, o asemenea soluție nu se impune, deoarece așa cum se indică și în rechizitoriul Parchetului „la stabilirea sumei de 12.500 lei obținută de inculpatul M.R.G., în urma comercializării drogurilor de risc, s-a avut în vedere că acesta a vândut cantitatea de aproximativ 500 gr.cu suma de 25 lei/gr. Suma stabilită în această modalitate este cea minimă, ce se putea realiza, având în vedere că nu s-a putut dovedi cantitatea exactă de droguri, comercializată de inculpat, astfel că la calculul acesteia s-a reținut principiul „in dubio pro reo”.

În sinteză, raportat la împrejurarea că apărătorul inculpatului nu a solicitat disjungerea laturii civile, pentru administrarea de probe sub aspectul dovedirii în concret a banilor obținuți de inculpat în urma valorificării drogurilor, opțiunea pentru soluționarea cauzei în regimul reglementat de art. 320/1 C.proc.pen., impune ca aceasta să aibă loc exclusiv, pe baza probelor strânse de procuror în faza de urmărire penală, atât sub aspect penal, cât și civil.

Pentru motivele ce preced, se va respinge ca nefondat apelul declarat de inculpat, în baza art.379 pct.1 lit.b C.proc.pen. (Judecător Delia Purice)

Furt calificat. Însușirea bunului găsit. Elemente constitutive. Deosebiri

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 605 din 19 aprilie 2012

Judecătoria Zalău prin sentința penală nr.32 din 27.01.2012, în baza art. 334 Cod procedură penală a schimbat încadrarea juridică a faptei din infracțiunea de furt prev. de art. 208 alin.1 Cod penal în infracțiunea de însușire a bunului găsit prev. de art. 216 alin.1 Cod penal.

În baza prevederilor art. 216 alin.1 Cod penal a condamnat pe inculpatul N.J.A., la pedeapsa de 1 (una) lună închisoare pentru comiterea infracțiunii de însușire a bunului găsit.

În baza art.71 alin.1 Cod penal s-au interzis inculpatului drepturile prevăzute de art. 64 lit.a) teza a II-a și lit.b) Cod penal, de la data rămânerii definitive a prezentei sentințe și până la data executării sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

În baza art.81 Cod penal s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei închisorii pe o durată de **2 ani și 1 lună**, care constituie **termen de încercare** pentru inculpat, stabilit în condițiile art.82 alin.1 Cod penal.

În baza art.71 alin.5 Cod penal, pe durata suspendării condiționate a executării pedepsei închisorii s-a suspendat și executarea pedepselor accesorii prevăzute de art.64 lit. a) teza a II-a și lit.b) Cod penal.

În baza art.346 alin.1 rap. la art. 14 rap. și art. 16¹ alin. 2 și 3 Cod procedură penală și a art. 998 Cod civil s-a admis acțiunea civilă formulată de părțile civile A.A.I. și A.I. și a fost obligat inculpatul N.J.A. la plata sumei de 1300 lei către partea civilă A.A.I. și a sumei de 1300 lei către partea civilă A.I., cu titlu de despăgubiri materiale.

În baza art.359 Cod procedură penală s-a atras atenția inculpatului asupra prevederilor art.83 și 84 Cod penal privind cazurile de revocare a beneficiului suspendării condiționate.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut în fapt următoarele:

Prin Rechizitoriul din data de 18.07.2011 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Zalău, s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale și trimiterea în judecată a inculpatului N.J.A. pentru săvârșirea infracțiunii de furt, faptă prev. de art. 208 alin.1 Codul penal.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Judecătoriei Zalău.

În cuprinsul actului de sesizare a instanței, s-a reținut, în esență că învinuitul N.J.A. în data de 12.01.2011 a găsit în fața locuinței părții vătămate A.E. (în prezent decedată), la o distanță de 2 m de poarta de acces o batistă în care se afla suma de 3500 lei, învinuitul dându-și seama că acești bani aparțin familiei A., și-a însușit suma de bani respectivă, din care a cheltuit o mare parte pentru nevoi personale, restituind însă ulterior suma de 800 lei părții civile A.A..

Părțile vătămate A.A.I. și A.I. au declarat în fața instanței de judecată, înainte de citirea actului de sesizare, că doresc să se constituie părți civile în cauză cu suma totală de 2600 lei, fiecare cu 1300 lei, reprezentând diferența nerestituită de inculpat din suma de 3400 lei sustrasă.

La termenul de judecată din 21.09.2011, inculpatul în prezența apărătorului desemnat din oficiu și a interpretului de limbă maghiară, a solicitat ca judecarea cauzei să se facă în procedură simplificată potrivit prevederilor art. 320¹ Cod procedură penală. În declarația dată în fața instanței de judecată inculpatul arată că recunoaște săvârșirea faptei reținute în actul de sesizare dar nu recunoaște faptul că a știut cui aparține suma de bani găsită, așa cum s-a reținut în actul de sesizare. În condițiile în care inculpatul nu a recunoscut în totalitate faptele așa cum au fost reținute în actul de sesizare, nefiind îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru judecarea cauzei în procedură simplificată, instanța a respins cererea inculpatului de judecare a cauzei potrivit procedurii prev. de art. 320¹ Cod procedură penală, cauza fiind judecată potrivit procedurii de drept comun.

Pe parcursul cercetării judecătorești părțile vătămate au declarat că își mențin declarațiile din faza de urmărire penală și nu doresc să dea alte declarații în fața instanței de judecată, au fost audiați martorii K.S., M.J. , iar martorul N.M., soția inculpatului, în temeiul art. 80 alin.1 C.p.p. nu a dorit să dea o declarație în fața instanței de judecată.

Totodată, s-a depus referatul de evaluare a inculpatului întocmit de către Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul Sălaj.

Analizând materialul probator administrat în cauză pe parcursul urmăririi penale și a cercetării judecătorești, instanța a reținut următoarea situație de fapt:

Partea vătămată A.A.I. locuia împreună cu tatăl său A.E.

La data de 12.01.2011 în jurul orelor 10:00 partea vătămată A.A.I. a consumat băuturi alcoolice în barul aparținând SC D.C. SRL și s-a întâlnit în bar cu inculpatul N.J.A.. Inculpatul N.J.A. i-a cerut părții vătămate suma de 5 lei, iar aceasta a scos din buzunar suma respectivă de bani și i-a dat-o inculpatului. Ulterior, A.A. fiind în stare avansată de ebrietate, a fost condus de către inculpat până în fața porții locuinței părții vătămate de unde acesta a intrat singur în casă, iar inculpatul s-a întors. În timp ce inculpatul s-a întors să plece, acesta a găsit pe marginea

drumului (între drum și șanț) în dreptul locuinței familiei A., la o distanță de aproximativ 2 m de poarta de acces în locuință o batistă de culoare închisă în care erau legați niște bani. Inculpatul a luat de jos batista fără să fie văzut de partea vătămată A.A.I. și a plecat acasă unde a constatat că în batistă este suma de 3400 lei în bancnote de 100 și 200 lei spunându-i soției acestuia N.M. și cumnatei K.S. unde a găsit banii și cerându-le să nu spună nimănui de ei. În seara respectivă inculpatul s-a întâlnit cu partea vătămată A.A.I. la barul din localitate și i-a restituit suma de 5 lei împrumutată în dimineața acelei zile.

Începând de a doua zi inculpatul a cheltuit suma de bani găsită, din acești bani și-a achitat datoriile avute la magazinul din localitate în sumă de 200 lei, a achita suma de 340 lei către parohie, s-a deplasat împreună cu soția sa și cu martorul K.R. în loc. Cehu Silvaniei unde a făcut cumpărături și a jucat la jocuri mecanice cheltuind suma de aproximativ 1000 lei.

La data de 14.01.2011 A.E. a decedat, iar fiii acestuia cunoscând că tatăl lor avea suma de 3500 lei adunați din pensie, au început să îi caute prin casă, știind și că tatăl lor uita unde îi pune, dar nu au găsit banii. Pornind de la faptul că familia A. nu găsește această sumă de bani și văzând că inculpatul a cheltuit mult în acea perioadă și și-a plătit datoriile, părțile vătămate au bănuit că banii au fost sustrași de către inculpat, în localitate circulând zvonuri în acest sens, iar la data de 18.01.2011 organele de poliție s-au sesizat din oficiu cu privire al faptul că inculpatul ar fi sustras suma de 3500 lei din locuința părții vătămate A.A.

La data de 19.01.2011 soția inculpatului a predat pe bază de dovadă organelor de poliție suma de 800 lei rămasă din banii găsiți de inculpat care a fost restituită apoi părții vătămate A.A.I..

Din probele administrate în cauză nu a rezultat cu certitudine dacă inculpatul a intrat în locuința părții vătămate în data de 12.01.2011 întrucât declarațiile părții vătămate și ale inculpatului nu sunt concordante cu privire la acest aspect și nu pot fi coroborate cu alte mijloace de probă.

Potrivit declarației părții vătămate A.A. inculpatul ar fi fost în locuința sa în ziua de 12.01.2011 și ar fi sustras de la tatăl său A.E., cu care locuia, suma de 3500 lei. Partea vătămată declară că se afla în stare de ebrietate întinsă pe un pat iar tatăl său pe un alt pat și la un moment dat a auzit că tatăl său spune inculpatului să îl lase în pace să nu îl mai deranjeze. Partea vătămată a declarat că în dimineața acelei zile tatăl său i-a cerut să numere banii, erau 3550 lei din care tatăl său i-a dat suma de 50 de lei iar restul i-a pus în batistă și apoi în buzunarul tatălui său.

Inculpatul pe de altă parte a susținut că nu a intrat în locuință, că batista cu bani a găsit-o pe marginea drumului, că era doar suma de 3400 lei și că nu a știut în momentul în care a găsit batista cu bani cui îi aparține.

Potrivit art. 69 și art. 75 C.p.p. declarațiile inculpatului și ale părților vătămate făcute în cursul procesului penal pot servi la aflarea adevărului numai dacă sunt coroborate cu fapte și împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor administrate în cauză. Susținerile părții vătămate A.A.I. nu sunt confirmate de nici un mijloc de probă administrat în cauză în consecință nu poate fi reținută împrejurarea că inculpatul a intrat în casa părții vătămate și a sustras suma de bani din buzunarul tatălui acesteia A.E..

Pe de altă parte varianta susținută de către inculpat cum că a găsit batista cu bani pe marginea drumului, că în aceasta era doar suma de 3400 lei și că nu a știut a cui sunt, se coroborează cu declarațiile martorilor: soția inculpatului și cumnata acestuia (care declară că inculpatul le-a spus că a găsit banii într-un șanț lângă casa lui A.A., au văzut și au numărat banii ca fiind 3400 – 2 bancnote de 200 lei și restul de 200 lei, iar inculpatul nu le-a spus că ar crede faptul că banii sunt ai familiei A.

În actul de sesizare al instanței s-a reținut că inculpatul a știut în momentul în care a găsit batista cu bani că aceștia aparțin familiei A., fiind invocată declarația de recunoaștere dată de inculpat în fața procurorului cu ocazia prezentării materialului de urmărire penală. În fața instanței de judecată însă inculpatul a declarat că nu a știut că banii aparțin familiei A., iar când a data declarație în fața procurorului, întrucât nu cunoaște bine limba română, nu a înțeles ce a fost întrebat. Instanța constată că și în faza de urmărire penală inculpatul nu și-a consemnat singur declarația pe motiv că nu știe să scrie în limba română, de asemenea instanța de judecată a

constatat că inculpatul nu înțelege limba română și nu se poate exprima clar în limba română, în plus în toate celelalte declarații date de inculpat în cursul procesului, în mod constant a susținut că nu știa și nu a bănuit a cui sunt banii. În aceste condiții instanța nu va lua în considerare la soluționarea cauzei faptul că inculpatul a recunoscut că știa a cui sunt banii găsiți.

Din probele administrate în cauză, deși rezultă că inculpatul a găsit suma de bani pe marginea drumului, între drum și șanț, în dreptul locuinței lui A.A., nu se poate stabili fără urmă de îndoială că inculpatul în acel moment și-a dat seama că banii aparțin familiei A., existând un dubiu în această privință, iar acest aspect poate profita doar inculpatului.

Nereținând (așa cum s-a reținut în actul de sesizare) că inculpatul a știut a cui sunt banii găsiți, instanța apreciază că fapta nu îndeplinește elementele constitutive ale infracțiunii de furt ci elementele constitutive ale infracțiunii de însușire a bunului găsit prev. de art. 216 alin. 1 C.p., urmând a dispune schimbarea încadrării juridice a faptei în acest sens pentru considerentele ce urmează.

O sumă de bani aflată pe margine drumului este un bun care, raportat la natura sa, nu se poate afla în acel loc fără supraveghere și rezultă că a ieșit din posesia altei persoane fără voia acesteia, nu se mai află sub controlul și supravegherea posesorului, deci se încadrează la ceea ce legiuitorul numește prin noțiunea de „bun pierdut”.

În actul de sesizare s-a motivat reținerea infracțiunii de furt prin faptul că bunul uitat sub ochii făptuitorului nu poate fi considerat bun găsit deoarece nu a ieșit efectiv din posesia altuia atâta timp cât i se cunoaște posesorul. În speța de față nu poate fi reținută o asemenea argumentație în condițiile în care probele administrate în cauză nu indică faptul că partea vătămată a pierdut bunul în prezența inculpatului, iar așa cum am arătat mai sus, nu există nici alte indicii din care să rezulte că din alte împrejurări putea cunoaște cine este proprietarul banilor găsiți.

În actul de sesizare s-a reținut de asemenea că nu suntem în prezența unui bun pierdut întrucât posesorul nu a pierdut elementul intențional al posesiei ci doar cel material, instanța apreciază însă că pentru a fi în situația bunului pierdut trebuie să lipsească doar elementul material al posesiei– bunul a ieșit fără voia posesorului din aria de supraveghere și control al acestuia nu și cel intențional, întrucât în momentul în care ar lipsi și elementul intențional al posesiei am fi în situația bunului abandonat.

În drept, fapta inculpatului care la data de 12.01.2011 a găsit pe marginea drumului o batistă în care era suma de 3400 lei și a dispus de acea sumă de bani cheltuiind pentru nevoi personale suma de 2600 lei, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de însușire a bunului găsit prev. de art. 216 alin.1 Cod penal.

Sub aspectul laturii subiective instanța a reținut că inculpatul a avut reprezentarea faptei sale și a urmării acesteia, a cunoscut că suma de bani este pierdută de o altă persoană și că nu îi aparține și cu toate acestea a cheltuit-o deși și-a dat seama că nu are acest drept și că produce o pagubă în patrimoniul posesorului de drept a bunului, a acționat astfel cu intenție directă, în accepțiunea art.19 alin.1 pct.1 lit.a) Cod penal.

La individualizarea pedepsei, instanța s-a raportat la dispozițiile art.72 alin.1 și art.52 Cod penal. Referitor la gradul de pericol social al faptei comise, raportat la criteriile prevăzute de art.18¹ alin.2 Cod penal, instanța a apreciat că fapta inculpatului prezintă un pericol social concret ridicat ținând cont de faptul că inculpatul a profitat de împrejurare și a făcut minime verificări pentru identificarea proprietarului, prejudiciul produs este ridicat și prin cheltuirea sumei de bani, acesta nu a putut fi recuperat.

Instanța a avut în vedere și circumstanțele referitoare la persoana și conduita inculpatului, care este în vârstă de 31 ani, nu are un loc de muncă stabil, nu are antecedente penale, a colaborat cu organele judiciare și a avut o atitudine sinceră recunoscând săvârșirea faptelor și restituind suma de 800 lei din cea de 3400 lei găsită și însușită. Din referatul de evaluare depus la dosarul cauzei a rezultat că inculpatul consumă alcool în mod sistematic, are o imagine negativă la nivelul comunității datorită consumului de alcool și vieții dezorganizate, dar regretă săvârșirea faptelor, este îngrijorat de consecințele acestei fapte, este motivat să evite în viitor un asemenea comportament; a adoptat comportamentul infracțional pe fondul contextului financiar

problematic profitând de oportunitatea ivită de a-și achita datoriile. S-a concluzionat în referat că inculpatul prezintă dificultăți de integrare dar are capacitatea de a-și mobiliza resurse interne pentru schimbare și beneficiază și de resurse externe care să-i susțină schimbarea.

În ceea ce privește cuantumul pedepsei închisorii, având în vedere limitele de pedeapsă prevăzute de lege pentru infracțiunea săvârșită, circumstanțele reale ale faptei, persoana inculpatului și concluziile referatului de evaluare, instanța a apreciat că aplicarea unei pedepse cu **închisoarea de 1 lună** pentru comiterea infracțiunii de însușire a bunului găsit, va fi de natură să asigure realizarea scopurilor prevăzute de art.52 Cod penal, fiind deopotrivă un mijloc de constrângere, dar și un mijloc de reeducare și de prevenție eficient.

Cât privește aplicarea pedepsei accesorii, în baza art.71 Cod penal, instanța a interzis inculpatului drepturile prevăzute de art.64 alin.1 lit.a) teza a-II-a Cod penal și lit.b) Cod penal, din momentul rămânerii definitive a prezentei hotărâri și până la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei închisorii aplicate prin aceasta.

Având în vedere prevederile art.3 din Protocolul 1 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, dar și jurisprudența națională dezvoltată pe marginea acestui articol, instanța a apreciat că o instituire a unei interdicții pentru inculpat de a vota ar constitui o măsură disproporționată față de natura infracțiunii săvârșite de inculpat și de persoana inculpatului. Pornind de la faptul că infracțiunea comisă este absolut independentă de aspectele referitoare la exercitarea funcției și profesiei sau legate de exercitarea autorității părintești, instanța a apreciat că nu se impune interzicerea inculpatului a drepturilor prevăzute de art. 64 alin.1 lit. c), d) și e) Cod penal.

În ceea ce privește modalitatea de executare a pedepsei, în contextul probelor administrate, ținând cont de persoana inculpatului, lipsa antecedentelor penale, vârsta, concluziile referatului de evaluare, instanța a apreciat că scopul educativ și preventiv al pedepsei poate fi atins și fără executarea efectivă a acesteia în regim de detenție, aplicarea pedepsei fiind un avertisment suficient de puternic pentru îndreptarea comportamentului social al inculpatului, care poate fi reintegrat social și reeducat și fără izolare în regim de detenție.

Instanța a constatat că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art.81 alin.1 Cod Penal prin urmare s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei, pe durata unui **termen de încercare de 2 ani și 1 lună**, termen calculat potrivit prevederilor art.82 alin.1 Cod penal.

În același timp, având în vedere că pedepsele accesorii sunt alăturate pedepsei principale a închisorii, constând în interzicerea unor drepturi pe durata executării pedepsei, în baza art.71 alin.5 Cod penal, pe durata suspendării condiționate a executării pedepsei închisorii, instanța a suspendat și executarea pedepselor accesorii.

Sub aspectul **laturii civile**, instanța a constatat că s-au constituit părți civile în cauză A.A.I. și A.I. cu suma totală de 2600 lei, fiecare cu suma de 1300 lei, reprezentând diferența nerestituită de inculpat din suma de 3400 lei însușită.

La termenul de judecată din data de 21.09.2011 inculpatul a recunoscut în fața instanței în totalitate pretențiile civile formulate de cele două părți civile.

Conform prevederilor art. 16¹ alin. 2 și 3 Cod procedură penală, în situația recunoașterii totale de către inculpat a pretențiilor civile, partea civilă nu mai este obligată să probeze un prejudiciu cert și nereparat, iar instanța de judecată, luând act de recunoaștere, l-a obligat pe inculpat la plata de despăgubiri în măsura recunoașterii. Potrivit art. 998 Cod civil instanța a constatat că între infracțiunea de însușire a bunului găsit săvârșită de inculpat (fapta delictuală săvârșită cu vinovăție), ce face obiectul prezentei cauze și prejudiciul material suferit de către părțile civile, recunoscut de către inculpat, există legătură de cauzalitate fiind astfel îndeplinite condițiile răspunderii civile delictuale.

În consecință în temeiul prevederilor art.346 alin.1 rap. la art. 14 rap. și art. 16¹ alin. 2 și 3 Cod procedură penală și a art. 998 Cod civil s-a admis acțiunea civilă formulată de părțile civile A.A.I. și A.I. și a obligat pe inculpatul N.J.A. la plata sumei de 1300 lei către partea civilă A.A.I. și a sumei de 1300 lei către partea civilă A.I., cu titlu de despăgubiri materiale.

În baza art.359 Cod procedură penală, instanța a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art.83 și 84 Cod penal privind cazurile de revocare a beneficiului suspendării condiționate.

Împotriva sentinței judecătorești, a declarat recurs Parchetul de pe lângă Judecătoria Zalău, solicitând admiterea căii de atac promovate, casarea acesteia, și rejudecând dosarul a se dispune condamnarea inculpatului N.J.A. pentru săvârșirea infracțiunii de furt prev. de art. 208 alin.1 Cod penal, întrucât prima instanță printr-o apreciere eronată a probelor, a considerat că activitatea infracțională constituie însușirea bunului găsit prev. de art. 216 alin. 1 Cod penal.

Procurorii au învederat în susținerea recursului, că întrucât banii au fost găsiți de inculpat, în apropierea locuinței părții vătămate, putea să-și dea seama că aparțin victimei, condiții în care fapta de însușire a acestora, pe nedrept, constituie infracțiunea de furt incriminată în art. 208 alin.1 Cod penal.

Curtea examinând recursul declarat, prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

Prima instanță a pronunțat o soluție legală și temeinică atât sub aspectul reținerii stării de fapt cât și a vinovăției inculpatului, a încadrării juridice a infracțiunii și a sancțiunii aplicate.

O condiție esențială pentru existența infracțiunii prevăzute de art. 216 Cod penal, este ca **bunul să fie pierdut**, condiția nefiind îndeplinită dacă deținătorul acestuia a pierdut momentan contactul material cu acesta, dar bunul se află la dispoziția lui sau poate fi reluat cu ușurință.

Verificând probele administrate în fața instanței de fond, Curtea reține că inculpatul a găsit banii într-un șanț, la marginea drumului, la o distanță de aproximativ 2 metri de locuința părții vătămate

În actul de sesizare al instanței s-a reținut că inculpatul a știut în momentul în care a găsit batista cu bani că aceștia aparțin familiei A., fiind invocată declarația de recunoaștere dată de inculpat în fața procurorului cu ocazia prezentării materialului de urmărire penală. În fața magistratului, inculpatul a declarat că nu a știut că banii aparțin familiei A., iar când a fost ascultat în faza de urmărire penală, întrucât nu cunoaște bine limba română, nu a înțeles sensul întrebărilor puse.

Curtea reține că în prima fază a procesului penal, inculpatul nu a dat declarație olografă, tocmai datorită împrejurării că nu cunoaște limba română și nici gramatica acesteia, condiții în care în fața judecătorești i-a fost desemnat un interpret de limba maghiară, sens în care, a reiterat ceea ce a afirmat inițial în fața magistratului, că suma de bani a fost găsită într-un șanț, la o distanță considerabilă, de 2 metri de locuința părții vătămate, astfel că nu și-a putut da seama că aceștia aparțin victimei.

Dispozițiile art.63 alin.2 C.proc.pen.exclud o ordine de preferință, nefăcându-se distincție în ceea ce privește valoarea în stabilirea adevărului, în raport de faza în care au fost administrate, criteriul determinant în aprecierea probelor constituindu-l forța acestora de a exprima adevărul, indiferent de momentul procesual căruia aparține sau de organul care le-a administrat.

Dând sens și dispozițiilor art.3 din C.proc.pen. privind aflarea adevărului, normă cu valoare de principiu în procesul penal, instanța de fond și recurs a reținut și apreciat numai acele probe care reflectă adevărul, ținând seama de întregul material administrat în cauză.

Cum, potrivit art.64 C.proc.pen. nu se face distincție între valoarea probantă a mijloacelor de probă administrate în faza urmăririi penale și a judecății, se poate concluziona că nu există un temei legal pentru a se crea o ordine de preferință între declarațiile inculpatului și ale martorilor.

Pe de altă parte, declarațiile acestora, date în faza judecății și în faza de urmărire penală pot servi la aflarea adevărului, numai în măsura în care se coroborează cu alte probe.

Sintetizând toate probele administrate în ambele faze ale procesului penal (declarațiile martorilor, declarațiile inculpatului), curtea este datoare să examineze cauza acordând întâietate principiului preeminenței dreptului, a respectării tuturor prevederilor legale (a se vedea cazul Sunday Times din 26 mai 1979 de la Curtea Europeană de la Strasbourg).

Judecătoria Zalău a concluzionat că probele administrate conduc, cu certitudine la stabilirea situației de fapt expusă în considerentele hotărârii și a vinovăției inculpatului.

Curtea de Apel analizând probele de la dosar constată că acestea conduc, fără dubii, la concluzia primei instanțe cu privire la situația de fapt și vinovăția inculpatului sub aspectul comiterii infracțiunii de însușire a bunului găsit prev. de art. 216 Cod penal.

Curtea reține că una dintre condițiile esențiale pentru existența infracțiunii de însușire a bunului găsit, este ca **bunul însușit să fie pierdut de către posesor** (să fi ieșit din posesia sau detinența acestuia fără voia sa). Probele dosarului relevă pe deplin acest aspect, inculpatul neputându-și da seama că banii găsiți într-un șanț, la o distanță apreciabilă de locuința părții vătămate, într-un loc public, ar aparține acesteia. În cazul infracțiunii prevăzute în art. 216 Cod penal, făptuitorul nu cunoaște proprietarul bunului.

Strada, șanțul, ca loc de comitere al faptei de unde a fost însușită suma de bani de către inculpat, prin natura și destinația acestora, ca un spațiu de trecere, deschis, ceea ce permite accesul oricărei persoane, chiar prin definiția lor, evaluează accesibilitatea publicului, care nu poate fi restrânsă numai la persoanele ce locuiesc în zonă, atâta timp cât locul respectiv este deschis, existând permanent posibilitatea trecerii oricărei persoane, deci a unei publicități virtuale, strada având tocmai această destinație de trecere dintr-o zonă în alta, nefiind necesară dovada prezenței efective a unor persoane la momentul săvârșirii faptei de către inculpat.

Sușinerile procurorilor în sensul că inculpatul trebuia să își dea seama că banii aparțin părții vătămate, este contrazisă de probele administrate raportat la locul unde au fost găsiți, într-un loc public, la o distanță de 2 metri de locuința victimei, accesul oricărei persoane fizice prin acel loc nefiind limitat.

Având în vedere că, la pronunțarea unei condamnări, instanța trebuie să-și întemeieze convingerea vinovăției inculpatului pe bază de probe sigure, certe și întrucât în speță probele în acuzare nu au un caracter cert, nu sunt decisive sau sunt incomplete, lăsând loc unei nesiguranțe în privința vinovăției inculpatului, se impune a se da eficiență regulii potrivit căreia „orice îndoială este în favoarea acestuia” (in *dubio pro reo*).

Regula de mai sus, constituie un complement al prezumției de nevinovăție, un principiu instituțional care reflectă modul în care aflarea adevărului, consacrat în art.3 C.proc.pen., se regăsește în materia probațiunii. Ea se explică prin aceea că, în măsura în care dovezile administrate pentru susținerea vinovăției celui acuzat conțin o informație îndoielnică tocmai cu privire la vinovăția făptuitorului în legătură cu fapta imputată, autoritățile judecătorești penale nu-și pot forma o convingere care să se constituie într-o certitudine și, de aceea, ele trebuie să concluzioneze în sensul nevinovăției acuzatului și să-l achite.

Înainte de a fi o problemă de drept, regula *in dubio pro reo*, este o problemă de fapt. Înfăptuirea justiției penale cere ca judecătorii să nu se întemeieze, în hotărârile pe care le pronunță, pe probabilitate, ci pe certitudinea dobândită pe bază de probe decisive, complete, sigure, în măsură să reflecte realitatea obiectivă (fapta supusă judecății).

Numai așa se formează convingerea, izvorâtă din dovezile administrate în cauză, că realitatea obiectivă (fapta supusă judecății) este, fără echivoc, cea pe care o înfățișează realitatea reconstituită ideologic cu ajutorul probelor.

Chiar dacă în fapt s-au administrat probe în sprijinul învinuirii, iar alte probe nu se întrevăd ori pur și simplu, nu există și totuși îndoiala persistă în ce privește vinovăția, atunci îndoiala este „**echivalentă cu o probă pozitivă de nevinovăție**” și deci inculpatul trebuie achitat, respectiv în speța de față, să se mențină condamnarea pentru infracțiunea vizată de art. 216 Cod penal.

Așa fiind, se va respinge ca nefondat recursul declarat de Parchetul de pe lângă Judecătoria Zalău împotriva sentinței penale nr. 32 din 27.01.2012 a Judecătoriei Zalău, în baza art. 385 ind.15 pct.1 lit. b C.proc.pen. (Judecător Delia Purice)

Contestație în anulare. Inexistența temeiului prev. de art. 386 lit. e) C.pr.pen. prin prisma Hotărârii CEDO din 10 aprilie 2012, în cauza *Popa și Tănăsescu c. României*

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 16/CA din 14 iunie 2012

S-a luat în examinare contestația în anulare formulată de contestatorul N.D. împotriva deciziei penale nr. 575/R din 10 aprilie 2012 a Curții de Apel Cluj.

Nu s-a dispus citarea contestatorului.

Asupra cauzei penale, se constată că, la 25 mai 2012, s-a înregistrat pe rolul Curții de Apel Cluj contestația în anulare formulată de contestatorul N.D. împotriva deciziei penale nr. 575/R din 10 aprilie 2012 a Curții de Apel Cluj, Secția penală.

În motivarea contestației se arată de către contestator că instanța de recurs nu a respectat dispozițiile art. 385 ind. 14 alin. 1 ind.1 C.pr.penală, în sensul că nu a procedat la ascultarea sa, așa cum prevăd dispozițiile legale menționate, lipsindu-l astfel de posibilitatea de a se apăra și de a-și susține recursul.

Examinând admisibilitatea în principiu a contestației în anulare, potrivit art. 391 C.pr.pen., curtea constată următoarele:

Referitor la motivul invocat, întemeiat pe dispozițiile art. 386 lit.e C.pr.pen., din examinarea dosarului nr.1986/337/2007 al Curții de Apel Cluj, în care s-a pronunțat decizia penală nr. 575 din 10 aprilie 2012, rezultă că inculpatul N.D. a fost prezent la dezbaterile recursului și a fost audiat la 3 aprilie 2012, declarația acestuia aflându-se la dosar fila 39, iar la soluționarea recursurilor promovate de către Parchetul de pe lângă Judecătoria Zalău și partea civilă O.P. SA împotriva sentinței penale nr. 24 din 25 ianuarie 2012 a Judecătoria Zalău, au fost avute în vedere susținerile acestuia, formulate în apărarea sa.

Se constată că la 25 ianuarie 2012 prin sentința penală nr. 24, Judecătoria Zalău a dispus achitarea inculpaților N.D. și G.I. în temeiul art. 10 lit. d și art. 11 pct. 2 lit. a C.pr.pen., sub aspectul comiterii infracțiunii de neglijență în serviciu prev. de art. 249 alin. 1 și 2 Cod penal, respingându-se ca neîntemeiată acțiunea civilă formulată de către S.C.P. SA Sucursala Sălaj.

Împotriva acestei soluții au promovat recurs Parchetul de pe lângă Judecătoria Zalău și partea civilă S.C. O.P. SA București, care au solicitat admiterea căii de atac promovate, casarea hotărârii judecătoria și rejudecând dosarul, a se dispune condamnarea inculpaților pentru infracțiunea dedusă judecării și obligarea lor solidară la plata despăgubirilor civile.

Primul termen de judecată în recurs a fost fixat la 13 martie 2012, când s-a amânat soluționarea cauzei la solicitarea inculpaților, în vederea angajării unor avocați aleși și pregătirea apărării.

Se constată că instanța de recurs la termenul din 3 aprilie 2012, și-a îndeplinit obligația impusă prin disp.art. 385 ind.14 alin.1 ind.1 C.pr.pen., de a audia inculpatul prezent în situația în care judecătoria nu a pronunțat împotriva sa o hotărâre de condamnare, conform actului atașat la fila 39 din dosar (declarația inculpatului).

Curtea nu și-a încălcat la data de 3 aprilie 2012 obligația de audiere a inculpatului N.D. care îi incumba potrivit dispozițiilor procesual –penale arătate, precum și cele impuse de art. 6 paragraf 1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, magistrații nefiind vinovați că inculpatul a arătat textual „îmi mențin declarațiile date în fața instanței de fond și menționez că nu am nimic de adăugat în plus” .

Completul de recurs nu putea să se antepunze și să îi atragă atenția inculpatului că va trece în acea ședință de judecată la soluționarea pe fond a recursurilor, deși acest lucru era previzibil pentru contestator, câtă vreme sentința instanței de fond a fost atacată cu recurs doar de către parchet și partea civilă, care au cerut, prin reaprecierea probelor și neadmisitrarea altora noi în recurs, să se dispună condamnarea inculpaților și obligarea lor la plata despăgubirilor civile.

Susținerea contestatorului ar fi fost reală și întemeiată, doar în situația în care el ar fi atacat cu recurs hotărârea judecătoria, curtea ar fi admis recursul, ar fi casat sentința instanței de fond și ar fi reținut dosarul pentru rejudecare și administrare de probe.

Modul în care a înțeles să-și facă apărarea inculpatul N.D., față de motivele de recurs ale parchetului și părții civile, declarația lipsită de detalii oferită magistraților, spre deosebire de inculpatul G.I., care a făcut mărturisiri mai ample, nu pot fi imputate Curții de Apel, câtă vreme acesta a fost asistat de apărător ales.

Contestația nu este fondată nici prin prisma deciziei CEDO nedefinitivă, pronunțată la data de 10 aprilie 2012 în „Cauza Popa și Tănăsescu contra României”, deoarece Curtea de Apel Cluj la 3 aprilie 2012 și-a îndeplinit obligațiile legale ce îi reveneau potrivit Codului de procedură penală -art. 385 ind.14 alin.1 ind.1 C.proc.pen. și a legislației europene, audiind inculpații, conform declarațiilor atașate dosarului la fila 39 și 40.

În concluzie, examinând contestația în anulare promovată, se constată că în speță s-au respectat întrutotul prevederile convenției în ceea ce privește dreptul la un proces echitabil al contestatorului N.D. conform art. 6 paragraf 1 din CEDO.

Așa fiind, se va respinge ca nefondată contestația în anulare formulată de condamnatul N.D. împotriva deciziei penale nr. 575 din 10 aprilie 2012 a Curții de Apel Cluj. (Judecător Delia Purice)

Omor deosebit de grav. Interpretarea probelor. Erori și incertitudini în raportul de constatare al poliției. Lipsa profilelor genetice ale inculpatei pe corpurile delictelor. *In dubio pro reo*. Achitare.

Curtea de Apel Cluj, Secția penală și de minori, decizia nr. 127 din 28 iunie 2012

Tribunalul Cluj prin sentința penală nr.512 din 26.11.2009 i-a condamnat pe inculpații A.A. și M.N. prin schimbarea încadrării juridice a faptei reținută în actul de sesizare în sarcina celor doi inculpați, din infracțiunea de omor deosebit de grav prev. de art. 174, 175 lit. a și c și art. 176 lit. d Cpen. în infracțiunile de omor deosebit de grav prev. de art. 174, 175 lit. a și c și art. 176 lit. d Cpen. și profanare de morminte, prev. de art. 319 Cpen., după cum urmează: astfel, inculpata

A.A.K., la pedepsele de :

- 22 (douăzeci și doi) ani închisoare și interzicerea drepturilor prev. de art. 64 lit. a și b C.pen. pe o perioadă de 5 ani de la data terminării executării pedepsei, pentru săvârșirea infracțiunii de omor deosebit de grav, prev. de art. 174, 175 lit. a și c și art. 176 lit. d C.pen.;

- 12 (doisprezece) ani închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de tâlhărie, prev. de art. 211 alin. 1, 2/1 lit. a și c C.pen.;

- 5 (cinci) ani închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de distrugere, prev. de art. 217 alin. 4. C.pen. și

- 1 (un) an și 6 (șase) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de profanare de morminte, prev. de art. 319 C.p.

În baza art.33 lit.a C.pen. s-a constatat că prezentele infracțiuni au fost comise în condițiile concursului de infracțiuni și în baza art. 34 lit. b C.pen. s-a dispus contopirea pedepselor aplicate pentru acestea, inculpata executând pedeapsa cea mai grea, de :

- 22 (douăzeci și doi) ani închisoare și s-au interzis drepturile prev. de art. 64 lit. a și b C.pen. pe o perioadă de 5 ani de la data terminării executării pedepsei.

În baza art. 71 C.pen. s-a interzis inculpatei dreptul prev. de art. 64 lit. a teza a II-a C.pen., începând cu data rămânerii definitive a prezentei hotărâri și până la terminarea executării pedepsei.

În baza art. 350 C.pr.pen.s-a menținut până la rămânerea definitivă a prezentei hotărâri măsura preventivă a obligării de a nu părăsi localitatea Cluj-Napoca dispusă față de inculpata A.A.K..

În baza art. 88 C.pen.s-a dedus din durata pedepsei aplicate timpul reținerii și al arestului preventiv din 11.12.2006 până la 10.05.2007.

M.N., la pedepsele de :

- 10 (zece) ani închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de omor deosebit de grav, prev. de art. 174, 175 lit. a și c și art. 176 lit. d C.pen. cu art. 99 C.pen.;

- 7 (șapte) ani închisoare, pentru infracțiunea de tâlhărie, prev. de art. 211 alin. 1, 2/1 lit. a și c C.pen. cu art. 99 C.pen.;

- 3 (trei) ani închisoare, pentru infracțiunea de distrugere, prev. de art. 217 alin. 4. C.pen. cu art. 99 C.pen. și

- 1 (un) an închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de profanare de morminte, prev. de art. 319 C.pen. cu art. 99 C.pen.

În baza art.33 lit.a C.pen.s-a constatat că prezentele infracțiuni au fost comise în condițiile concursului de infracțiuni și în baza art. 34 lit. b C.pen. dispunând contopirea pedepselor aplicate pentru aceste infracțiuni, inculpatul executând pedeapsa cea mai grea, de :

- **10 (zece) ani închisoare.**

În baza art. 71 C.pen. s-a interzis inculpatului dreptul prev. de art. 64 lit. a teza a II-a C.pen., începând cu data rămânerii definitive a prezentei hotărâri, dar nu înainte de împlinirea vârstei de 18 ani, și până la terminarea executării pedepsei.

S-a constatat că partea vătămată A.E. nu s-a constituit parte civilă în cauză.

În baza art. 118 lit. e C.pen.s-a dispus confiscarea specială de la fiecare inculpat în favoarea statului, a sumei de 50 lei, dobândită prin infracțiune.

S-a stabilit în favoarea Baroului de Avocați Cluj suma de 300 lei reprezentând onorariile apărătorilor din oficiu care se avansează din FMJ.

În baza art. 191 C.pr.pen.au fost obligați inculpații la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat, în sumă de 800 lei fiecare.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut în fapt următoarele:

Prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Tribunalul Cluj înregistrat sub nr.1384/P/2006 din data de 27 aprilie 2007, au fost trimiși în judecată inculpații:

A.A.K. pentru săvârșirea infracțiunilor de omor deosebit de grav, prev. și ped. de art. 174, 175 lit. a și c, 176 lit. d C.pen.; tâlhărie, prev. și ped. de art. 211 alin. 1, alin. 2/1 lit. a și c C.pen.; distrugere calificată, prev. și ped de art. 217 alin. 4 C.pen., totul cu aplicarea art. 33 lit. a și b C.pen., cu aplicarea art. 75 lit. c C.pen.; și

M.N. pentru săvârșirea infracțiunilor de omor deosebit de grav, prev. și ped. de art. 174, 175 lit. a și c, 176 lit. d C.pen.; tâlhărie, prev. și ped. de art. 211 alin. 1, alin. 2/1 lit. a și c C.pen.; distrugere calificată, prev. și ped de art. 217 alin. 4 C.pen., totul cu aplicarea art. 33 lit. a și b C.pen., cu aplicarea art. 99 și urm. C.pen.

Sub aspectul stării de fapt s-a reținut pe scurt, aceea că în data de 4 noiembrie 2006, între orele 10.00-12.00, cei doi inculpați, mamă și fiu, au acționat în comun și au suprimat prin violență viața victimei A.A. (sora și respectiv mătușa lor), în urma unei înțelegeri prealabile, în scopul de a o deposeda de bani, sustrăgând ulterior suma de 100 lei de la aceasta și incendiindu-i locuința în scopul ștergerii urmelor.

În susținerea actului de sesizare, în faza de urmărire penală s-au administrat următoarele mijloace de probă: **1.procesul verbal de cercetare** la fața locului, inclusiv planșe foto, act întocmit în mod amănunțit în care se arată aspectele găsite de către anchetatori la momentul sosirii lor în garsoniera victimei A.A., fiind descrise mijloacele materiale de probă ridicate, pentru a fi examinate de către specialiști; **2) raportul de constatare medico-legală** al victimei împreună cu concluziile preliminare ale IML Cluj ce stabilesc că moartea acesteia a fost violentă și s-a produs ca urmare a loviturilor aplicate cu un corp tăietor înțepător. Dina același act, rezultă că la data decesului alcoolemia victimei a fost zero, nerelevându-se în sânge toxici medicamentoși sau droguri; **3) procesul-verbal de intervenție al pompierilor din cadrul ISU** al Județului Cluj nr.272 din 4.11.2006 care s-au deplasat la fața locului pentru stingerea incendiului; **4) declarația părții vătămate A.E.-tatăl victimei și al inculpatei A.A. și bunicul inculpatului M.N.** care relevă că fiicele sale nu erau în relații bune, datorită faptului că inculpata A.A. întreținea relații de concubinaj cu martorul T.R., persoană ce-i interzicea să-și sprijine material copiii, aceștia aflându-se în grija bunicii materne G.R., fiind ajutați financiar și de victima A.A., când se afla în țară. A învederat procurorului că victima avea întotdeauna bani asupra ei, chiar și

părții vătămate A.E. i-a împrumutat 800 euro, din totalul de 1000 euro ce-i avea în cont la Banca T. Tatăl victimei relevă că decedata achita chiria locuinței în care domiciliau mama sa, martora G.R. și copiii inculpatei A.A.. Pe perioada absenței victimei din garsonieră, o cheie se afla la copiii inculpatei A.A., care se îngrijeau de întreținerea acesteia și o a doua era în posesia lui A.E.. În seara de 3 noiembrie 2006, când victima l-a vizitat pe tatăl său, împreună cu martora C.B. la restaurantul acestuia, avea bani asupra ei, achitând contravaloarea cursei efectuate cu taximetrul. Partea vătămată precizează că a aflat de decesul fiicei sale în 4 noiembrie 2006 la ora 13,20, fiind anunțat de către organele de poliție.

Partea vătămată relatează că la începutul lunii ianuarie 2007 când a vizitat-o pe inculpata A.A. la arestul IPJ Cluj, de față fiind și martorul T.R., aceasta insistă ca martorul să recunoască că în dimineața zilei de 4 noiembrie 2006 a fost plecat de la domiciliu, revenind cu 4 ardei iuți, primiți de la martora T.M., împrejurare negată de concubinul inculpatei. Partea vătămată A.E. susține că victima nu obișnuia să consume alcool, împrejurare constatată cu ocazia vizitelor pe care i le făcea în prezența sau în absența ei de la garsonieră. 5) **declarația martorului W.A.**, înfiat de partea vătămată A.E. care la 4 noiembrie 2006 la ora 13,30, a înștiințat-o pe martora M.B., pe telefonul mobil că victima A.A. a avut un accident, împrejurare adusă la cunoștință de către poliție. 6) **declarația martorei A.A.**, soția părții vătămate A.E. care relevă că victima îi ajuta financiar pe nepoții ei (copiii inculpatei A.A.) și pe mama sa, martora G.R.. De aceea, minorii B. și N. erau în relații bune cu aceasta, o vizitau și o ajutau la treburile casnice, când se afla în țară. Martora precizează că victima nu consuma deloc alcool, dar înaintea decesului i-a comunicat mamei sale că nu o mai poate ajuta financiar, deoarece după pronunțarea divorțului (era căsătorită cu un cetățean italian) urma să încheie o nouă căsătorie, cu un alt cetățean italian, mai în vârstă, afirmând că nu i se pare normal, ca acea persoană să-i întrețină material, pe toți.

Martora precizează că înaintea decesului, cu o zi sau două, victima i-ar fi comunicat că sora ei A. i-ar fi solicitat un împrumut, pentru plata chiriei, cerere refuzată, tocmai datorită imposibilității surorii sale de a-i returna banii. Mai învederează că atunci când a vizitat-o pe inculpata A.A. la arestul IPJ Cluj în ianuarie 2007, aceasta a susținut constant, ca și în fața părții vătămate A.E., că în dimineața de 4 noiembrie 2006, concubinul său a fost plecat de acasă în vederea încasării unei sume de bani, pentru o lucrare executată în construcții, iar ea în aceeași perioadă de timp a fost la cumpărături, la complexul Mercur, Feleacul și Hermes între orele 8,30 – 10,00.

De asemenea, martora arată că inculpatul M.N. i-a povestit că la 3 noiembrie 2006, dimineața, a vizitat-o pe victimă la domiciliu, transportându-i un monitor de calculator, aceasta aflându-se încă în pat, ocazie cu care mătușa sa l-a rugat să se servească în bucătărie, cu ruladă și suc. Victima, i-a relatat martorei că în 10 noiembrie 2006 urma să se întâlnească cu viitorul soț, la Viena, după care reveneau în România, pentru ca apoi să se deplaseze în Franța. Martora precizează că, la 5 noiembrie 2006 luând legătura cu viitorul soț al victimei, acesta i-a relatat că în dimineața zilei de 4 noiembrie ora 9,00 a vorbit la telefon cu A.A., ea comunicându-i că este pregătită să se deplaseze la restaurantul tatălui ei, pentru a-l ajuta. După această oră, încercând să o mai contacteze nu a mai reușit. 7) **declarația martorei C.M.M.**, care relevă că cele două surori nu vorbeau și nu se vizitau de cel puțin un an. În schimb, copiii inculpatei A.A. o ajutau la treburile casnice. Relația conflictuală dintre cele două surori a fost determinată de concubinajul întreținut de inculpata A.A., cu martorul T.R., ceea ce a generat abandonul minorilor N. și B. de către mamă, în favoarea bunicii materne G.R., care s-a ocupat de creșterea și educarea acestora. Victima i-a relatat martorei că în perioada iunie-septembrie 2006, fiind în Italia unde lucra, s-a îndrăgostit de un alt italian, în vârstă, astfel că urma să divorțeze, de primul. Relevă martora, că în seara de 3 noiembrie 2006 a însoțit-o pe victimă la restaurantul tatălui ei, A.E., pentru a sărbători un an de la deschiderea și funcționarea acestuia, revenind împreună la domiciliu. 8) **declarația martorei C.M.**, care relevă că în anul 2000, victima l-a cunoscut în România pe primul soț M.V., cu care s-a căsătorit în Italia în anul 2001. După căsătorie, soțul nu lucra, era întreținut de A.A., dar participa la pariuri de cai, pe internet. În iunie 2006, victima a cunoscut un alt cetățean italian, cu care urma să se recăsătorească. În perioada aprilie-iunie 2006, victima a avut relații apropiate cu un bărbat ce posedă în România o firmă de construcții. Martora

învădă că deține cunoștințe în sensul că, minorii N. și B. (copiii inculpatei A.A.), o ajutau pe victimă la treburile casnice, dar locuiau cu bunica lor, datorită relațiilor de concubinaj a mamei cu T.R.. Minorul N. era foarte violent, o agresa chiar și pe bunica lui. Precizează că o cheie de la garsoniera victimei o aveau nepoții, iar cealaltă, tatăl acesteia, A.E.. 9) **declarația martorului M.F.**, care precizează că avea o relație intimă cu victima, pe care a cunoscut-o în Italia în iulie 2006. La 3 noiembrie 2006, nu se afla în România, dar a vorbit la telefon cu victima în acea noapte, între orele 23,30 și respectiv 02,00. În dimineața zilei de 4 noiembrie 2006, în jurul orelor 7,00 a primit un mesaj de la aceasta. Cu ocazia discuțiilor din cursul nopții de 3/4 noiembrie 2006, victima i-a comunicat că dimineața în jurul orelor 10,00, trebuie să se deplaseze la restaurantul tatălui ei pentru a-l ajuta. În luna august 2006, martorul i-a trimis victimei suma de 1000 euro, în contul ei de la Banca T. 10) **declarația martorului R.I.**, care la 4 noiembrie 2006 ora 9,00 l-a văzut pe inculpatul M.N. mergând la victimă, a stat 5 minute, după care martora B.R. care locuiește la parter, i-a adus la cunoștință că a sesizat miros de fum, în casa scărilor. Martorul afirmă că în mod cert minorul a vizitat-o pe mătușa sa la 4 noiembrie 2006 ora 9,00, deoarece în calitate de președinte al asociației de proprietari din str.D. nr.11, a organizat la acea dată și acea oră, o ședință cu locatarii, conform actelor depuse la dosar. Arată că ședința s-a ținut în biroul său, situat în apropierea ușilor de intrare în imobil, iar când s-a întâlnit cu inculpatul N., se afla în holul blocului, așteptându-i pe ceilalți membri ai comitetului de locatari, să sosească. 11) **declarația martorei O.R.**, ce nu cunoaște aspecte esențiale în cauză; 12) **declarația martorei B.R.**, care relevă că minorii N. și B. o vizitau frecvent pe A.A., dar la 4 noiembrie 2006 ora 9,00 nu l-a văzut pe inculpatul minor nici în casa scărilor și nici în fața apartamentului victimei. O altă vecină, în jurul orei 11,45, i-a comunicat martorei B., că simte miros de fum, de la apartamentul victimei, astfel că l-a anunțat pe președintele asociației – martorul R.I.. 13) **declarația martorului T.R.**, care precizează că la 4 noiembrie 2006, fiind acasă și el și inculpata A.A., aceasta a primit un telefon între orele 10,00 – 12,00 de la mama sau copiii ei, care au anunțat-o că victima a decedat. El, în acea zi, nu a fost plecat nicăieri din locuința comună și nici inculpata A.A.. Relevă că, cele două surori nu erau în relații bune, ultima vizită a inculpatei făcută victimei, fiind în urmă cu doi ani. Motivul era – lipsa sprijinului financiar din partea victimei, către sora sa. Deoarece, din listingurile telefonice atașate dosarului, rezultă că a sunat-o pe inculpata A.A. la orele 10,06 și 10,09, acceptă că aceasta a fost plecată în acel interval orar, de la domiciliu, dar nu reține conținutul convorbirii telefonice. Învederează că inculpata A.A. este în eroare, când afirmă că el a fost plecat din locuința comună în dimineața zilei de 4 noiembrie 2006. Martorul confirmă că în luna noiembrie 2006 nu au avut bani, nici el și nici inculpata A.A., pentru plata chiriei.

De asemenea, după decesul victimei, observând la inculpatul N. un telefon mobil și un MP3, întrebând-o pe concubina sa de unde anume le are, aceasta i-a comunicat că A.A. i le-a făcut cadou. 14) **raportul de constatare tehnico-științifică** asupra comportamentului simulat efectuat asupra martorului T.R., din care a rezultat că acesta a fost sincer la întrebările relevante adresate de anchetatori. 15) **raportul de constatare tehnico-științifică** biocriminalistică nr.76.650 din 14.02.2007, efectuat de Institutul de Criminalistică București, din care rezultă că T.R. a evidențiat un profil genetic ce nu este inclus în amestecul de profile genetice obținut din microuрма U4 (celule epiteliale) prelevată de pe gura sticlei de votcă marca „Krescova”. 16) **declarația martorei T.M.**, care relevă că fratele său și inculpata A.A. fiind concubini, aveau probleme financiare, luau bani împrumut, dar pe care îi restituiau la scadență. Cunoaște că la 4 noiembrie 2006, fratele său, în jurul orelor 14,00, când a vizitat-o, i-a spus că victima a decedat. Cu câteva zile înainte de acest eveniment, martorul T.R. i-a cerut bani împrumut, dar nu i-a dat, neavând nici ea. Din discuțiile martorei cu inculpata A.A., cunoștea că aceasta nu era în relații cordiale cu sora ei A.A., nu se vizitau, întrucât victima nu o ajuta financiar.

La începutul lunii ianuarie 2007, concubinel martorei, numitul S.L. i-a împrumutat lui T.R. 300 euro, pentru a-și achita chiria pe lunile noiembrie-decembrie 2006 – ianuarie 2007, deoarece rămăsese restant. 17) **declarația martorei C.M.**, care precizează că la mijlocul lunii octombrie 2006 s-a întâlnit cu victima, ce era însoțită de actualul prieten F.M., urmând ca ulterior, cele două, să-și fixeze o întrevedere privată, pentru unele confesiuni. La 4 noiembrie

2006, fiind de serviciu la magazinul de la parterul blocului de pe str.D. 11 unde locuia victima, nu reține ca inculpatul N. să fi venit să cumpere ceva, ouă sau lapte. Pe la ora 13,20 – 14,00 a auzit sirenele de la mașina salvării. După cca 20 minute, inculpatul N. și sora lui au ieșit din bloc, plângând. Minorul N. i-a comunicat că, victima a decedat. La 6 noiembrie 2006, acesta i-a spus martorei că mătușa a fost omorâtă cu un cuțit și că avea temeri, să nu fie el acuzat de această faptă, dacă ucigașul nu va fi descoperit. 18) **declarația martorului J.T.**, care învederează că la 4 noiembrie 2006 ora 15,00, inculpatul N. a venit la el și i-a spus că vor ieși la plimbare cu câinii, doar pe la ora 15,45 întrucât mai are de făcut cumpărături (ouă, lapte). Martorul arată, că inculpatul era îmbrăcat cu haine sport, nu era murdar și nici nu avea un comportament ciudat. Era vesel, râdea de întrebările martorului. Observând că nu mai vine, la orele 15,45, martorul s-a deplasat la locuința lui N., s-au întâlnit în fața magazinului unde lucra martora C.M., inculpatul i-a spus că nu mai poate merge la plimbare, întrucât s-a întâmplat ceva cu mătușa sa. Martorul arată că a observat că inculpatul plânse, înainte. În timp ce martorul revenea la locuința sa, a fost oprit de organele de poliție, ce-l căutau pe inculpatul N.. Așa fiind, martorul J. s-a gândit să-l anunțe pe prietenul său despre această împrejurare, l-a găsit în apropierea blocului unde locuia și împreună i-au căutat pe polițiști, ocazie cu care inculpatul N. i-a relatat că mătușa sa este decedată, ca efect al izbucnirii unui incendiu, în imobilul în care locuia. La 5 noiembrie 2006, martorul s-a întâlnit cu inculpatul M.N., pentru a face o plimbare cu animalele de companie, condiții în care acesta i-a relatat, că a aflat de la polițiști, că la data de 4 noiembrie 2006 ora 11,00, victima a fost omorâtă și că în garsoniera mătușii avea și el 500 euro, pe care îi economisea pentru achiziționarea unui calculator, sumă de bani despre care știa, doar el și A.A.. Inculpatul N. a afirmat către martor că banii provin, din câștigarea unor pariuri sportive și că nu-l interesează pierderea lor, ci doar teama de a nu fi acuzat de moartea mătușii, în garsoniera ei aflându-se amprentele lui, lăsate cu ocazia frecventelor vizite efectuate. I-a relatat martorului că în noaptea de 4/5 noiembrie 2006 a dormit cu o bătă de baseball la cap, deoarece sora lui îl trezea des, pentru a verifica ușa de acces în locuință, fiind foarte speriată de posibilitatea ca persoane necunoscute, să pătrundă și în locuința lor și să-i agrezeze.

Martorul mai relevă că, de obicei inculpatul N., avea bani la el, cam 10-20 lei în fiecare zi. La 6 noiembrie 2006, când s-au întâlnit, inculpatul minor avea asupra lui o bancnotă de 100 Ron, două de 10 Ron, altele de 5 și un Ron. Nu cunoaște ca inculpatul N. să fie violent. Martorul știe că în luna aprilie 2006 cu ocazia aniversării zilei de naștere, inculpatul minor a primit cadou de la părinții săi un aparat MP3. 19) **declarația martorei R.I.**, care relevă că în dimineața zilei de 4 noiembrie 2006, în jurul orei 7,00 a fost apelată telefonic de inculpata A.A., care i-a comunicat că nu poate achita chiria, întrucât are un mare necaz, sora sa fiind ucisă de niște cetățeni italieni. Chiria restantă i-a fost achitată de martorul T.R. în ianuarie 2007, aferentă lunilor octombrie-decembrie 2006, în sumă de 350 euro; 20) **procesul verbal de confruntare** între martora R.I. și inculpata A.A. din 25.04.2007, din care rezultă retractarea afirmațiilor martorei, în sensul că inculpata A.A. ar fi contactat-o la 4 noiembrie 2006 ora 7,00, învederând că în realitate apelul telefonic ar fi fost făcut la 3 noiembrie 2006 ora 8,00 iar la 13 noiembrie 2006, chiria sa, i-a relatat despre moartea surorii sale, afirmativ ucisă de cetățeni italieni. 21) **declarația martorei B.P.**, care în calitate de medic al familiei inculpatului M.N., la rugămintea martorei G.R., bunica minorului, i-a întocmit un bilet de trimitere pentru un consult la Clinica de Psihiatrie, a nepotului, acesta fiind învinuit de uciderea mătușii sale. Inculpatul N. nu era înregistrat în evidențele medicului, ca suferind de boli psihice. 22) **declarația martorei M.B.**, sora inculpatului N. care precizează că ambii locuiesc cu bunica maternă, G.R., pe str.D. nr.7. În dimineața de 4 noiembrie 2006, martora s-a trezit la ora 10,00, inculpatul N. era deja sculat și se uita la televizor. În jurul orei 11,00, bunica l-a trimis pe inculpat să cumpere ouă, acesta afirmând că le va achiziționa de la magazinul situat la parterul blocului, sau de la complexul Mercur, urmând să-l viziteze însă, la reîntoarcere, pe J.T., prietenul său. Martora arată că fratele său a lipsit aproximativ 40 minute, aducând cumpărăturile solicitate de bunica. După 5 minute de la sosirea inculpatului, martora a fost apelată telefonic de către W.A., ce i-a relatat despre incendiul izbucnit la garsoniera victimei. Așa fiind, martora și fratele său s-au deplasat la locuința mătușii, ocazie cu care au aflat de la polițiști, despre decesul acesteia.

Martora precizează că înainte de apelul telefonic al numitului W.A. s-au auzit sirenele ambulanțelor. Totodată, învederează că nu este foarte sigură pe ea, în privința orelor menționate în această declarație, raportat la evenimentele produse. Chiar afirmă textual „dacă m-am înșelat, atunci orele sunt mai târzii”. Martora mai precizează că la 5 noiembrie 2006, știind de la numita C.M. că din poșeta victimei au dispărut bani, la data de 4 noiembrie 2006, l-a întrebat pe fratele ei, dacă nu cumva el este autorul faptei de omor, acesta negând săvârșirea infracțiunii. Martora a arătat, că avea o cheie de la garsoniera victimei, dar aceasta i-a dispărut după venirea mătușii sale din Italia, în septembrie 2006. 23) **declarația martorei G.R.**, mama victimei, ce relevă că fiica sa era căsătorită cu un cetățean italian, M.V., care avea un restaurant în cartierul Mănăștur din Cluj, iar fiica sa muncea în calitate de cameristă, la un hotel din Italia. După ce afacerea ginereului a eșuat, acesta se ocupa de pariuri pe curse de cai și fotbal pe internet. În anul 2005, au plecat împreună în Italia, în ideea ca ginerele să-și găsească un loc de muncă sigur, însă de atunci, acesta, nu s-a mai întors în România. Știa de la victimă, că relația lor de căsătorie nu funcționa. Victima a revenit din Italia în septembrie 2006, ocazie cu care i-a relatat mamei că și-a găsit un prieten mai în vârstă, care urma să o viziteze peste o săptămână, în România. Martora a relevat că cetățeanul italian F.M. a stat 7 zile în România, vizitând-o în acest răstimp pe fiica sa. Aceeași martoră precizează că, în dimineața de 4 noiembrie 2006 s-a trezit la ora 9,00, nepoata sa B. dormea, iar inculpatul N. se uita la televizor. În timp ce gătea, pe la ora 10-11,00 a auzit sirena de la autovehiculul pompierilor și al ambulanței. După un interval de timp, de la auzul zgomotelor sirenelor, nepoata B. a fost apelată telefonic de martorul W.A., care i-a comunicat că la garsoniera victimei a izbucnit un incendiu. Așa fiind, nepoții s-au deplasat la locuința mătușii A.A., pentru a vedea ce s-a întâmplat. Când au revenit, au comunicat martorei că A.A. a decedat. Între timp, la locuința martorei G., a sosit și mama copiilor, inculpata A.A.. În după amiaza de 4 noiembrie 2006, inculpatul N. a ieșit cu câinele la plimbare. În fața procurorului, în declarația din 6 noiembrie 2006 martora își amintește totuși, că în dimineața zilei de 4 noiembrie 2006, ora 10,00, l-a trimis pe inculpatul N. să cumpere ouă și lapte, scop în care i-a dat 50.000 lei Rol. Nepotul său a lipsit cam o jumătate de oră, destul de mult, deoarece magazinul era situat la parterul blocului, unde domiciliau. Nu l-a certat pentru întârziere, fiindcă acesta era agresiv, lipsea de la școală, cu o ocazie a și bătut-o pe bunica maternă, aceasta anunțând poliția. 24) **procesul verbal de confruntare** între martorul T.R. și inculpata A.A. din 1 februarie 2007, în care fiecare își menține poziția adoptată anterior, inculpata A.A. afirmând că susnumitul a plecat de la locuința comună în dimineața zilei de 4 noiembrie 2006 ora 8,00, iar concubinul susținând că ambii erau la domiciliu în jurul orelor 9-10,00, când ea a primit vestea decesului surorii sale, în urma unui apel telefonic. Martorul T.R. învederează că, fiind în vizită la inculpata A.A., aflată în arest preventiv, aceasta în prezența părții vătămate A.E., a insistat ca el să-și amintească că la 4 noiembrie 2006 a fost plecat de la domiciliu, împrejurare negată de către concubin. Mai arată că inculpata A.A. a plecat de la locuința comună și la un moment dat, i-a dat telefon, comunicându-i că sora sa a murit, condiții în care și-au dat întâlnire la locuința martorei G.R., în jurul orei 11,00, pentru a se deplasa împreună la garsoniera victimei.

Inculpata A.A. susține că în dimineața zilei de 4 noiembrie 2006, s-a deplasat singură la cumpărături, revenind acasă la ora 10,00 – 10,30, când și martorul T.R. și-a făcut apariția în locuința comună, de unde plecase la ora 8,00. Nu reține dacă a fost apelată de martorul T.R., pe telefonul mobil, cât timp a lipsit de acasă. Inculpata susține că a cumpărat pentru gătitul ciorbei de burtă, ardei iuți, martorul T.R. negând că ar fi consumat la masa de prânz, din acea zi, meniul descris de concubina sa. 25) **procesul verbal de confruntare** din 29 ianuarie 2007 dintre inculpatul M.N. și martora C.M., în care martora evidențiază că inculpatul minor, la 4 noiembrie 2006, în jurul orei 13,30 – 14,00 a cumpărat ceva produse de la magazin, fără a reține ce anume, iar la 6 noiembrie 2006, inculpatul N. a afirmat că, dacă autoritățile nu-l vor găsi pe autorul omorului comis asupra victimei, el va fi cel bănuit, datorită faptului că anterior decesului mătușii sale, a fost chemat la poliție, în legătură cu comportamentul său școlar (absențe, agresivitate) punându-i-se în vedere că orice infracțiune s-ar săvârși, el va fi principalul suspect. 26) **benzile de marcat**, de la Complexul alimentar Mercur din Cluj-Napoca, din care rezultă că „nu există clienți care să fi efectuat cumpărăturile arătate de inculpata A.A. la 4 noiembrie 2006, respectiv

ardei iuți, chec cu lămâie, smântână napolact. 27) listingurile convorbirilor telefonice dintre martorul T.R. și inculpata A.A., la 4 noiembrie 2006; dintre inculpata A.A. și fiica ei Beatice, precum și cele ale convorbirii din 3 noiembrie 2006, ora 8,18 dintre inculpata A.A. și martora R.I., 28) **ancheta socială** privindu-l pe inculpatul M.N. din care rezultă că este introvertit, cu o comunicare deficitară, lipsit de motivație față de școală, manifestând deficit de atenție și instabilitate emoțională, cu rezultate mediocre la învățătură. Comportamentul față de profesori și colegi a fost corespunzător, fiind un elev disciplinat și respectând regulile din școală. 29) **foile matricole**, aparținând inculpatului N. în clasele I-VIII; 30) **caracterizarea** acestuia, emanând de la profesorul diriginte din cadrul grupului școlar; 31) **raportul de expertiză psihiatrică** al inculpatului minor efectuat de IML Cluj din care reiese că acesta prezintă diagnosticul de „personalitate cu elemente instabile. Tulburare de conduită socializată, având discernământul păstrat la 4 noiembrie 2006, cât și la data examinării, 27.02.2007”. 32) **raportul de expertiză psihiatrică** al inculpatei A.A. efectuat la INML Mina Minovici București, de unde rezultă că aceasta nu prezintă tulburări psihice de natură a-i afecta capacitatea de apreciere critică a conținutului și consecințelor faptelor sale, având discernământul păstrat în raport cu infracțiunile pentru care este cercetată. 33) **raportul de constatare tehnico-științifică** asupra comportamentului simulat, efectuat asupra inculpatei A.A. la 22.01.2007, de unde rezultă că reactivitatea psihoemoțională a acesteia este posibil să fie influențată și de relația de rudenie cu victima, precum și de problemele de sănătate pe care le acuză. 34) **raportul de constatare tehnico-științifică** biocriminalistică nr.211439 din 28.11.2006 al IGPR efectuat de Institutul de Criminalistică Serviciul Expertize Biocriminalistice, care a concluzionat cu probabilitate, că pe obiectele corpuri delict, s-au regăsi și profilele genetice ale inculpaților. Au arătat experții, că pe sticla de gin marca „Beefeater” s-au găsit profile genetice ce provin de la minimum trei persoane, fiind incluse în amestec și cele ale victimei și ale inculpaților. Astfel, inculpatul N. are de 29.411.764.706 ori mai multe șanse să fie contribuitor la crearea acestui amestec, pe sticla de gin, decât o altă persoană din populația caucaziană, iar inculpata A.A. are de 31.746.032 ori mai multe șanse să fie contribuitoare la acest amestec, decât o altă persoană.

De asemenea, pe sticla de votcă „Kreskova” (orificiul ei) experții au identificat un amestec de profile genetice, ce provin de la minim trei persoane, fiind incluse cele ale victimei, ale inculpatei A.A. și ale unei alte persoane, necunoscute, de sex masculin. În urma calculelor biostatistice a rezultat că inculpata A.A. are de 1.036.269.430 ori mai multe șanse să fie contribuitoare la crearea acestui amestec, decât o altă persoană din populația caucaziană. Profilul genetic al inculpatului N., nu se regăsește în acest amestec.

Pe cuțitul așezat pe cadavru, experții au identificat un amestec de profile genetice, ce provin de la minimum două persoane, fiind incluse cele ale victimei și ale inculpatei A.A.. În urma calculelor efectuate, a rezultat că inculpata A.A. are de 276.243 ori mai multe șanse să fie contribuitoare la crearea acestui amestec, decât o altă persoană din populația caucaziană.

Pe celelalte obiecte, respectiv: cutie chibrituri, cană mare, cană mică, a doua cană mică, ridicate din garsoniera victimei, nu s-au mai găsit decât profilele genetice ale acesteia, lipsind cele ale inculpaților. 35) **raportul de constatare tehnico-științifică**, biocriminalistică nr.211439 din 4.04.2007 al IGPR, Institutul de Criminalistică, de unde rezultă că din depozitul subunghial recoltat de la mâna stângă a victimei A.A., nu s-au găsit profilele genetice ale altor persoane, decât ale sale.

Pe de altă parte, pe sticla de votcă Kreskova, profilele genetice ale inculpatei A.A. și M.N. și ale unei alte persoane de sex masculin, nedepistată, nu sunt identice cu rezultatele obținute și menționate în raportul de constatare tehnico-științifică din 28 noiembrie 2006, din cadrul IGPR cu nr.211439. 36) **declarația inculpatului M.N.**, care relevă că în dimineața de 4 noiembrie 2006 s-a trezit la ora 9, la 20 minute s-au sculat și sora și bunica sa. Martora G. l-a trimis să cumpere de la magazinul situat la parterul blocului 5 ouă și un litru lapte, sens în care i-a dat 50.000 Rol. Învederează că a plecat la cumpărături la 3-4 ore de la trezire, respectiv ora 12-13,00 când s-au auzit și sirenele de la vehiculul pompierilor și ambulanței. După ieșirea din bloc, s-a deplasat la martorul J.T. căruia i-a comunicat că se vor întâlni mai târziu, întrucât are de făcut curățenie în locuință. Drumul până la amicul său a durat 10 minute, iar la revenire a făcut

cumpărăturile solicitate de bunica sa, de la magazinul indicat de ea. În jurul orei 13,30, sora inculpatului a fost sunată de martorul W.A., care i-a comunicat că garsoniera victimei a luat foc, astfel că amândoi s-au deplasat la locul evenimentului. De aici, au sunat-o la telefon pe mama lor, inculpata A.A., comunicându-i și ei ce s-a întâmplat. La un moment dat, când a revenit la domiciliul său, a fost căutat de martorul J.T., căruia i-a spus ce s-a întâmplat și că nu pot merge la plimbare. La scurt timp, martorul a revenit, comunicându-i inculpatului N. că îl caută poliția, sens în care ambii au plecat să-i întâlnească pe anchetatori.

Inculpatul N. arată că la 6 noiembrie 2006 s-a ars la un deget, la plita de la soba bunicii, când încerca să-și prepare un ceai. Inculpatul minor a recunoscut că i-ar fi spus martorei C., că dacă nu va fi găsit autorul crimei, toată lumea îl va bănuși pe el, datorită faptului că este mai violent și are rezultate slabe la învățătură.

Susține că ultima dată, a vizitat victima la 3 noiembrie 2006 dimineața, când i-a dus un monitor de calculator, iar aceasta l-a servit cu suc și prăjitură. Când a fost după cumpărături, nu a lipsit mai mult de 45 minute, din momentul ieșirii din locuință. Învederează că nu a avut niciun motiv să ucidă victima, „fiindcă aceasta avea grijă de ei și le plătea cheltuielile”. Mai mult, după revenirea victimei din Italia, nici el și nici sora acestuia nu intrau în garsonieră, decât atunci când mătușa era acasă. Precizează că sora lui, B., a pierdut în luna octombrie 2006, atât cheile ei, cât și cele de la garsoniera victimei. Arată că mătușa A.A. îi dădea periodic bani, 50.000 – 100.000 Ron, pe care însă îi pierdea la pariuri pe meciuri de fotbal. Nu a câștigat niciodată, din pariurile făcute.

Arată că martorului J.T. i-a spus că a decedat mătușa sa, în după masa de 4 noiembrie 2006, iar în legătură cu temerea exprimată să nu fi ars cei 500 euro, ce-i avea în garsoniera victimei, precizează că a fost o glumă, simțindu-se complexat că martorul și alți prieteni comuni, aveau de obicei bani, iar el nu. Arată că la pariuri sportive câștigase de trei ori, sume între 20-40 Ron. Nu-și explică de ce martorul J.T., afirmă că în 5 noiembrie 2006 ar fi văzut asupra lui, suma de 100 Ron, întrucât în realitate nu a avut acei bani. Învederează că, nu a furat bani de la victimă, deoarece mătușa îi dădea benevol, fără să-i solicite acest lucru. 37) **declarația inculpatei A.A.** care arată că în dimineața zilei de 4 noiembrie 2006, s-a trezit la ora 7,00, apoi la ora 8,00 concubinel său T.R. a plecat de acasă pentru a se întâlni cu rude de ale sale, cu care lucra împreună în domeniul construcțiilor. La ora 8,30 a plecat și ea la cumpărături la magazinele Mercur, Feleacul și Hermes, unde a zăbovit o oră. La revenirea acasă, i-a sunat pe copiii săi, comunicându-le că mai târziu îi va vizita. Acasă a desfășurat activități gospodărești (curățenie, spălat, mâncare), iar la ora 13,50 sau 14,50 a apelat-o telefonic inculpatul N., care i-a comunicat că sora ei a murit. Precizează că nu a văzut-o pe victimă din octombrie sau noiembrie 2005. Învederează că nu-și explică prezența sângelui ei, pe corpul victimei, deoarece nu a fost în garsoniera sa din anul 2005. În legătură cu telefoanele primite de la martorul T.R. în jurul orei 10,06, când a lipsit din locuință, fiind la cumpărături, arată că nu-și amintește de ele, dar este posibil să le fi recepționat, pentru a o atenționa să cumpere ceva pentru casă. Învederează că în luna octombrie 2006 i-a cumpărat fiului său N. un MP3, împrejurare ce se poate verifica prin certificatul de garanție, aflat la domiciliul minorului și al bunicii sale. De la victima A.A., minorul N. a primit un telefon mobil, înainte de decesul acesteia, obiect ce se află la locuința martorei G.R..

Inculpata A.A. își aduce aminte că în luna august 2006, în absența victimei de la domiciliu, aceasta aflându-se la muncă în Italia, a intrat împreună cu inculpatul N. în garsoniera ei, pentru a pune haine la spălat, cheia fiind luată de la fiica sa, B.. Înăuntru, inculpata A.A. a deschis debaraua victimei, a observat pe un raft bețișoare parfumate, le-a mirosit, după care le-a așezat la loc, părăsind locuința împreună cu fiul său N.. Nu reține ca victima să fi avut în debara, sticle cu băutură și nici nu-și explică prezența unor urme ale sale, pe sticlele cu alcool, din garsoniera surorii sale. Mai invederează că la 3 noiembrie 2006, i-a telefonat martorei R.I. pe care a rugat-o s-o amâne cu plata chiriei, până în 13 noiembrie, aspect cu care aceasta s-a declarat de acord.

Inculpata A.A. precizează că „a avut probleme și mai grave din punct de vedere financiar în primăvara anului 2006 și tot nu a recurs, nici atunci, la uciderea surorii sale”.

Inculpata arată că, niciodată nu a solicitat bani împrumut, nici de la tatăl său și nici de la victimă. Apelul dat martorei R.I., a fost în ziua de 3.11.2006 ora 8,00, de pe telefonul martorului

T.R., care era acasă și i l-a oferit pentru conversația cu proprietara apartamentului, în care stăteau în chirie.

În faza de judecată, în fața Tribunalului Cluj, au fost readministrate mijloacele de probă din prima etapă a procesului penal, respectiv urmărirea penală. Astfel, ca stare de fapt s-a reținut că victima A.A. locuia singură, într-o garsonieră închiriată, situată în mun. Cluj-Napoca, str. D. nr.11,ap.15, jud. Cluj, având o relație de concubinaj cu numitul M.F., cetățean italian.

A.A. obișnuia să-și petreacă parte din timp în Italia, însă s-a întors în România în luna august 2006, fiind vizitată de concubinul său, în cursul lunii octombrie 2006.

Părinții victimei A.A. sunt divorțați, însă aceasta avea relații normale de familie cu tatăl ei A.E., acesta fiind recăsătorit cu numita A.A., dar și cu mama sa G.R., aceasta din urmă ocupându-se de creșterea și educarea minorilor M.N. și M.B., copiii inculpatei A.A.K..

Dacă relațiile de familie erau normale și apropiate, între victimă și părinții săi, din probele administrate în cauză a rezultat că între victimă și sora sa, inculpata A.A.K., acestea erau deteriorate, motivul fiind concubinajul pe care inculpata îl avea cu martorul T.R., și cu care victima nu era de acord, deoarece din această cauză, copiii surorii sale se aflau în grija bunicii lor și în plus, din spusele nepoților, ea aflase că susnumitul o agresa fizic pe sora sa.

În ciuda acestui fapt, victima A.A. era cea care suporta chiria garsonierei în care mama sa, G.R. și cei doi minori locuiau, susținându-i material pe aceștia, în condițiile în care A.A. nu contribuia cu nimic la creșterea lor, mai mult avea, la rândul său dificultăți financiare, locuind în chirie împreună cu concubinul ei, într-o garsonieră aparținând martorei R.I., situată în mun. Cluj-Napoca, str. Liviu Rebreanu nr. 40, ap. 102, jud. Cluj, în data de 3 noiembrie 2006 aceasta urmând a achita chiria restantă pentru locuință, fără însă a dispune de resursele necesare.

În seara zilei de 3 noiembrie 2006, victima A.A. a participat la o petrecere organizată la restaurantul tatălui ei, A.E., de la care a plecat în jurul orelor 23.00, când s-a dus acasă cu un taxi, împreună cu martora C.M.M. iar între orele 23.30 și 2.00 noaptea, a vorbit la telefon cu concubinul său, martorul M.F., care se afla în Italia.

În dimineața zilei de 4 noiembrie 2006 victima era așteptată în jurul orei 9.00-10.00 la restaurantul tatălui său pentru a ajuta la curățirea localului, însă nu și-a făcut apariția. Din acest motiv martorul W.A., fiul adoptiv al tatălui victimei, a sunat-o pe telefonul mobil în jurul orei 10,00, însă fără ca cineva să îi răspundă.

După cum rezultă din procesul verbal de intervenție al Detașamentului de Pompieri Cluj-Napoca, la orele 12.56 în data de 4 noiembrie 2006, în urma unei sesizări, s-a intervenit pentru stingerea unui incendiu produs în garsoniera unde locuia victima A.A., a cărei ușă a fost găsită deschisă, iar după stingerea focului a fost găsit pe scheletul unui pat, cadavrul victimei A.A., parțial carbonizat.

Cu ocazia cercetării la fața locului s-a găsit pe pieptul cadavrului, ce se afla în decubit dorsal pe scheletul unui pat, salteaua fiind complet arsă, un cuțit cu mâner de plastic de culoare neagră. Lângă pat au fost găsite o sticlă de gin marca Beefeater și o sticlă de votcă marca Kreskova, toate aceste obiecte fiind ridicate în vederea cercetărilor.

Potrivit raportului de constatare medico-legală moartea victimei A.A. a fost violentă și s-a datorat asfexiei mecanice prin aspirat sanguin traheo bronșic consecutiv unei plăgi transfixiante cu punct de pornire la nivelul regiunii planșeului bucal drept până la nivelul hipofaringelui în jumătatea dreaptă. Leziunea tanatogeneratoare s-a produs prin lovire activă, cel mai probabil cu un corp înțepător, între leziune și deces existând legătură directă de cauzalitate. Pe suprafața cadavrului s-a mai găsit o leziune în regiunea latero cervicală dreaptă, și linia inferioară produsă prin lovire cu un corp tăietor înțepător, posibil cuțitul corp delict găsit pe pieptul cadavrului.

Arsurile de pe suprafața cadavrului au survenit post mortem potrivit medicului legist, care a mai arătat într-un supliment al raportului de constatare, că nu se poate preciza cu exactitate ora decesului, dar că acesta a survenit **în data de 4 noiembrie 2006, în cursul dimineții sau cel mai probabil, al amiezii.**

Cercetările efectuate ulterior, au condus la conturarea unor elemente de vinovăție a celor doi inculpați, care au și fost trimiși în judecată, în opinia Tribunalului Cluj, aceștia fiind autorii infracțiunilor deduse judecății, din probele administrate în cauză, atât pe parcursul urmăririi

penale, cât și pe parcursul cercetării judecătorești rezultând că, în dimineața zilei de 4 noiembrie 2006 pe fondul relațiilor alterate cu victima și a dificultăților financiare în care se afla inculpata A.A.K. a suprimat viața victimei, i-a sustras o anumită sumă de bani, după care i-a incendiat garsoniera în scopul ștergerii urmelor, în această activitate infracțională fiind atras și fiul ei, inculpatul minor M.N..

De menționat este faptul că în cauză a fost dispusă și efectuată o constatare tehnico științifică biocriminalistică la Institutul de Criminalistică din cadrul IGPR, stabilindu-se că pe gâtul sticlei de gin marca Beefeater, ridicată de la fața locului, se află urme ce conțin un amestec de profile genetice aparținând victimei A.A., inculpatei A.A.K. și inculpatului M.N..

În raport se arată că o altă persoană din populația caucaziană care să o substituie pe inculpată la crearea urmei, ar putea fi regăsită la un număr mai mare de **31.746.032 indivizi** iar o altă persoană care să substituie pe inculpat la un număr mai mare de **29.411.764.706 indivizi**.

De asemenea, pe sticla de votcă marca Kreskova a fost găsit profilul genetic al inculpatei A.A.K., posibilitatea ca o altă persoană din populația caucaziană care să o substituie putând fi regăsită la un număr mai mare de **1.036.269.430 indivizi**.

Pe cuțitul corp delict au fost găsite urme de sânge, aparținând atât victimei A.A. cât și inculpatei A.A.K., posibilitatea ca o altă persoană din populația caucaziană care să o substituie, putând fi regăsită la un număr mai mare de **276.243 indivizi**.

Plecând de la concluziile acestui raport de constatare tehnico-științifică biocriminalistică, care reprezintă o foarte importantă probă în sensul că cei doi inculpați au comis faptele de care sunt învinuiți, coroborate cu declarațiile celor doi inculpați, dar și cu ansamblul celorlalte mijloace de probă administrate pe parcursul procesului penal, toate acestea fiind privite ca un întreg, ca o sumă de indicii s-a considerat de către tribunal că vinovăția inculpaților este dincolo de orice îndoială.

Era de notorietate printre membrii familiei și cei apropiați părților, că victima dezaproba relația de concubinaj a inculpatei A.A.K. cu martorul T.R., din acest motiv relațiile dintre surori fiind alterate, acestea nu se frecventau reciproc, dar în ciuda acestui fapt, victima avea o relație apropiată cu copiii acesteia, inculpatul M.N. și sora sa, M.B., aceștia din urmă frecventând garsoniera pe care o ocupa victima, ajutând-o chiar la curățenie, în cursul lunii octombrie 2006. Mai mult, anterior întoarcerii victimei în țară, o cheie de la garsonieră s-a aflat în posesia minorei, însă această cheie a dispărut, în condiții pe care tânăra nu le-a putut explica.

În faza de urmărire penală, ca de altfel și în faza de judecată, cei doi inculpați au negat constant comiterea acestor fapte, prezentând fiecare, în cele două faze ale procesului penal, versiuni similare.

Inculpata A.A.K. a declarat în **faza de urmărire penală** că în data de 4 noiembrie 2006 se afla la locuința sa împreună cu martorul T.R., care a plecat însă de la domiciliu la ora 8.00 și a revenit la ora 11.00. Inculpata a declarat că în intervalul **8.30 - 10.30** ea a fost plecată la cumpărături la magazinul Mercur din zonă, indicând într-una din declarații și cumpărăturile pe care le-a făcut. Inculpata a declarat că în jurul orelor 13.50 - 14.50 inculpatul M.N. a sunat-o pe telefonul mobil și i-a spus că victima a decedat iar ea s-a dus repede acolo, de față fiind la această convorbire și martorul T.R..

În **faza cercetării judecătorești**, inculpata A.A.K. a declarat că în dimineața zilei de 04 noiembrie 2006, sâmbăta, s-a trezit pe la orele 7.00, timp în care concubinul său T.R. se pregătea să plece la o lucrare împreună cu fratele sau, spunând ca urmează să ia un avans.

În jurul orelor **8.30-9.00**, a declarat inculpata, a plecat la cumpărături în Piața Hermes, însă negăsind ceea ce căuta, a revenit acasă unde a curățat niște cartofi pe care i-a pus la fiert, după care s-a deplasat la Mercur de unde a cumpărat un chec, o smântână și un plic cu ardei iuți, iar de la un magazin de carne, situat în spatele magazinului Mercur, a luat niște ficat. A revenit la domiciliu în jurul orei 10,30, pentru ca după circa 30 minute să se întoarcă acasă și concubinul său.

În jurul orelor 14.00-15.00 afirmă că a primit un telefon de la fiul său, care a informat-o despre decesul surorii sale, motiv pentru care a fugit acasă la mama sa, locuința acesteia fiind situată la două blocuri distanta de cel în care locuia victima A.A..

A rămas la locuința mamei sale, deoarece acesteia i s-a făcut rău, fiind chemată pentru acest motiv salvarea, după venirea acesteia, ajungând la fața locului și concubinul său T.R., împreună cu care s-a deplasat la garsoniera victimei, întâlnindu-se pe drum și cu tatăl său, A.E..

Inculpata recunoaște că nu avea o relație bună cu sora sa, chiar afirmă că prin aprilie-mai 2006, aflându-se în țară, aceasta a sunat-o la telefon spunându-i ca nu vrea să o vadă, din acest moment nemaiavând vreo legătură una cu cealaltă. Totuși, deși anterior, cu ocazia audierii sale la data de 11.12.2006 inculpata precizase că nu a mai fost în locuința surorii sale din octombrie-noiembrie 2005, în declarația din fața instanței aceasta a arătat că a mai fost în interiorul garsonierei, în luna august 2006, împreună cu fiul său, pentru ca acesta să spele haine, însă afirmă că nu a rămas mai mult de 5 minute în locuință, destul pentru a deschide o ușă de la debara și a observa niște sticle cu băutură, pe care însă nu le-a atins.

Mai arată inculpata că în dimineața zilei de 4 noiembrie 2006 a vorbit atât cu fiica sa, cât și cu fiul ei pe telefonul mobil al celei dintâi, dar nu a putut preciza ora acestei convorbiri, sau cel puțin momentul când a avut loc, raportat la cele două deplasări ale sale la Hermes și respectiv, Mercur dar și că, pe parcurs, nu s-a întâlnit cu nici un cunoscut.

Din lista convorbirilor telefonice efectuate de la numărul de telefon aparținând inculpatei 0747/yyyy, rezultă că aceasta a apelat numărul de telefon al fiicei sale M.B. în data de 4.11.2006 la orele 10, la acest moment aceasta vorbind și cu fiul său, care era acasă.

A mai precizat inculpata că în data de 3 noiembrie 2006 a contactat-o telefonic pe martora R.I., proprietara locuinței pe care o ocupa cu chirie, rugând-o să o amâne cu plata chiriei, însă a afirmat că, cu această ocazie, nu a făcut vorbire despre sora sa.

Inculpatul M.N. a arătat în declarația sa olografă dată în **faza de urmărire penală** că în data de 4 noiembrie 2006 s-a trezit la ora 9, a ajutat prin casă la curățenie și la solicitarea bunicii sale, a plecat după niște cumpărături însă cu aproximativ 10 minute înainte de acest moment, fiind în locuință, au auzit el și bunica sa, sunetul sirenei mașinii de pompieri. Mergând după cumpărături a trecut și pe la prietenul său J.T., pentru a-i spune că nu poate ieși afară înainte de ora 16.

În declarația de învinuit din data de 6 noiembrie 2006, inculpatul declară că s-a trezit la **ora 9**, în dimineața zilei de 4 noiembrie 2006, după el trezindu-se bunica și sora sa, că a mers după ouă și lapte la circa 3-4 ore după ce s-a trezit, făcând aceste cumpărături la magazinul de la parterul blocului, înainte trecând și pe la prietenul său J.T.. Afirmă și cu acest prilej că, înainte de a pleca de acasă, a auzit sirenele mașinii pompierilor și că după ce au aflat vestea de la martorul W.A. care a sunat-o pe sora sa, a anunțat-o despre deces și pe mama sa, telefonându-i de la un telefon public cu o cartelă pe care sora sa i-a pus-o la dispoziție.

A mai arătat inculpatul că a văzut victima, ultima dată, în preziua morții acesteia, când a ajutat-o să ducă un monitor de calculator și în plus, arată că în timp ce își făcea un ceai, în data de 6 noiembrie 2006, s-a ars la un deget. Recunoaște de asemenea, inculpatul că discutând în data de 5 noiembrie 2006 cu martora C.M., vânzătoarea de la magazinul situat la parterul blocului în care locuiește, și-a exprimat temerea că va fi bănuit de comiterea crimei.

Ulterior, inculpatul a mai fost audiat în zilele de 14 decembrie 2006 și respectiv 2 martie 2007, împrejurările noi despre care a făcut referire fiind acelea că obișnuia să joace la pariuri sportive, însă că nu a câștigat niciodată, precum și faptul că în ziua decesului mătușii sale, întâlnindu-se cu prietenul său J.T. i-a spus acestuia că ar avea în locuința mătușii sale suma de 500 euro și că se teme că banii au ars.

Cu ocazia audierii sale în fața instanței de judecată, inculpatul M.N. a declarat că în data de 04.11.2006, s-a trezit pe la ora **9.30**, iar după cca 10 minute a sunat mama sa, în realitate telefonul fiind dat la ora 10,00. Afirmă că, până la ora 12.00, împreună cu bunica și sora sa s-au uitat la televizor, după care bunica i-a cerut să meargă la magazinul situat la colțul blocului, după lapte și oua. Înainte de face cumpărăturile respective, afirmă inculpatul, a trecut pe la prietenul său T., pentru a-l anunța că nu poate ieși afară decât după orele 17. A precizat

inculpatul că, înainte de a ieși din casă pentru a merge la cumpărături, a auzit niște sirene, despre care bunica sa a spus că sunt ale mașinilor de pompieri și că a lipsit circa 30 minute.

Totodată, a arătat inculpatul că ultima dată a fost în locuința mătușii sale, vineri 03 noiembrie 2006, pe la ora 8.30, pentru a-i duce un monitor, când a rămas cca 20 minute și că, cu ocazia unei vizite pe care i-a făcut-o acesteia, a văzut-o servind pe cineva cu votcă Kreskova.

A recunoscut inculpatul împrejurarea că i-a spus prietenului său T., că în locuința mătușii sale s-ar afla 500 euro, care i-ar aparține, însă nu a putut explica de ce a făcut aceste afirmații și a susținut că într-una din zilele următoare s-a ars la un deget.

Nu a putut preciza inculpatul dacă, la momentul când i-a sunat mama lor, aceasta era acasă ori la cumpărături și a afirmat că în locuința mătușii sale, în debaraua de la intrare erau sticle de băuturi, în vecinătatea detergentului de rufe, explicând că astfel, este posibil să le fi atins. (f.47 dos. inst.)

În dimineața zilei de 4 noiembrie 2006, într-o încăpere situată la parterul blocului unde locuia victima, începând cu **orele 9,00**, a avut loc o ședință a Asociației de Locatari, așa cum rezultă din declarațiile martorului R.I. - președintele asociației, și din copiile xerox ale caietului de procese-verbale ale ședinței.

Potrivit declarației **martorului R.I.** din faza de urmărire penală, dată în 07.03.2007, în jurul orelor 9.00, cu puțin timp înainte de începerea ședinței, 1-a văzut intrând pe ușa blocului pe inculpatul M.N., pe care 1-a și întrebat unde merge, acesta spunând că se deplasează, până la mătușa lui. Nu au trecut 5 minute și martorul 1-a văzut pe inculpatul minor plecând, întrebându-l de ce a stat așa de puțin, fără ca minorul să răspundă ceva. În continuare afirmă martorul, ședința a durat până la orele 11.00 când a urcat în apartamentul său, pentru ca, după circa 5-10 minute, să fie anunțat de către martora B.R. că există un incendiu într-o garsonieră situată la parterul blocului.

Cu ocazia audierii sale în faza de judecată, martorul R.I. a susținut aceleași aspecte, fiind ferm în privința datei și orei când l-a văzut pe inculpat mergând spre locuința mătușii sale, precizând însă, că acesta nu a rămas decât 1-2 minute, martorul opinând că probabil, nici nu a intrat în garsonieră, din cauza timpului prea scurt. A arătat martorul că inculpatul a venit și a plecat în fugă și în plus, a declarat că pompierii au ajuns la fața locului în jurul orei 11-11,30, deși în procesul verbal de intervenție este consemnată **ora 12,56**.

De menționat este faptul că inculpatul M.N. a susținut că în realitate, a fost văzut de martorul R.I. în data de 3.11.2006 când a mers la mătușa sa, să o ajute să ducă un monitor, însă inculpatul a precizat totodată, că a rămas circa 20 minute în locuința acesteia or, martorul declară că inculpatul nu a rămas decât câteva minute și este ferm atunci când afirmă că l-a văzut pe inculpat în data de 4.11.2006.

În legătură cu aceste din urmă aspecte, s-a procedat la audierea martorilor B.R. și S.G., vecini cu victima și au fost audiați cei doi agenți de poliție care s-au prezentat la fața locului, martorii M.L. și P.C..

Astfel martora **B.R.**, locatară a imobilului în care locuia și victima, și vecină de palier cu aceasta, în declarația sa din data de 09.03.2007 a arătat că într-adevăr, în data de 04.11.2006 a avut loc o ședință a asociației de locatari începând cu ora 9,00 care a durat până la orele 11,00 și că, trecând pe lângă ușa acesteia, nu a remarcat nimic suspect, însă după circa trei sferturi de oră, deci pe la ora 11,45 a anunțat-o o vecină că din garsoniera victimei iese fum și atunci l-a contactat pe președinte.

În fața instanței, aceeași martoră declară că ședința ar fi durat în realitate până la orele 10,30 și după terminarea ei, trecând pe lângă garsoniera victimei, nu i-a atras nimic atenția, însă în jurul orei 11-11,20 un vecin a anunțat-o despre incendiu.

Martorul **S.G.** a fost audiat doar în faza cercetării judecătorești, fiind de asemenea, locatar al imobilului situat pe strada D. 11, și a arătat că a fost anunțat despre incendiu după ora 12,00 și a fost persoana care a deschis ușa locuinței, care era închisă, dar neasigurată cu cheia din interior, la câteva minute după aceea, ajungând la fața locului pompierii.

În faza de urmărire penală a fost depus la dosar un proces verbal (fila 6) întocmit de agenții de poliție M.D. și P.C., din care rezultă că la data de 4.11.2006 în jurul orei **12,50** au fost dirijați

de ofițerul de serviciu la adresa str. D. nr. 11 unde ar fi izbucnit un incendiu, fiind așteptați la fața locului de martorul S.G..

În fața instanței, martora **M.D.** a precizat că, de la momentul sesizării lor, au ajuns la fața locului în aproximativ 5 minute, cam în același timp cu pompierii, declarând că ora consemnată în procesul verbal depus la fila 6, ca fiind ora sesizării, este ora reală, cu o marjă de 15 minute în plus ori în minus.

La rândul său, martorul **P.C.** a precizat că ușa garsonierei era închisă, dar neasigurată din interior, și că ora consemnată în procesul verbal ca fiind cea la care au fost anunțați, respectiv ora 12,50, să se deplaseze la fața locului este cea reală și au ajuns acolo de la acest moment, în circa 3-4 minute.

Coroborând toate aceste declarații ale martorilor cu datele consemnate în raportul și procesul verbal de intervenție nr. 272/04.11.2006 întocmite de Inspectoratul Pentru Situații de Urgență Avram Iancu al Județului Cluj-Detașamentul de pompieri Cluj-Napoca, respectiv în procesul verbal întocmit de organele de poliție, rezultă că evenimentul a fost anunțat la ora 12.50-12.54, că la ora 13.00- 13.04 pompierii au ajuns locul intervenției iar la ora 13.06 a fost localizat incendiul, consecințele acestuia fiind lichidate la ora 13.30.

În condițiile în care atât organele de poliție cât și pompierii au ajuns la fața locului, undeva în jurul orei 12,55, deci la foarte scurt timp de la sesizarea incendiului, făcută de un locatar al blocului unde locuia victima, anunțarea celor două instituții având loc la puțin timp după ce locatarii imobilului au observat că din garsoniera ocupată de A.A. ieșea fum, este cert că susținerile martorului R.I., care plasează momentul sosirii pompierilor la fața locului undeva în jurul orei 11-11,30 nu pot fi reale.

Oricum, declarația martorului R.I. prezintă o importanță sporită din perspectiva susținerilor acestuia, care îl plasează pe inculpatul minor la fața locului, cu foarte puțin timp înaintea orei 9 dimineța, deși inculpatul a susținut constant că la ora respectivă dormea la domiciliul său, arătând succesiv în declarațiile sale că s-a trezit fie la ora 9, fie la ora 9,30.

Pe de altă parte, partea vătămată **A.E.**, tatăl victimei a declarat la data de 4.11.2006 într-o declarație olografă, că în seara anterioară victima a plecat de la restaurant spre domiciliul său în jurul orei 23,00 și că a fost anunțat despre cele întâmplate, de organele de poliție, care l-au contactat telefonic în jurul orei 13,30.

În declarația din data de 12.12.2006 partea vătămată declară că, după aflarea veștii, a ajuns la garsoniera în care locuia fiica sa în jurul orei 14,00 și a mai precizat că la întoarcerea în țară, fiica sa avea în bancă suma de 1000 euro, din care i-a împrumutat suma de 800 euro și a descris relațiile dintre cele două fiice ale sale, ca fiind alterate, motivul acestei situații fiind relația inculpatei cu martorul T.R..

Ulterior, la data de 24.01.2007 fiind din nou audiat, partea vătămată A.E. a relatat o discuție între inculpată, aflată la acel moment în stare de arest preventiv și martorul T.R., în care cea dintâi insista ca cel din urmă să-și amintească că în data de 4.11.2006 a fost plecat de acasă, iar la întoarcere a venit cu 4 ardei iuți, pe care i-ar fi luat de la sora sa. În plus, a arătat partea vătămată că în joia dinaintea decesului, A. a luat de la el câțiva ardei iuți, pe care nu a avut timp să îi gătească, însă în ciuda acestui fapt, când a verificat, a constatat că nu mai erau în frigider. A mai arătat partea vătămată că nu a văzut sticle cu băutură în locuința victimei.

Actuala soție a părții vătămate A.E., martora **A.A.** a declarat cu ocazia audierii din faza de urmărire penală că au aflat despre deces în jurul orei 13,30, și că în data de 5 11.2006 discutând la telefon cu concubinul italian al victimei, acesta i-ar fi spus că a povestit cu A. în dimineța zilei de 4.11.2006, în jurul orei 9 și că aceasta era pregătită să meargă la restaurantul tatălui său.

Ulterior, martora a declarat, la data de 24.01.2007, că martorul W.A. Wilhelm o sunase pe A. în jurul orei 10.00, însă fără succes, în dimineța zilei de 4.11.2006 și că l-a însoțit pe soțul său la fața locului, după ce au aflat vestea, unde au apărut undeva în jurul orei 14-14.30, inculpata și concubinul său. A mai precizat cu acest prilej martora că, în preziua morții sale, victima i-a relatat că a fost sunată de sora sa, pentru a-i cere bani.

În fața instanței de judecată, martora A.A. a declarat că au fost anunțați despre deces în jurul orei 13,00 și a precizat ca reală împrejurarea că victima i-ar fi spus că sora sa i-a cerut bani, dar nu a putut arăta dacă a făcut acest lucru personal, telefonic ori prin intermediul mamei sale.

De menționat, la acest moment este faptul că audiat fiind, în data de 09.11.2006, concubinul victimei martorul **M.F.** a arătat că într-adevăr, a avut o discuție telefonică cu A., în noaptea de 3/4.11.2006, între orele 23.30-2.00, când aceasta i-a relatat că și-a petrecut ziua la restaurantul tatălui său și că intenționează să meargă acolo și în ziua următoare, iar în dimineața zilei de 4.11.2006 pe la orele 7.00 a primit de la aceasta un SMS, conținând un mesaj amoros. A confirmat martorul și faptul că în luna august 2006 i-a trimis acesteia suma de 1000 euro într-un cont deschis la Banca Transilvania.

Rezultă astfel că faptele au fost comise în intervalul cuprins între noaptea de 3 noiembrie 2006, orele 23.00, când victima a ajuns acasă de la petrecerea organizată la restaurantul tatălui său și data de 4 noiembrie 2006 ora 12.56, ora intervenției pompierilor.

Acest interval de timp este cel mai larg admisibil însă, în realitate el trebuie mult restrâns, în condițiile în care victima a purtat o discuție telefonică cu concubinul său până în jurul orei 2.00 noaptea, iar primele semne ale incendiului au fost observate în jurul orele 11,30-12,00, la momentul declanșării focului victima fiind decedată, moartea sa datorându-se leziunii produse prin lovire cu un corp înțepător, respectiv cuțitul găsit la fața locului, astfel cum rezultă din concluziile actului medico-legal și nu arsurilor care nu au avut caracter vital, fiind produse după deces.

În plus, având în vedere susținerile martorului M.F. legat de primirea aceluși SMS de la victimă în cursul dimineții zilei de 4.11.2006, coroborat cu împrejurarea că aceasta era îmbrăcată cu haine de stradă și încălțată cu botine, așa cum rezultă din procesul verbal de cercetare la fața locului, rezultă că, cel mai probabil omorul a fost comis în cursul dimineții, după ce victima s-a trezit și s-a îmbrăcat, în scopul de a merge la restaurantul tatălui său, până la orele 10.00, oră la care victima a fost contactată telefonic de martorul Weisz, fără succes.

De remarcat este și faptul că nu s-au găsit urme de forțare a ușii de acces în garsoniera victimei, ceea ce denotă faptul că aceasta a deschis-o de bunăvoie.

Martorul **W.A.V.**, fiul adoptiv al părții vătămate A.E. a declarat în fața procurorului, că aproximativ în jurul orei 13,30, după aflarea veștii despre A., a contactat-o telefonic pe martora M.B., spunându-i că a avut loc un accident.

În fața instanței de judecată, la data de 24.01.2008, martorul declară că ar fi aflat despre decesul A. în jurul orei 12,00 de la un polițist care i-a căutat la domiciliu, însă această împrejurare nu poate fi reală, la acel moment polițiștii încă nu fuseseră sesizați, deci nicidecum nu puteau să îl fi anunțat pe tatăl victimei despre cele întâmplate, nefiind la rândul lor în cunoștință de cauză. A declarat martorul că a sunat-o pe B., după aproximativ o jumătate de oră, însă din discuția avută cu aceasta și-ar fi dat seama că nu știe nimic, motiv pentru care a resunat-o după o oră sau două. Totodată, martorul a confirmat faptul că a sunat-o pe A. în dimineața zilei de 4.11.2006 fără ca aceasta să îi răspundă.

Martora **C.M.M.** a arătat, cu ocazia audierii sale în fața procurorului, dincolo de faptul că cele două surori nu erau în relații bune și nu se vizitau de mai bine de 1 an și aceea că, împreună cu victima s-au deplasat la petrecerea organizată la restaurantul lui A.E. și că tot împreună au plecat spre casă în jurul orei 24.00.

În fața instanței de judecată, martora C.M.M. arată că în data de 3.11.2006 a mers la locuința victimei pe la orele 19,30 și împreună au plecat la petrecere, cu acea ocazie, observând că locuința era curată și ordonată, fără haine ori sticle sau alte obiecte împrăștiate și au rămas la restaurant până în jurul orei 24.00. Totodată, martora a precizat că, cu ocazia unei vizite făcută victimei în cursul lunii octombrie 2006, într-o perioadă când aceasta își zugrăvea garsoniera, a remarcat în cămară printre altele, și o sticlă de votcă, a cărei marcă nu o poate preciza.

Martora **C.M.**, vânzătoare la magazinul situat la colțul blocului unde inculpatul locuia și de unde susține că ar fi cumpărat lapte și ouă, a declarat inițial că, în data de 4 noiembrie 2006, nu reține ca inculpatul să fi cumpărat ceva de la magazin, declarația sa fiind dată la 2 zile după comiterea faptei.

La confruntare însă, martora a arătat că l-a văzut prima dată pe învinuit în jurul orelor 13.00-14.00 și că acesta ar fi cumpărat totuși ceva de la magazin, acest lucru fiindu-i adus aminte de către învinuitul însuși cu care se întâlnea în fiecare zi. Este de menționat că această confruntare a avut loc la 29 ianuarie 2007, la aproape 3 luni de la comiterea faptei, ocazie cu care martora „și-a adus aminte” atât de oră cât și de faptul că inculpatul a cumpărat produse, lucru pe care l-a negat la 2 zile de la săvârșirea infracțiunilor, rezultând că memoria i-a fost ajutată de către inculpat.

Este deci evident că inculpatul a încercat să determine schimbarea declarațiilor martorilor care demonstau că și el a fost ieșit din casă în intervalul critic, martori care provin din anturajul său.

În fața instanței de judecată, martora C.M. infirmă cu fermitate susținerile inculpatului în sensul că ar fi cumpărat lapte și ouă de la magazinul în care lucra, sens în care a precizat că în dimineața de 4.11.2006 a făcut curățenie în magazin, motiv pentru care nu reține să fi intrat cineva înăuntru, și că l-a văzut pe inculpat însoțit de sora sa ieșind din bloc în jurul orei 13.00, cu mențiunea că a auzit sirenele pe la orele 11.00-12.00.

Și în acest caz, martora a devansat cu un anumit interval, orele precizate mai sus, deoarece incendiul a fost anunțat după orele 12,50, pompierii intervenind pentru stingerea lui după orele 12,56, anunțarea membrilor familiei fiind ulterioară.

În legătură cu comportamentul inculpatului M.N. din ziua crimei și cu reperatele orare pe care acesta le-a precizat, prezintă relevanță în afara declarațiilor martorei C.u Monica și declarațiile surorii sale, ale bunicii G.R. și ale prietenului său J.T..

Astfel bunica inculpatului, **martora G.R.** a declarat în fața procurorului că în data de 4 noiembrie 2006, s-ar fi trezit după inculpat, pe la orele 9, iar în jurul orelor 10.00, l-a trimis pe acesta să cumpere ouă și lapte, dându-i în acest scop suma de 50.000 ROL, că inculpatul ar fi trebuit să se ducă doar până la magazinul de la parterul blocului însă a lipsit destul de mult, probabil o jumătate de oră.

În fața instanței de judecată, martora declară că s-a trezit după nepotul său și înaintea nepoatei și că l-a trimis pe băiat după unele cumpărături, fără a putea preciza ora, însă a afirmat că s-a întâmplat acest lucru **după ce s-a terminat emisiunea lui Cristian Tabără** și că la momentul când s-au auzit sirenele pompierilor, inculpatul era încă acasă.

La rândul ei, sora inculpatului **martora M.B.** arată în faza de urmărire penală, faptul că inculpatul a ieșit la cumpărăturile arătate în jurul orelor 11.00, și a lipsit circa 40 de minute iar la întrebarea martorei a susținut că a stat așa de mult pentru că a stat de vorbă cu vânzătoarea de la magazin (f. 137-138 d.u.p.). A mai arătat martora că după ce fratele său s-a întors de la magazine, a fost sunată de martorul Weisz care i-a spus că a avut loc un incendiu, că l-a trimis pe N. să vadă ce se întâmplă și că înainte de a fi sunată de F., deci **după sosirea lui N. de la cumpărături**, a auzit sirenele pompierilor.

În fața instanței de judecată, martora arată că, odată cu începerea emisiunii lui Cristian Tabără la PRO TV, a închis televizorul, susținând că fratele său a mers la cumpărături, după ce s-au auzit sirenele pompierilor, lipsind circa 40-50 minute. A mai arătat martora că, înainte ca mătușa sa să se întoarcă din Italia, i-a dispărut cheia pe care o avea de la garsoniera acesteia, susținând că acea cheie era separată de celelalte chei ale sale, deși în faza de urmărire penală a precizat că pe breloc i-au rămas celelalte chei, ceea ce denotă faptul că aceasta a fost mai degrabă luată de cineva, decât pierdută.

Amănuntele furnizate de cele două martore cu ocazia primelor audieri, dovedesc sinceritatea lor și faptul că au relatat liber cele petrecute în dimineața respectivă, rezultând cu certitudine faptul că inculpatul a plecat de acasă înainte să se audă sirenele pompierilor, prin declarațiile lor ulterioare, încercând însă să avanseze ideea că minorul a plecat totuși de acasă, după ce s-au auzit sirenele, astfel încercând să se plieze pe apărările sale.

Celălalt reper oferit de aceste martore, cu privire la momentul plecării inculpatului la cumpărături, și anume emisiunea lui Cristian Tabără, despre care nici una dintre ele nu a făcut vorbire în faza de urmărire penală, iar în faza de judecată se contrazic, bunica afirmând că au urmărit emisiunea, în timp ce nepoata susține că, odată cu începerea acestei emisiuni a închis

televizorul, nu se verifică, deoarece din datele furnizate de acest post de televiziune, în data de 4.11.2006, nu a fost difuzată vreo emisiune cu Cristian Tabără.

Trebuie precizat faptul că inculpatul încă de la început, știind că a comis fapta, a încercat să acrediteze ideea că a plecat la cumpărături în jurul orei 13.00, când se auzeau deja sirenele mașinii de pompieri, care au venit la intervenția la locuința victimei (f.200-202 d.u.p.), într-un fel sau altul acesta sugestionându-i pe cei din anturajul său, în acest sens.

Martorul **J.T.** declară în faza de urmărire penală că, în data de 4.11.2006 în jurul orei 15,00, N. l-a căutat, spunându-i că merge după cumpărături și că, la rândul său l-a căutat pe acesta în jurul orei 15,45 când inculpatul ieșea de la magazinul situat la colțul blocului și că în data de 5.11.2006 i-ar fi spus că mătușa sa a fost omorâtă în ziua precedentă pe la orele 11,00 și că are în locuința mătușii sale suma de 500 euro, despre care nu știa decât ei doi.

A precizat martorul că inculpatul avea asupra sa mai mulți bani ca de obicei, sens în care l-a întrebat pe acesta de unde provin, iar inculpatul i-a răspuns că a jucat la pariuri sportive și a câștigat. De asemenea, inculpatul ar mai fi spus și că nu-l interesează banii pe care îi avea în locuința mătușii sale, ci a precizat că îi este frică să nu fie acuzat de moartea acesteia, dat fiind că amprentele sale se găsesc în casă.

Inculpatul manifestase de altfel, această „temere” și față de martora C.M. cu care s-a întâlnit în data de 6 noiembrie 2006, după ce o căutase insistent la magazin și în data de 5 noiembrie 2006, foarte important fiind faptul că la momentul discuției cu cei doi martori, asupra sa nu planau nici un fel de bănuieli, urmărirea penală nefiind începută

Audiat fiind în fața Tribunalului Cluj, martorul J.T. declară că de fapt, inculpatul l-a căutat pe la orele 10.00-11.00, când i-a și spus că merge la cumpărături, (de observat este faptul că inculpatul afirmă că a plecat la cumpărături undeva după orele 12,00), și că l-a căutat pe acesta în jur de ora 15.00-16.00, menținându-și declarațiile anterioare, referitoare la suma de bani pe care chipurile, o avea la mătușa sa, împrejurarea că se teme să nu fie învinuit de moartea ei, faptul că acesta i-a spus că a aflat de la polițiști că fost omorâtă în jurul orei 10.00, sau că l-a rugat să îi facă niște CD-uri cu muzică, ocazie cu care a observat că avea cca 100 lei, mai mult ca de obicei. Martorul arată că l-a întrebat pe inculpat de unde are atâția bani, iar inculpatul i-a răspuns că a jucat la pariuri sportive și a câștigat. De asemenea, inculpatul ar mai fi spus că nu-l interesează acești bani, ci faptul că îi este frică să nu fie acuzat de moartea mătușii sale, dat fiind că amprentele sale se găsesc în casă.

Tribunalul Cluj reține că omorul a fost comis în cursul dimineții zilei de 4.11.2006, probabil până în jur de ora 10,00, oră la care inculpata a discutat telefonic cu fiica sa și cu inculpatul, aceștia fiind la acel moment la domiciliu, în condițiile în care bunica și sora sa s-au trezit după inculpat, (martora M.B. cu foarte puțin timp înainte de primirea apelului telefonic de la mama sa în jurul orei 10,00), care la ora 9 dimineața, în fugă, a trecut pe la locuința mătușii sale, fiind observat de martorul R.I., în timp ce inculpata în intervalul orar 8,30-10,30 afirmă că nu se afla acasă, ci la cumpărături, deși nu s-a întâlnit cu nimeni pe traseu, iar benzile martor ale caselor de marcat ale magazinului Mercur, de unde ea susține că a făcut anumite cumpărături, nu îi confirmă declarația, produsele specificate ca fiind achiziționate din acel loc, nefiind cumpărate în ziua respectivă. În plus, perimetrul în care erau situate locuința victimei și cele ale inculpaților, este foarte restrâns, fiind ușor de parcurs distanțele dintre aceste imobile, ceea ce a permis inculpaților să se deplaseze cu mare repeziciune între locuința lor și aceea a victimei.

În faza de urmărire penală a fost audiat și **martorul T.R.**, concubinul inculpatei A.A.K., acesta susținând că în dimineața zilei de 4.11.2006 Antonia ar fi primit un telefon, în intervalul orar 10.00-12.00, fiind anunțată despre decesul surorii sale, ulterior fiind chemat de aceasta la domiciliul mamei sale în jur de ora 14.00-15.00, martorul afirmând că în cursul dimineții nici el, nici A.A. nu au plecat de acasă, trezindu-se pe la orele 9.00.

Din lista convorbirilor telefonice efectuate de la numărul de telefon 0746/xxxx utilizat de martorul T.R., reiese că în data de 4.11.2006 au fost efectuate două apeluri către numărul de telefon 0747/yyyy aparținând inculpatei, la orele **10,06** respectiv **10,09**, ceea ce denotă faptul că aceasta, la acel moment nu era acasă și nici împreună cu concubinul său, însă nu a răspuns la nici unul dintre aceste apeluri.

Tribunalul Cluj reține că această împrejurare vine să întărească ideea că, la acel moment inculpata era ocupată cu ștergerea urmelor infracțiunii, în mod cert, între momentul în care viața victimei a fost suprimată și s-a dat foc garsonierei și până la propagarea incendiului și intervenția pompierilor, trecând un anumit interval de timp, în jurul orei 11.00 când s-a terminat ședința de bloc nefiind prezente încă, semnele incendiului.

În două declarații, una dată în fața organelor de poliție și una în fața procurorului, **martora R.I.** a arătat că în data de 4 noiembrie 2006 a fost sunată de către inculpată care i-a spus că nu-i poate plăti chiria și o roagă să o amâne, pentru că sora ei a fost ucisă de către italieni.

În realitate, telefonul a fost dat de inculpată în data de 3 noiembrie 2006 la ora 8.18, de pe telefonul martorului T.R. iar la confruntarea dintre inculpată și martoră, aceasta din urmă a revenit asupra declarației, arătând că în cursul convorbirii telefonice din data de 3 noiembrie 2006 inculpata nu a spus că sora sa ar fi decedat, confirmând aceste împrejurări și în fața instanței de judecată.

Declarația martorei rămâne în continuare relevantă sub aspectul dificultăților financiare ale inculpatei, acesta rezultând a fi mobilul crimei, conform Tribunalului Cluj.

În locuința victimei, au fost descoperite urmele celor doi inculpați, pe cuțitul corp delict, găsit pe suprafața cadavrului și pe anumite obiecte aflate în imediata apropiere a acestuia, respectiv două sticle de băutură.

Dacă în privința inculpatului M.N., prezența unor urme create de el în casa victimei ar fi explicabilă, prezența urmelor inculpatei A.A.K. pe obiectele corp delict, inclusiv pe cuțitul cu care s-au aplicat lovituri victimei, apare ca fiind cu totul inexplicabilă, față de declarațiile acesteia în sensul că nu a mai fost în casa victimei cu circa 1 an înainte, de comiterea faptei.

Ambii inculpați și-au nuanțat pe parcurs declarațiile, pentru a explica într-un fel sau altul prezența acestor urme, (afirmând inculpata că totuși, a mai intrat în locuință în cursul lunii august 2006, când s-ar fi uitat într-o cămară, unde a văzut o cutie cu băuturi, iar inculpatul că a văzut sticle de băuturi în casa victimei, ba chiar a văzut-o pe aceasta servind pe cineva cu votcă) însă neconvingător, motiv pentru care tribunalul a apreciat că urmele au fost create de aceștia la data de 4.11.2006, ele fiind ridicate chiar de pe cuțitul cu care s-a comis crima și de pe cele două sticle care au fost găsite în apropierea patului pe care se afla victima, așa cum rezultă din fotografiile judiciare depuse la d.u.p., probabil folosite la incendierea garsonierei.

Se remarcă din aceleași fotografii efectuate la fața locului, dezordinea care domnește în cameră, sertarele răsturnate, semn că au fost căutate bunuri care să fie însușite, în condițiile în care martora C.M.M. a precizat că, aflându-se în locuința victimei cu o seară înainte, a văzut că era ordine și curățenie.

Concluziile raportului de constatare biocriminalistică, precum și locul în care obiectele purtătoare de urmă au fost găsite, pe cadavru și în imediata apropiere a acestuia, demonstrează nesinceritatea ambilor inculpați în - privința prezenței lor în locuința victimei în data de 4 noiembrie 2006 iar în ceea ce o vizează pe inculpată, nesinceritatea declarației de nerecunoaștere a infracțiunii de omor.

Existența urmelor biologice descoperite în interiorul garsonierei pe care o ocupa victima și în care s-a evidențiat profilul genetic al celor doi inculpați, indică în mod cert prezența recentă a acestora în locuință, iar valabilitatea ca probă a raportului de constatare biocriminalistică efectuat, este dincolo de orice îndoială, un astfel de procedeu fiind în măsură să excludă profilul genetic al unei persoane cum a fost cazul de exemplu, al concubinului inculpatei, martorul T.R..

Mai mult, probabilitățile exprimate în raport sunt absolut convingătoare, de ex. probabilitatea ca o altă persoană să se substituie inculpatei în profilul genetic descoperit pe cuțitul găsit la fața locului este de 1 la 276243 indivizi, în măsura în care populația mun. Cluj-Napoca era estimată la 1 ianuarie 2008 la 309.300 locuitori.

În același timp, pe sticla de votcă marca Kreskova, găsită la fața locului a fost identificat un amestec de profile genetice ce provin de la minim 3 persoane iar o altă persoană din populația caucaziană care să o substituie pe inculpată, ar putea fi regăsită la un număr mai mare de 1.036.269.430 indivizi.

Acest mijloc de probă reprezintă, în opinia Tribunalului Cluj, cel mai eficient instrument de identificare a persoanelor în medicina legală și în investigațiile de ordin criminalistic, precum și cel mai fiabil, puterea sa de excludere fiind absolută, ceea ce face posibilă exonerarea rapidă și definitivă a suspectilor inocenți, cum a fost în cazul de față, situația martorului T.R..

Într-o anchetă, un test genetic poate spune dacă profilul ADN al unei persoane suspecte corespunde cu profilul ADN obținut dintr-o probă biologică prelevată de la locul crimei, însă singură această probă nu poate conduce la stabilirea vinovăției unei persoane.

În cazul de față, aceste probe științifice se completează cu alte probe administrate în cauză, din care rezultă fără dubiu, că atât inculpatul M.N. cât și inculpata A.A.K. au lipsit de la domiciliu în dimineața zilei de 4 noiembrie 2006, când viața victimei a fost suprimată, inculpatul a fost văzut la fața locului în dimineața crimei, și-a manifestat în mod repetat temerea că ar putea fi acuzat, a fost văzut cu bani asupra sa, mai mulți ca de obicei, are un comportament violent, în timp ce inculpata se confrunta cu lipsuri materiale, fiind în imposibilitate de a-și achita chiria și la un moment dat, anterior crimei a apelat la sora sa pentru ajutor, în ciuda relațiilor pe care le avea cu aceasta.

Tribunalul a precizat faptul că inculpata A.A.K. a fost supusă testului poligraf, raportul de constatare tehnico-științifică asupra comportamentului simulat, din data de 22.01.2007 evidențiind la întrebările relevante pentru cauză, reacții specifice comportamentului simulat.

Rezumând, tribunalul a reținut că în data de 4 noiembrie 2006, cel mai probabil înainte de ora 10.00, inculpații A.A.K. și M.N., în baza unei înțelegeri prealabile, s-au deplasat la locuința victimei A.A., suprimându-i viața prin violență și i-au incendiat garsoniera în scopul ștergerii urmelor, sustrăgând suma de aproximativ 100 lei.

Martora C.M.M. a arătat că victima avea aproximativ 2 milioane lei în poșetă, că a plătit taxiul cu care s-au deplasat la și de la restaurantul tatălui ei în data de 3 noiembrie 2006, ceea ce însemna că trebuia să mai aibă niște bani asupra sa, însă în poșeta găsită la fața locului nu s-au găsit sume în lei, ceea ce demonstrează faptul că acestea au fost sustrate.

În plus, așa cum a rezultat din declarația părții vătămate A.E., la venirea în tară victima a avut într-adevăr în bancă suma de 1000 euro din care i-a dat părții vătămate suma de 800 euro, iar în locuința victimei a fost găsită suma de 185 euro, ceea ce confirmă declarația părții vătămate.

Fără îndoială, ceea ce s-a petrecut în garsoniera victimei A.A. în data de 4 noiembrie 2006, în cursul dimineții, respectiv modalitatea concretă în care inculpații au acționat pentru a-i suprima viața și pentru a ascunde urmele infracțiunii, prin incendierea garsonierei, nu se va putea stabili cu exactitate în lipsa recunoașterii celor doi inculpați, concluzionează tribunalul.

Ceea ce este cert, este faptul că moartea victimei a fost una violentă și s-a datorat unei lovituri de cuțit, cuțit pe care s-a găsit sângele inculpatei, că pe alte bunuri din locuință s-au găsit urme biologice provenind de la ambii inculpați și că prezența acestora nu este explicabilă prin prisma declarațiilor acestora, că inculpații au avut atât ocazia, cât și mobilul comiterii faptelor, asupra inculpatului M.N. fiind văzute anumite sume de bani.

Raportat la conținutul deciziei nr. 35/22.09.2008 pronunțate în interesul legii de Înalta Curte de Casație și Justiție, referitoare la încadrarea juridică a faptei de omor urmată de dezmembrarea ori incendierea cadavrului în scopul ascunderii omorului, în baza art. 334 C.p.p. instanța a dispus schimbarea încadrării juridice a faptei reținută în actul de sesizare în sarcina celor doi inculpați, din infracțiunea de omor deosebit de grav prev. de art. 174, 175 lit. a și c și art. 176 lit. d Cpen. în infracțiunile de omor deosebit de grav prev. de art. 174, 175 lit. a și c și art. 176 lit. d Cpen. și profanare de morminte, prev. de art. 319 Cpen., câtă vreme după comiterea omorului, inculpații au incendiat cadavrul victimei, în vederea ascunderii faptei comise, fiind vorba despre două fapte distincte, succesive.

Mijloacele de probă administrate pe tot parcursul procesului penal, sunt în măsură să conducă la concluzia indubitabilă a vinovăției inculpaților, potrivit Tribunalului Cluj.

In drept, faptele inculpaților A.A.K. și M.N. care în dimineața zilei de 4 noiembrie 2006, au acționat în comun și au suprimat prin violență viața victimei A.A. (sora și respectiv mătușa lor), în urma unei înțelegeri prealabile în scopul de a o deposeda de bani, sustrăgând ulterior suma de 100 RON de la aceasta și incendiindu-i locuința, în scopul ștergerii urmelor, întrunesc

elementele constitutive ale infracțiunilor de omor deosebit de grav, prev. de art.174, 175 lit.a și c, 176 lit.d din C.pen.; profanare de morminte, prev. de art. 319 C.pen.; tâlhărie calificată, prev. de art.211 al. 1, al.2/1 lit.a și c; distrugere calificată, prev. de art.217 al.4 din C.pen. aflate în concurs potrivit art.33 lit.a C.pen. cu art.99 și urm. C.pen. față de inculpatul minor și 75 lit.c față de A.A..

La individualizarea judiciară a pedepselor ce s-au aplicat inculpaților instanța a avut în vedere criteriile generale de individualizare cuprinse în art. 72 C.pen., gradul de pericol social concret al faptelor comise, persoana inculpaților și circumstanțele ce atenuează ori agravează răspunderea penală a acestora.

Dincolo de gravitatea deosebită a faptelor comise, ce rezultă atât din circumstanțele concrete ale săvârșirii lor, mijloacele folosite și relațiile de rudenie care leagă părțile, tribunalul a avut în vedere și circumstanțele ce caracterizează persoana inculpaților, fiecare dintre ei fiind infractor primar, aflat la prima confruntare cu legea penală, fiind nesinceri pe parcursul procesului penal.

În cauză au fost efectuate în privința fiecăruia dintre inculpați referate de evaluare psihosocială de către Serviciul de Probațiune de pe lângă Tribunalul Cluj, depuse la dosarul cauzei, filele 56-59, respectiv 117-120, în privința minorului fiind evidențiat un comportament agresiv atât față de membrii familiei, cât și față de alte persoane, precum și lipsa de dorință, decât la nivel declarativ, de continuare a studiilor și de obținere a unei calificări, precum și atitudinea permisivă și protectoare a mamei sale. În privința inculpatei, s-a considerat că aceasta dispune de suficiente resurse interne, (respectiv motivație și atitudine pozitivă față de muncă, preocupare față de copii, dorința de a nu mai intra în contact cu legea), care coroborate cu sprijinul familiei de proveniență pot constitui argumente în sensul ca evoluția sa ulterioară pe plan socio-familial să fie una pozitivă.

Astfel, s-au aplicat inculpaților pedepsele evidențiate în dispozitivul sentinței, făcându-se aplicarea dispozițiilor privind pedepsele accesorii și ale art.350 C.proc.pen.

Împotriva soluției instanței de fond au declarat apel Parchetul de pe lângă Tribunalul Cluj și inculpații A.A. și M.N..

Prin motivele scrise și orale, procurorii au solicitat aplicarea unor pedepse ferme față de inculpați – respectiv detenție pe viață – pentru inculpata A.A., alături de pedeapsa complementară vizată de art.64 lit.d-e C.pen., precum și pedeapsa accesorie prev.de art.64 lit.a teza I lit.b,d,e C.pen.

Față de inculpatul M.N. s-a cerut majorarea pedepsei rezultante a închisorii, raportat la pericolul social sporit al faptelor și al persoanei acestuia, avându-se în vedere poziția adoptată pe parcursul procesului penal, de nerecunoaștere a infracțiunilor.

În sinteză, procurorii au solicitat aplicarea unor pedepse severe față de inculpați, raportat la relațiile de rudenie avute cu victima, la scopul și modul de înfăptuire a infracțiunilor (jaful și incendierea locuinței), la lipsa oricărui respect față de valoarea supremă a ființelor umane – viața, la încercările de a se sustrage rigorilor legii penale, prin nesinceritatea manifestată în fața organelor judiciare.

Prin apelurile lor, inculpații A.A.K. și M.N. au solicitat achitarea, în baza art.10 lit.c și art.11 pct.2 lit.a C.proc.pen., întrucât nu ei sunt autorii infracțiunilor imputate prin rechizitoriul Parchetului.

În susținerea căii de atac promovate, inculpatul M.N. a arătat că era illogic s-o omoare pe victimă, câtă vreme aceasta era preocupată de starea sa materială, ajutându-l constant din punct de vedere financiar. Învederează că mobilul infracțiunii nu putea fi jaful, câtă vreme în locuința victimei s-a descoperit suma de 185 euro.

Mai mult, procurorul și instanța nu au dovedit ora la care s-a produs moartea victimei și care au fost rolurile lui și al mamei sale la săvârșirea infracțiunilor, cui i-a aparținut ideea infracțională și mobilul faptelor.

Susține că niciun martor nu l-a văzut în ziua de 4.11.2006 la locuința victimei. Pe de altă parte, raportul de constatare tehnico-științifică efectuat în cauză de poliție în noiembrie 2006, în cadrul IGPR are concluzii de probabilitate, în sensul că pe obiectele corpuri-delicte, s-ar regăsi și profilul său genetic, sens în care cere înlăturarea lui dintre mijloacele de probă administrate.

Solicită a se ține cont de avizul Comisiei superioare de Medicină Legală din cadrul INML Mina Minovici din 31 mai 2012, care precizează că pe gura sticlei de votcă, din locuința victimei, nu s-au găsit caracterele sale genetice, nici pe vârful cuțitului utilizat la săvârșirea omorului, existând o mică probabilitate ca pe gura sticlei de gin, să existe ADN ce provine de la el și victima A.A., ceea ce nu dovedește însă, că el a omorât-o.

Prin apelul declarat, inculpata A.A.K. a invederat că nu s-a probat de către autorități, prezența sa la locul faptei, neexistând niciun martor ocular, care să ateste această împrejurare.

Învederează că nu a mai fost în locuința victimei din august 2006, ocazie cu care nu a atins nici sticle cu alcool și nici ustensile de bucătărie, aparținând surorii sale.

Nu s-au dovedit în speță, modul de comitere al infracțiunilor, rolurile inculpaților, ora decesului și nici mobilul acestora.

Singura probă științifică, din faza de urmărire penală, efectuată de IGPR a fost înlăturată prin concluziile actelor medico-legale întocmite de INML Mina Minovici București și avizele Comisiei Superioare din cadrul aceleiași unități și care o exclud, din câmpul infracțional.

Curtea examinând apelurile declarate, prin prisma motivelor invocate, ajunge la următoarele constatări:

Conform art.1 din Codul de procedură penală român, scopul procesului penal îl constituie constatarea la timp și în mod complet a faptelor care constituie infracțiuni, astfel că orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit vinovăției sale și nicio persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală.

Procesul penal trebuie să contribuie la apărarea ordinii de drept a persoanei, a drepturilor și libertăților acesteia, la prevenirea infracțiunilor precum și la educarea cetățenilor în spiritul legii.

Pentru aceasta, procesul penal se desfășoară atât în cursul urmăririi penale cât și în cursul judecății, potrivit dispozițiilor prevăzute de lege.

În desfășurarea procesului penal trebuie să se asigure aflarea adevărului cu privire la faptele și împrejurările cauzei, precum și cu privire la persoana făptuitorului.

Legea obligă organele de urmărire penală și instanțele de judecată să aibă rol activ și pe întreg cursul procesului penal să respecte dreptul de apărare garantat de stat învinuitului, inculpatului și celorlalte părți, în procesul penal, obligație respectată în prezenta cauză conform speței (Dănilă contra României), de către Curte.

Orice persoană, bucurându-se de prezumția de nevinovăție, este considerată nevinovată până la stabilirea vinovăției sale, printr-o hotărâre penală definitivă. Învinuitul sau inculpatul beneficiază de prezumția de nevinovăție și nu este obligat să-și dovedească nevinovăția.

Având în vedere apărările formulate de inculpații A.A. și M.N., în cursul urmăririi penale și a judecății, curtea reține că jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului a statuat în sensul că: "principiul prezumției de nevinovăție reclamă, printre altele, ca sarcina probei să revină acuzării și ca dubiul să fie profitabil acuzatului. Acuzării, îi revine obligația de a arăta învinuitului care sunt acuzațiile cărora le va face obiectul și a oferi probe suficiente pentru a întemeia o declarație de vinovăție. Statul este obligat să asigure acuzatului dreptul la apărare (el însuși sau cu asistența unui avocat) și să-i permită, să interogheze sau să pună să fie audiați martorii acuzării. Acest drept, nu implică numai un echilibru între acuzare și apărare, ci, impune ca audierea martorilor să fie în general, în contradictoriu. Elementele de probă trebuie să fie în principiu, produse în fața acuzatului în audiență publică și în vederea unei dezbateri în contradictoriu". (plenul Hotărârii nr.6 din decembrie 1988 Barbera, Mesesegue și Jabordo versus Spania).

Vinovăția nu se poate stabili decât în cadrul juridic procesual penal, cu probe, sarcina administrării acestora revenind organului de urmărire penală și instanței judecătorești.

Probele trebuie să fie concludente și utile, ceea ce presupune, necesitatea de a fi credibile, apte să creeze măcar presupunerea rezonabilă că ceea ce probează corespunde adevărului.

În prezentul dosar, garanțiile cu privire la un proces echitabil au fost respectate, atât din perspectiva dreptului intern cât și al disp.art.5 și 6 din Convenția europeană a Drepturilor Omului.

Prealabil examinării pe fond a apelurilor Parchetului și al inculpaților, Curtea reține următoarele:

În primă instanță, în fața Tribunalului Cluj ambii au achiesat să dea declarație, prin care au negat comiterea infracțiunilor.

Aceeași poziție de nerecunoaștere a faptelor, în circumstanțele evidențiate în fața instanței de fond, inculpații au avut-o și în fața procurorului.

În apel, ambii inculpați au dat declarații ample, prin care de asemenea, au negat vreo implicare în uciderea victimei și incendierea locuinței acesteia.

În fața Curții, inculpații prin apărătorii lor au propus administrarea de probe științifice, o expertiză medico-legală –prin care să se stabilească dacă la locul faptei, pe corpurile delictate, au fost identificate profilele lor genetice.

Motivele de apel ale inculpaților sunt aceleași cu cele invocate în fața instanței de fond, cu titlu de apărări, mai puțin, efectuarea probei științifice.

Pentru respectarea dreptului la apărare al inculpaților, Curtea a încuviințat la solicitarea acestora, la 9 iunie 2010 efectuarea unei expertize medico-legale ADN la INML București, întrucât nu există certitudinea că urmele biologice ridicate de pe corpurile delictate, de la locul faptei, aparțin inculpaților, ale cărei concluzii, vor fi apreciate prin coroborare cu celelalte probe, conform art.63 și 64 C.proc.pen. În apel, a fost ascultat A.E., care a renunțat la calitatea de parte vătămată, dorind să fie audiat ca martor. În ciuda tuturor demersurilor făcute, întrucât tribunalul nu l-a ascultat, negându-l, neputând fi reaudiat nici de către instanța de apel, martorul T.R. dând declarație doar la parchet, Curtea a făcut în privința lui aplicarea disp.art.327 alin.3 C.proc.pen., dând citire în ședința publică din 14 iunie 2012, a celor relatate la fila 72, 79 u.p., urmând a ține cont de aceste împrejurări la pronunțarea soluției.

Având în vedere criticile aduse de inculpați, hotărârii tribunalului, instanța de apel ținând cont de efectul devolutiv al căii de atac promovate, a realizat o nouă judecată în fond a cauzei, prin reexaminarea probatoriului deja administrat, precum și prin prisma noilor expertize medico-legale depuse și a avizelor eliberate de comisia superioară medico-legală din cadrul INML București.

Prin modalitatea de a realiza cercetarea judecătorească, instanța de apel le-a oferit inculpaților A.A. și M.N., ocazia potrivită și suficientă pentru a-și valorifica în mod util dreptul lor de apărare (Vaturi împotriva Franței- Hotărârea din 13 aprilie 2006, Desterhem împotriva Franței- Hotărârea din 18 mai 2004) și a asigurat echilibrul și egalitatea de arme care trebuie să primeze pe tot parcursul procesului penal între acuzare și apărare.

Noțiunea de proces echitabil cere ca instanța internă de judecată să examineze problemele esențiale ale cauzei și să nu se mulțumească să confirme pur și simplu rechizitoriul, trebuind să-și motiveze hotărârea (Cauza Helle împotriva Finlandei, Hotărârea din 19 decembrie 1997, Cauza Boldea împotriva României- Hotărârea din 15 decembrie 2007).

Curtea Europeană, arată de asemenea, că prezența acuzatului la ședința de judecată are o importanță esențială pentru o bună soluționare a cauzei, în sensul că instanța trebuie să examineze nu numai personalitatea acestuia și starea sa de spirit la momentul comiterii infracțiunii pentru care este trimis în judecată, ci și mobilurile activității sale infracționale, iar „asemenea aprecieri au a cântări substanțial în soluția ce urmează a fi pronunțată; **caracterul echitabil al procedurii impune atât prezența acuzatului cât și a celorlalte părți vătămate, civile sau responsabile civilmente la instanță, alături de apărătorii lor**” (cauza CEDO Kremzow contra Austriei din 21 septembrie 1993).

Înainte de a analiza solicitările procurorilor de majorare a pedepselor aplicate inculpaților, Curtea va examina existența elementelor laturii obiective și subiective a infracțiunilor deduse judecării.

Astfel, Curtea reține că starea de fapt stabilită prin rechizitoriu și sentința tribunalului este însă lipsită de suport probator, a fost reliefată printr-o interpretare trunchiată a probelor, suferind chiar și din punct de vedere logic, astfel că nu poate fi înșușită de către instanță.

După efectuarea probatoriului din faza de cercetare judecătorească în apel, Curtea a reținut în esență, că din analiza coroborată a tuturor mijloacelor de probă administrate pe tot parcursul procesului penal, se conturează un puternic dubiu cu privire la săvârșirea de către inculpați a infracțiunilor de omor deosebit de grav, tâlhărie, distrugere calificată și profanare de morminte.

Curtea a mai apreciat că mijloacele de probă administrate pe parcursul procesului penal, nu au reușit să dobândească statutul de dovezi convingătoare de vinovăție a inculpaților, în sensul că nu au răsturnat prezumția de nevinovăție, ce operează în favoarea acestora.

Contradicțiile dintre mijloacele de probă, caracterul probabil al altora, consolidează starea de dubiu, relativ la comiterea infracțiunilor de către inculpați.

În acest sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului care învederează că “motivele verosimile care au stat la baza arestării unei persoane, nu trebuie să aibă aceeași forță ca cele necesare pentru a formula o acuzare, sau pentru a justifica o condamnare” (hotărârea *Gusinskyi c/a Rusiei* din 19 mai 2004).

Este de necontestat faptul că infracțiunile săvârșite în data de 4.11.2006 în garsoniera victimei din Cluj, str.D. nr.11, reprezintă niște fapte abominabile, însă rolul organelor judiciare, inclusiv al instanței de judecată, este acela de aflare a adevărului potrivit art.3 C.proc.pen., iar lămurirea cauzei sub toate aspectele se poate face doar pe bază de probe (art.62 C.proc.pen.) și cu respectarea tuturor principiilor ce guvernează desfășurarea procesului penal, reglementate atât de legislația internă, cât și de cea europeană.

În speță, Curtea a mai reținut că după trimiterea în judecată a inculpaților, mijloacele de probă administrate în faza de judecată nu au consolidat acuzarea din actul de sesizare, ci, dimpotrivă, nu au mai susținut-o.

Astfel, din raportul de expertiză medico-legală ADN efectuat de INML Mina Minovici București la 16.02.2011, rezultă că analiza prin teste de identificare rapidă a microurmelor biologice nu a pus în evidență prezența sângelui de natură umană, la nivelul lamei cuțitului găsit la locul faptei. Analiza genetică a urmelor prelevate de pe lama cuțitului, sticla de gin Beefeater, sticla de votca Kreskova, cutia de chibrituri, cana mare de culoare galbenă și cămile mici de culoare verde, nu a pus în evidență material genetic de natură umană.

Față de aceste concluzii, Curtea la data de 21.02.2011 a dispus efectuarea unor completări la raportul de expertiză medico-legală examen ADN - efectuat de INML Mina Minovici București, care să stabilească: 1) dacă pe obiectele supuse examinării (sticlă de gin ”Beefeater” fără dop, o sticlă vodcă ”Kreskova”, cu dop, un cuțit cu lama de metal și mâner de plastic topit, o cutie de chibrituri, o cană mare de culoare galbenă, o cană mică de culoare verde, o cană mică de culoare verde) au fost identificate urme care să conțină profilul genetic al inculpaților sau sunt excluse din câmpul infracțional extractele ADN ale acestora?

2. Dacă neevidențierea materialului genetic de natură umană al victimei și al inculpaților, la locul infracțiunii, se datorează funinginii depuse pe obiecte, trecerii unui interval mare de timp- 4 ani de la săvârșirea faptelor sau altor cauze?

3. Dacă imposibilitatea efectuării expertizei se poate datora împrejurării că în speță s-au mai prelevat microurme biologice, utilizate la întocmirea raportului de constatare tehnico-științifică biocriminalistică cu nr. 211439 din 28 noiembrie 2006 de către Institutul de Criminalistică- Serviciul Expertize Biocriminalistice din cadrul IGPR ?

4. Dacă profilele genetice ale victimei A.A. și ale inculpaților sunt identice sau se regăsesc în urmele biologice ridicate de la locul infracțiunii sau pe obiectele supuse expertizării ?

5. Dacă laboratorul de genetică ce funcționează în cadrul INML Mina Minovici are atestat ISO 9001?

6. Dacă experții medico-legali pot explica contradicțiile existente între raportul de constatare tehnico-științifică biocriminalistică cu nr. 211439 din 28 noiembrie 2006 efectuat de către Institutul de Criminalistică- Serviciul Expertize Biocriminalistice din cadrul IGPR și raportul de expertiză al Laboratorului de genetică din cadrul INML București din 14 februarie 2011?

La 15 aprilie 2011 au fost depuse la dosarul Curții, completările solicitate din partea INML Mina Minovici care au învederat următoarele: pe obiectele supuse examinării, reprezentate de

sticla de gin Beefeater fără dop, sticla de votcă Kreskova cu dop, un cuțit cu lamă metalică și mâner de plastic topit, o cană mare de culoare galbenă, două căni mici de culoare verde și o cutie de chibrituri, nu a fost pus în evidență material genetic de natură umană. Nici la nivelul lamei cuțitului nu s-au pus în evidență microurme de sânge de natură umană. Neevidențierea materialului genetic la nivelul obiectelor ridicate din câmpul infracțional, se poate datora atât acțiunii factorilor din mediu – căldură excesivă, funingine – cât și faptului că respectivele obiecte au fost supuse anterior unei investigații de laborator în cadrul IGPR. La nivelul obiectelor ridicate din câmpul infracțional, au existat probabil urme biologice depuse prin contact. Se cunoaște că materialul biologic transferat prin mecanism de contact este în general redus cantitativ și prin urmare, este posibil ca microurmele să fi fost prelevate integral cu ocazia analizelor de laborator efectuate la IGPR. **Investigația efectuată în cadrul Laboratorului de genetică al INML București nu a evidențiat profile genetice aparținând victimei sau inculpaților, întrucât pe niciunul dintre obiectele analizate nu s-a evidențiat material genetic de natură umană.** Laboratorul de genetică al INML București deține certificare ISO 9001. Pentru lămurirea contradicțiilor dintre raportul de constatare al Poliției din noiembrie 2006 și raportul de expertiză medico-legală examen ADN efectuat la INML București în februarie 2011, s-a recomandat avizarea unuia dintre ele, de către Comisia Superioară de Medicină Legală București.

Așa fiind, Curtea în ședința publică din 14.04.2011 a dispus trimiterea întregului dosar la Comisia Superioară de Avizare și Control a Actelor Medico-Legale din cadrul INML Mina Minovici București, pentru avizarea uneia din cele două probe științifice menționate.

La data de 16 mai 2011 Comisia Superioară de Medicină Legală a emis Avizul solicitat de instanță, din care a rezultat că neconcordanțele dintre cele două probe științifice s-au datorat fie împrejurării că materialul biologic existent pe corpurile delictate analizate, a fost ridicat în totalitate sau cvasitotalitate cu ocazia analizelor de laborator efectuate la IGPR, fie datorită împrejurării că între cele două examinări a trecut un interval de timp de 4 ani, fie datorită modului, locului și condițiilor de păstrare a corpurilor delictate la IGPR precum și a condițiilor de transport ale acestora către INML.

Față de avizul emis, Curtea în ședința publică din 9 iunie 2011 a hotărât întocmirea unei adrese către Comisia Superioară de Medicină Legală din cadrul INML București pentru a proceda la motivarea actului eliberat la 16 mai 2011, întrucât din cuprinsul acestuia rezultă că membrii comisiei nu au reprodus întrebările la care trebuiau să răspundă, nu au descris operațiile efectuate în cadrul controlului și nu au precizat motivele concrete pe care s-au bazat, pentru a ajunge la concluziile menționate în aviz.

La 30 septembrie 2011, s-a depus la dosarul Curții Avizul motivat al Comisiei Superioare de Medicină Legală din cadrul INML București rezultând următoarele: testarea ADN pornind de la cantități mici și degradate de material genetic, impune abordarea unor strategii de analiză speciale datorită riscului apariției artefactelor de analiză, exprimate sub forma unor semnale false, asemănătoare unor caractere genetice. Determinarea cantității și calității materialului genetic este o etapă esențială pentru caracterizarea unei probe judiciare, ca fiind potențială sursă de artefacte, lucru cunoscut în genetica judiciară.

La interpretarea profilelor ADN rezultate prin amestecul unor urme de contact (celule epiteliale) provenite de la mai mulți indivizi umani, trebuie avut obligatoriu în vedere posibilitatea apariției artefactelor de analiză. Interpretarea rezultatelor unei testări genetice urmând criteriile riguroase de citire a semnalelor detectate de echipamentele de analiză, permite distingerea artefactelor și raportarea corectă și fără dubii a profilelor ADN.

Experții medico-legali au arătat că testarea genetică a corpurilor delictate ridicate de la locul faptei s-a realizat urmând o serie de protocoale de analiză standard, **deși respectivele probe judiciare ar fi necesitat de către poliție o abordare specială, dat fiind faptul că locul faptei a fost incendiat.** De asemenea, se învederează că poliția pentru niciunul dintre corpurile delictate analizate (sticle, cuțit, căni, cutie de chibrituri) nu a raportat cantitatea și calitatea materialului genetic evidențiat în probe, aspect foarte util, dat fiind natura acestora. Mai mult, interpretarea rezultatelor de către poliție, prezintă o serie de vicii, existând discrepanțe evidente

între componentele raportului de constatare nr.211439/2006 al IGPR, respectiv între conţinutul secţiunilor **REZULTATE** şi **CONCLUZII** şi conţinutul **ANEXEI**. Contradicţiile detectate vizează următoarele probe: astfel în legătură cu proba analizată - microuрма U5 (celule epiteliale) prelevată de pe cuţitul găsit în cameră notată cu nr.211439 CJ 0101 sânge cuţit U5, în conţinutul existent în secţiunile rezultate şi concluzii, se raportează evidenţierea unui “amestec de profile genetice ce provin de la minimum 2 persoane, profilele de referinţă ale victimei A.A. şi inculpatei A.A., fiind incluse în amestecul obţinut, pentru ca în conţinutul existent în Anexă să se raporteze **“un profil ADN de tip mixt incomplet, care ar putea rezulta prin amestecul de material genetic provenit de la minimum 3 persoane, nu 2 persoane.** Într-adevăr, caracterele genetice ale victimei şi inculpatei se regăsesc în acest amestec, dar nu se poate trece cu vederea că există şi un al treilea contribuitor în persoana unui necunoscut de sex masculin. Cu privire la proba analizată microuрма U6 (celule epiteliale) prelevată de pe cutia de chibrituri de pe masa din cameră notată cu nr.211439 CJ 0203 în conţinutul existent în secţiunile rezultate şi concluzii, se raportează “evidenţierea unui profil genetic unic ce aparţine unei persoane de sex feminin, identic cu profilul genetic al victimei A.A.. În conţinutul existent în anexă se raportează de către poliţie “un profil ADN de tip unic identic cu al victimei A.A., exceptând faptul că este de sex masculin, întrucât în coloana cu markerul de sex sunt consemnate caractere de tip XY specifice indivizilor de sex masculin. În plus, aceeaşi probă mai apare raportată într-un tabel de pe ultima filă a anexei, având de data aceasta aspectul unui profil ADN mixt, care ar putea rezulta prin amestecul de material genetic provenit de la minimum 3 persoane, din care cel puţin una, de sex masculin; caracterele genetice ale victimei regăsându-se în acest amestec. Cu privire la microuрма U9 (celule epiteliale), prelevată de pe a doua cană mică ridicată de pe masa din cameră, notată cu nr.211439 CJ 0501 în conţinutul existent în secţiunile rezultate şi concluzii, poliţia raportează “evidenţierea unui profil genetic unic ce aparţine unei persoane de sex feminin, identic cu profilul genetic al victimei A.A.”. În conţinutul existent în Anexă, poliţia raportează “un profil ADN de tip unic care ar aparţine însă unei persoane de sex masculin, întrucât în coloana cu markerul de sex, se evidenţiază caractere de tip XY specifice indivizilor de sex masculin. În aceste condiţii, în Avizul Comisiei Superioare Medico-Legale INML Bucureşti s-au formulat următoarele concluzii: investigaţiile genetice derulate în această cauză penală în cele două laboratoare (al poliţiei şi cel de genetică al INML) nu sunt discordante, în sensul că rezultatul negativ obţinut în cadrul INML s-a datorat faptului că întreg materialul genetic de pe corpurile delictive şi așa în cantitate redusă şi de o calitate precară, datorită incendiului provocat, a fost epuizat cu ocazia testărilor ADN efectuate în cadrul IGPR. **Cât priveşte însă, rezultatele raportate de Laboratorul IGPR se opinează că există o serie de discrepante marcante în conţinutul raportului lor expertal, care conduc la ideea că interpretarea rezultatelor s-a realizat de o manieră empirică sau aleatoare, fără respectarea unor criterii riguroase.** S-a recomandat în acest aviz al Comisiei Superioare ca aceste contradicţii să fie rezolvate prin reanalizarea extractelor de ADN obţinute pentru microurmele U1-U9 şi care se se află în conservare în cadrul Laboratorului IGPR.

Aşa fiind, la 27 octombrie 2011 Curtea a dispus efectuarea unei noi expertize medico-legale ADN la INML Bucureşti, cu privire la inculpaţii A.A. şi M.N. prin care să se dispună: 1) testarea genetică a corpurilor delictive ridicate de la locul faptei din 04.11.2006 (sticle, cuţit, căni, cutie de chibrituri), ţinând cont de împrejurarea că acesta a fost incendiat şi să se reanalizeze extractele de ADN obţinute pentru microurmele U1-U9 şi care se află în conservare, în prezent în cadrul laboratorului IGPR şi să se stabilească dacă pe probele în litigiu (sticlă Gin Bartenders, sticlă Votcă Kreskova, cuţit aşezat pe victimă, cutia de chibrituri ridicată de pe masa din camera victimei, pe 2 căni (mare şi mică) se evidenţiază urme biologice care să aparţină inculpaţilor A.A. şi M.N., respectiv dacă extractele ADN ridicate de pe obiectele în litigiu corespund cu cele ale inculpaţilor;

2. să se comunice totodată, cantitatea şi calitatea materialului genetic evidenţiat în probe, datorită împrejurării că locul infracţiunii de omor deosebit de grav a fost incendiat;

3. Dacă probele de referinţă recoltate de la cei doi inculpaţi şi victima A.A., decedată, corespund cu extractele ADN găsite pe materialele supuse examinării;

4. Dacă pe obiectele în litigiu au fost evidențiate microuorme de celule epiteliale remanente în urma contactului cu persoana care a atins-o de sex M sau F, al cărui profil genetic corespunde exact profilului genetic al inculpaților?

5. Dacă profilul ADN aparținând inculpaților s-a regăsit în majoritatea mixturilor de ADN identificate și analizate?

6. Dacă profilul genetic al inculpaților a fost pus în evidență pe bunurile din locuința victimei?

7. Dacă se poate stabili că profilul genetic ADN al inculpaților extras din proba de referință recoltată de la aceștia este inclus în amestecul de profile genetice puse în evidență pe căni, cuțit, sticle, alcool?

La 19 martie 2012 s-a depus la dosarul Curții, Suplimentul la raportul de expertiză medico-legală, examen ADN din care rezultă că analiza genetică a evidențiat profilele ADN de referință ale inculpaților și acestea corespund cu cele raportate de Institutul de Criminalistică din cadrul IGPR în raportul de constatare nr.211439/2006.

Totodată, INML precizează că probele transmise de către Institutul de Criminalistică – IGPR au fost reprezentate de două eșantioane de salivă aparținând celor doi inculpați. Din comunicarea remisă instanței de către Institutul de Criminalistică din cadrul IGPR, rezultă că nu s-au putut trimite către INML extractele de ADN a urmelor U1 – U9, întrucât aceste probe au fost epuizate în cursul analizelor derulate în Laboratorul poliției, nemaifiind disponibile în prezent. Experții medico-legali au arătat că datorită celor comunicate de poliție se află în imposibilitatea realizării unei noi expertize genetice a extractelor ADN, corespunzătoare corpurilor delictive pe microuorme U1-U9.

Realizând însă, expertizele genetice aferente acestei spețe, respectiv raportul de expertiză medico-legală din 14.02.2011 al INML București, raportul de constatare tehnico-științifică al poliției cu nr.211439/2006 care a stat la baza trimiterii în judecată a inculpaților, și raportul de constatare medico-legală al victimei, experții medico-legali au formulat mai multe considerații, pentru a fi avute în vedere de instanță la judecarea cauzei.

Astfel, cu privire la raportul de expertiză ADN realizat în cadrul INML înregistrat sub nr.A15/6904/2010 se învederează că probele recepționate la INML în 2010 se prezentau acoperite complet de funingine, iar cuțitul prezenta mânerul de plastic cvasiintegral carbonizat și lama metalică cu urme de carbonizare și ardere brun roșietice difuze (sticlă de gin Beefeater fără dop, sticla de votcă Kreskova cu dop, cana mare de culoare galbenă, 2 căni mici verzi, cutia de chibrituri). Pe obiectele supuse testării genetice, nu s-a detectat ADN uman, nici la nivelul cuțitului. Neevidențierea materialului genetic la nivelul corpurilor delictive s-a putut datora atât acțiunii factorilor din mediu – căldură excesivă funingine – cât și faptului că acele obiecte au fost supuse unei prime investigații de laborator în cadrul IGPR.

În privința raportului de necropsie al victimei s-a precizat că moartea acesteia a survenit datorită unor plăgi înjunghiate cervicale, arsurile având caracter postvital. Examenul toxicologic a indicat o alcoolemie de 0 gr.‰ și absența altor toxice (medicamente sau droguri).

Cu privire la raportul de constatare ADN realizat în 28 noiembrie 2006 de către IC – IGPR experții medico-legali au arătat că “poliția a concluzionat asupra existenței unei urme de sânge uman pe vârful lamei cuțitului, folosind doar o reacție de orientare, respectiv un test de culoare realizat cu ajutorul reactivului Adler, deși pentru a afirma acest lucru, este obligatoriu a se realiza un test de certitudine. Pentru niciunul dintre corpurile delictive ridicate de la locul faptei, nu a fost consemnată cantitatea și calitatea ADN extras din urme, deși acest lucru era esențial pentru caracterizarea unor obiecte supuse acțiunii unor factor fizici recunoscuți pentru capacitatea lor, de a degrada și distruge materialul genetic – temperaturi ridicate, fum de ardere, carbonizare. S-a învederat de către experții medico-legali, că determinarea cantității de ADN uman dintr-o probă, reprezintă un element cu caracter obiectiv, de natură să explice reușita sau eșecul unei testări ADN.

Specialiștii de la INML București au atras atenția asupra faptului că poliția a raportat evidențierea profilului ADN al victimei atât la nivelul orificiului sticlei de votcă Kreskova U4, cât și la nivelul sticlei de gin Beefeater U1, aceasta în condițiile în care examenul toxicologic al victimei a indicat o alcoolemie de 0 gr.%. Mai mult, la data finalizării raportului poliției, respectiv în 28 noiembrie 2006, nu se cunoștea rezultatul alcoolemiei, acesta fiind disponibil abia în 17 ianuarie 2007.

Nu în ultimul rând, experții de la INML București au învederat o serie de discrepanțe între diferitele componente ale raportului de constatare întocmit de poliție în luna noiembrie 2006 între conținutul precizat referitor la REZULTATE și CONCLUZII, și conținutul Raportului precizat în Anexă, care au fost analizate mai sus de către Curte, în considerentele deciziei. **Comisia Superioară De Medicină Legală a opinat că aceste discrepanțe sunt de natură a trezi îndoieli cu privire la numărul de contribuitori desemnați pentru urmele analizate și, asupra gradului de concludență al concluziilor formulate de poliție. S-a arătat că, într-o expertiză științifică, concluziile pot fi considerate cu grad înalt de concludență numai atunci când nu există niciun echivoc al rezultatelor în baza cărora au fost formulate.**

În final, s-a concluzionat că cele statuate în raportul de constatare al IC-IGPR sunt echivoce și discutabile, în condițiile în care datele din raportul de constatare al poliției sunt în contradicție evidentă cu profilele ADN raportate în Anexa Raportului. Contradictoriu este și faptul că profilul ADN al victimei este regăsit pe gura celor două sticle de băutură de la locul faptei, în condițiile în care aceasta a prezentat o alcoolemie de 0 gr %. Pentru deplina lămurire a contradicțiilor și caracterului echivoc al concluziilor poliției, INML Mina Minovici București recomandă analizarea tuturor electroforegramelor (profilele brute ADN) obținute în această speță penală, după care instanța va trebui să obțină o nouă Opinie sau Aviz privind caracteristicile acestor electroforegrame din partea Comisiei Superioare de Medicină Legală din cadrul INML.

În aceste condiții, în ședința publică din 22 martie 2012 s-au pus de către Curte în discuția părților, recomandările INML București privind întocmirea unei adrese la IGPR – IC – Serviciul Expertize biocriminalistice pentru a pune la dispoziția instanței toate electroforegramele corespunzătoare profilelor ADN ale urmelor U1-U9, pe suport de hârtie și electronic.

S-a mai hotărât ca, după sosirea acestora de la IGPR, să fie sesizată Comisia Superioară de Medicină Legală pentru emiterea unei Opinii – Aviz, privind caracteristicile electroforegramelor corespunzătoare profilelor ADN obținute în această cauză, ale urmelor U1-U9.

S-a solicitat ca la emiterea avizului să se aibă în vedere concluziile Laboratorului de Genetică din cadrul INML Mina Minovici București cuprinse în suplimentul raportului de expertiză medico-legală ADN întocmit la 19 martie 2012, precum și cele inserate în raportul de constatare tehnico-științifică biocriminalistică, realizat de IGPR cu nr.211439 din 28.11.2006, precum și cele ale oricăror acte medico-legale atașate dosarului, cu analizarea electroferagramelor și concluzionarea asupra profilelor ADN ale inculpaților A.A. și M.N., pe respectivele urme.

S-a cerut de către Curte, ca medicii să precizeze în Aviz dacă se poate realiza o corelare între tipul de incendiu produs în locuința victimei, cu leziunile descoperite pe corpul acesteia, sens în care să aibă în vedere raportul de intervenție și procesul verbal aferent acesteia cu nr.272 din 4.11.2006 întocmit de ISU – Detașamentul de Pompieri Cluj.

În ședința publică din 24 mai 2012 s-a depus la dosarul instanței, prin fax, Avizul Comisiei Superioare de Medicină Legală care emite următoarele concluzii: analiza electroferagramelor corespunzătoare **urmei de pe gura sticlei de gin U1** a pus în evidență un profil ADN mixt ce provine prin amestecul de material genetic de la minimum două persoane, din care cel puțin una, este de sex masculin. Caracterele genetice din profilul de referință al victimei A.A. se regăsesc integral în amestec alături de caracterele genetice aparținând inculpatului minor M.N.. Din analiza probabilistică rezultă că ipoteza „urma de pe gura sticlei de gin conține ADN care provine de la victima A.A. și inculpatul minor M.N. este de 2283×10^{20} ori, mai probabilă decât ipoteza „urma de pe gura sticlei de gin conține ADN care provine de la victimă și un bărbat necunoscut”. Calitatea de contribuitor al inculpatei A.A., este discutabilă, întrucât nu există elemente de natură

să o identifice în mod particular în acest amestec, ea regăsindu-se în virtutea legăturii strânse de înrudire atât cu victima, cât și cu inculpatul minor.

Analiza electroforegramelor corespunzătoare **urmei de pe gura sticlei de votcă U4**, a pus în evidență un profil ADN mixt ce provine prin amestecul de material genetic de la minimum 2 persoane, din care cel puțin una, este de sex masculin. Caracterele genetice ale victimei se regăsesc integral în acest amestec, alături de caracterele genetice aparținând unui bărbat necunoscut.

Caracterele genetice din profilul de referință al inculpatului minor M.N. nu se regăsesc integral în acest amestec. Calitatea de contribuitor a inculpatei A.A. nu poate fi precizată, atât timp cât este prezentă o singură necorespondență.

Analiza electroforegramei corespunzătoare **urmei de pe vârful cuțitului U5** a pus în evidență un profil ADN mixt ce provine prin amestecul de material genetic de la minimum două persoane, din care cel puțin una este de sex masculin. Caracterele genetice ale victimei se regăsesc integral în acest amestec, alături de caracterele genetice aparținând unui bărbat necunoscut.

Caracterele genetice din profilurile de referință al inculpaților A.A. și M.N., nu se regăsesc integral în acest amestec.

Analiza electroforegramelor corespunzătoare celorlalte urme U2 – sticlă de gin – corp, U3 – sticlă de votcă cu dop, U6 – cutie de chibrituri, U7 – cană mare, U8 – cană mică și U9 – cana 2, a evidențiat profile unice și mixturi din care se distinge complet sau incomplet, doar profilul de referință al victimei.

Concluzia finală emisă de către Comisia Superioară de Medicină Legală este aceea că „deplina lămurire a rezultatelor ce conțin elemente de incertitudine, s-ar fi putut realiza de către poliție prin aprofundarea testărilor genetice. În acest scop, s-ar fi putut utiliza atât markeri ADN suplimentari, cât și protocoale de analiză optimizate, menite să conducă la obținerea unor profile ADN, cu minime ambiguități”. Leziunile constatate pe corpul victimei au putut fi urmarea incendiului de tipul celui produs în locuința sa.

Curtea efectuând o analiză laborioasă și precisă a mijloacelor de probă administrate în cauză, atât în faza de urmărire penală, cât și în faza de judecată, (fond și apel) concluzionează că în speță nu există dovezi convingătoare de vinovăție a inculpaților A.A. și M.N., neputându-se stabili față de ei răspunderea penală pentru infracțiunile de omor deosebit de grav prev.de art.174, 175 lit.a,c și art.176 lit.d C.pen., tâlhărie prev.de art.211 alin.1, alin.2/1 lit.a, c C.pen., distrugere prev.de art.217 alin.4 C.pen., profanare de morminte prev.de art.319 C.pen., cu aplicarea art.33 lit.a C.pen.fățã de ambii inculpați și cu aplicarea art.75 lit.c C.pen. pentru inculpata A.A. și art.99 C.pen., pentru inculpatul minor M.N., urmând a se da eficiență regulii „in dubio pro reo” și a se pronunța achitarea acestora.

În justificarea acestei soluții, Curtea reține următoarele:

Actul de sesizare al instanței, pe baza căruia inculpații au fost deferiți justiției, are ca temei propriile deducții ale procurorului, fiind lipsit de un suport probator solid.

Astfel, în pagina a II-a a rechizitoriului, procurorul arată „din probele administrate în cauză rezultă că în dimineața zilei de 4.11.2006, pe fondul relațiilor alterate cu victima și dificultăților financiare în care se afla, inculpata A.A. a suprimat viața surorii sale, i-a sustras aproximativ 200 Ron, după care, i-a incendiat garsoniera în scopul ștergerii urmelor, atrăgându-l în întreaga activitate infracțională și pe fiul ei minor M.N.. La pag.8 a rechizitoriului, fără nicio justificare, procurorul reține că în realitate cei doi inculpați la 4.11.2006 între orele 9-12, în urma unei înțelegeri prealabile, s-au deplasat la locuința victimei A.A., i-au suprimat viața prin violență, i-au incendiat garsoniera în scopul ștergerii urmelor, sustrăgând suma de aproximativ 100 Ron.

Este de remarcat că rechizitoriul nu cuprinde nicio dovadă vizând inculpatul căruia i-a aparținut inițiativa infracțională, perioada în care s-ar fi luat rezoluția delictuoasă, modul în care s-au împărțit rolurile între inculpați, cine a aplicat efectiv lovitura cu cuțitul, dacă acesta aparținea sau nu victimei, cine a dat foc locuinței, mobilul și scopul comiterii faptelor, ora săvârșirii crimei.

Susținerea procurorului, în sensul că mobilul crimei comise de inculpați ar fi fost sustragerea sumei aproximative inițial de 200 Ron, iar apoi de 100 Ron, nu este probată cu nimic, de aceea s-au și reținut sume diferite în quantum, în sarcina inculpaților.

Astfel, probele în acuzare invocate de parchet sunt declarațiile martorei C.M.M. și ale părții vătămate A.E..

În declarația de la f.83 u.p., martora C. nu face vorbire deloc despre vreo sumă de bani, pe care ar fi văzut-o asupra victimei A.A. în seara de 3.11.2006, când au participat la o petrecere la Restaurantul lui A.E., și decedata ar fi plătit contravaloarea cursei cu taximetrul. De asemenea, în fața Tribunalului Cluj martora C. nu pomeniște nimic despre vreo sumă de bani văzută în posesia victimei, din care să fi plătit cursa cu taxiul, astfel că nu s-a dovedit de către acuzare quantumul sumelor de bani în lei sau euro, avute de victimă asupra sa sau în garsonieră la 3 și 4 noiembrie 2006, cât și însușirea acestora de către inculpați.

Declarația martorei C.M. din fața Tribunalului Cluj este relevantă sub aspectul comunicat de victimă, în sensul că „miercuri 1 noiembrie 2006 fiind în locuința sa, a observat că cineva a încercat să-i deschidă ușa, însă ulterior nu a dat importanță acestei împrejurări”.

Partea vătămată A.E. în declarația de la f.73 u.p., precizează că: „angajata mea C.B. mi-a zis că vineri seara când au venit la mine la restaurant, A. a plătit taxiul, deci avea și o sumă de bani în lei, însă nu cunosc exact cât. Din câte mi-am dat seama, cam 2-3.mil.lei avea întotdeauna la ea”.

Este de remarcat că martora C. îi comunică doar părții vătămate A.E. că victima avea bani asupra ei, fără a-i preciza însă quantumul, aspecte omise însă în declarația din fața procurorului și a instanței.

Se poate observa, că partea vătămată A.E. nu a fost de față în momentul în care fiica sa a plătit contravaloarea cursei cu taximetrul, presupunând doar că aceasta, era necesar să aibă asupra ei, anumite sume de bani pentru nevoile zilnice, neexistând nicio dovadă din care să-și fi dat seama că victima avea la ea 2-3 milioane. În fața Tribunalului Cluj, partea vătămată nu a fost reaudiată, ci doar la Curtea de Apel Cluj, unde a renunțat la această calitate, optând pentru cea de martor.

Nicăieri, în cuprinsul declarației, acesta nu relatează despre sumele de bani avute de victimă asupra sa, în mod obișnuit pentru cheltuielile uzuale, sau în garsonieră.

Corespunde realității, că victima i-a împrumutat tatălui său suma de 800 euro în toamna anului 2006, din totalul de 1000 euro ce-i avea în cont la Banca Transilvania, dar nu se poate omite că diferența de 185 euro până la suma deținută de victimă, a fost găsită de anchetatori la locul faptei, condiții în care mobilul crimei – jaful – apare ca nedovedit.

Este ilogic ca inculpații să fi ucis victima, câtă vreme aceasta le dădea constant bani (nepoților săi), le plătea lunar chiria locuinței, contribuia la creșterea și educarea lor. Pe de altă parte, așa cum rezultă și din declarația inculpatului M.N., acesta cu ocazia vizitelor făcute mătușii, a observat locul unde își ținea banii – în jucării de pluș – astfel că, dacă împreună cu mama sa, inculpata A.A., erau autorii faptelor, nu ar fi lăsat la locul crimei, cei 185 euro, ci i-ar fi însușit, știind unde se află.

În sprijinul tezei că infracțiunile au fost comise de alte persoane decât inculpații, care nu au știut despre locul ascunderii banilor de către victimă, fiind însușite doar sumele găsite în portmoneu, nefiind probat quantumul acestora, este declarația martorei C.M. (din fața Trib.Cluj) care învederează că „victima își ascundea banii în ursulețul de pluș, loc unde au și fost găsiți de către polițiști”.

Declarația lui A.E. din fața Tribunalului Cluj este relevantă însă sub două aspecte. La fila 183 acesta arată că „în noaptea de 3 nov.2006 când victima a fost adusă acasă de către martorul Lupaș Sorin, în fața blocului acesteia erau două persoane, iar fiica sa s-a îndreptat în direcția lor, ele staționând lângă ușa de acces în bloc. Martorul L. nu a putut preciza sexul acelor persoane.

Totodată, A.E. a precizat că bănuiește ca autor al faptelor pe primul soț al victimei, cu care aceasta era în divorț în Italia, M.V.. De asemenea, victima i-a comunicat tatălui său că de aproximativ un an, deci din 2005, primea constant amenințări cu moartea, de la un anume „V.". Mai mult, din spusele victimei, cunoștea că în vara anului 2006 a intrat în relații de prietenie

apropiată cu martorul F.M. cetățean italian, cu care urma să se căsătorească, după finalizarea divorțului său și al martorului, de partenerii anteriori”.

În aceeași declarație, în fața Tribunalului Cluj, A.E. precizează că după ce a aflat că nepotul său M.N. este acuzat de moartea mătușii sale, luându-l să locuiască împreună „l-a urmărit noaptea pentru a observa dacă nu are coșmaruri, deoarece s-a gândit că, dacă ar fi autorul infracțiunilor, ar fi fost posibil să aibă un somn agitat și remușcări, însă a remarcat că minorul avea un somn liniștit”.

Așa fiind, rezultă că acuzarea nu a probat: mobilul crimei pus în sarcina inculpaților – jaful victimei – pentru plata chiriei, la fața locului găsindu-se 185 euro, care evident ar fi fost însușiți de către inculpați, dacă ei ar fi fost autorii faptelor, doar aceștia cunoscând locul unde decedata își ținea economiile (în jucării de pluș), lipsind dovada furtului unor sume în lei din portmoneul victimei, pe care procurorii bănuiau că aceasta le deținea.

De reținut, este faptul că inculpata A.A. avea o situație financiară precară din anul 2005, punându-se legitim întrebarea, de ce a încercat să-și ucidă sora, abia în noiembrie 2006?

Curtea reține că acuzarea a canalizat ancheta doar asupra inculpaților, fără a lua în calcul și alți posibili suspecti, ceea ce reprezintă o carență a urmăririi penale, anchetatorii pierzând șansa să abordeze și să exploateze și alte piste.

Acest lucru era necesar și util, întrucât așa cum rezultă din declarația martorei C.M. din instanță, persoane necunoscute au încercat să intre în garsoniera victimei la 1 noiembrie 2006, când aceasta se afla în interior; mai mult, tatăl victimei îl bănuia ca autor al faptei, pe soțul fiicei sale, M.V. și pe un bărbat cu prenumele „V.”, ce o amenința frecvent cu moartea, începând cu anul 2005, ipoteze neverificate în speță. De asemenea, în noaptea de 3/4 noiembrie 2006 victima s-a întâlnit la intrarea în bloc cu două persoane necunoscute.

Din procesul verbal încheiat la 4 noiembrie 2006 de către polițiștii secției 3 poliție, mai rezultă că martora B.R. a afirmat că „victima a întreținut relații intime cu un cetățean italian, aceasta precizând faptul că a observat de două ori la rând, câte un buchet cu flori și bilet pe clanța ușii apartamentului decedatei, aspecte constatate după întoarcerea ei din Italia – septembrie 2006”.

Curtea reține că începerea urmăririi penale împotriva inculpatului minor M.N. s-a făcut exclusiv pe baza declarațiilor martorilor C.M., J.T., G.R. și M.B., din care rezultă că acesta a lipsit de acasă în intervalul critic 9-12, a avut un mobil în comiterea omorului și că a încercat de la început să acrediteze ideea că va fi învinovățit pe nedrept, de săvârșirea infracțiunilor.

Ca o probă în susținerea vinovăției inculpatului M.N., procurorul invocă și Tribunalul Cluj o acceptă ca fiind declarația martorului R.I., care l-a văzut personal pe inculpatul minor la 4 noiembrie 2006 „înainte de ora 9, deplasându-se la victimă, iar după cel mult 5 minute, observându-l că pleacă, l-a întrebat de ce a stat în vizită așa de puțin la mătușa lui, inculpatul răspunzându-i afirmativ”. (f.96 u.p.)

În fața Tribunalului Cluj, martorul R.I. arată că „în 4 noiembrie 2006, ora 9,00 l-am văzut pe inculpatul M.N.. Întrebându-l unde merge, a răspuns că la tușa, însă după 1-2 minute s-au chiar mai puțin, acesta s-a întors, l-am întrebat dacă doar atâta a stat, însă nu mi-a răspuns și a fugit. **Precizez că inculpatul a venit și a plecat în fugă și după părerea mea nu cred că a intrat în garsoniera mătușii sale, din cauza timpului scurt**”.

Din examinarea declarațiilor martorului R.I., Curtea desprinde o singură împrejurare: aceea că inculpatul minor la 4 noiembrie 2006, ora 9,00 nici nu a intrat în locuința victimei, neavând timpul fizic necesar, sau dacă a pătruns, văzându-și mătușa moartă, a părăsit speriat, locul.

Nu s-a dovedit că la această vizită din 4 noiembrie 2006 la victimă, inculpatul minor ar fi fost însoțit de mama sa, inculpata A.A., niciun martor al acuzării, neputând-o plasa la locul faptelor, martorul R.I. în declarațiile date, menționând doar prezența minorului.

Se pune legitim întrebarea, cum au colaborat cei doi inculpați la uciderea lui A.A., dacă minorul nici nu a intrat în garsoniera victimei, sau dacă a pătruns, după un minut a ieșit în fugă, iar celălalt inculpat nici nu a fost văzut de nimeni, nici măcar în apropierea locului faptei. Din locul unde era amplasat biroul martorului R.I. – în holul blocului – acesta avea vizibilitate directă

asupra ușii de acces în imobil, dar la 4 noiembrie 2006, ora 9,00, doar inculpatul minor a încercat să o viziteze pe victimă.

Este exclus ca timpul scurt să-i fi permis inculpatului M.N. aplicarea vreunei lovituri victimei, mai ales cu cuțitul, unde este necesar să deții o forță fizică considerabilă, ținând cont de vârsta lui de 14 ani, la data presupuselor fapte, neprobându-se nici cui aparținea cuțitul.

Nu s-a dovedit că inculpatul minor la 4 noiembrie 2006, ora 9,00, ar fi avut asupra lui sticle cu băutură când a vizitat victima, aspect neprecizat de martorul R.I., astfel că va fi înlăturată ca nedovedită și această susținere a rechizitoriului, în sensul că „sticlele de băutură au fost aduse de inculpați în ziua crimei”.

Mai mult, existența sticlelor cu băutură în garsoniera victimei, anterior datei de 4 noiembrie 2006, este dovedită prin declarația inculpaților A.A. și M.N. din fața Tribunalului Cluj unde arată că în august 2006 când au fost în interior, au văzut în debara, lângă detergent, sticle cu alcool, dar pe care nu le-au atins (declarația inc.A.A.) sau este posibil să le fi atins (declarația inc.M.N.) când a utilizat produsele cosmetice pentru spălarea rufelor.

Mai mult, în fața Curții, inculpatul minor precizează „știu că mătușa avea băutură pentru a servi pe musafiri. Știu că pe proprietarul garsonierei l-a servit cu alcool, dar nu cunosc marca”. Declarațiile inculpatului minor sunt sincere și se coroborează cu concluziile probelor științifice care învederează că pe sticla de votcă Kreskova (corp delict) s-au descoperit profilele genetice ale unei persoane de sex masculin, alta decât inculpații.

De remarcat că actul de sesizare nu precizează ora săvârșirii omorului, aceasta variind între intervalul 3 noiembrie 2006 ora 23,00 – 4 noiembrie 2006 ora 12,56 când au intervenit pompierii pentru stingerea incendiului, după care se consideră că „probabil fapta s-a comis la 4 noiembrie 2006 între 9-12”.

Este nepermisă să s-a acceptat de către acuzare, ca medicii legiști să nu precizeze ora decesului victimei în actele medico-legale, deoarece de stabilirea acesteia, depinde aprecierea ca fiind sincere sau nu a declarațiilor martorilor ascultați în cauză.

Astfel, nici nu mai au importanță declarațiile contradictorii ale martorului C.M., J.T., G.R. și M.B. în dovedirea orei la care inculpatul minor ar fi plecat după cumpărături și de unde anume le-ar fi făcut, câtă vreme declarația martorului ocular R.I., care s-a întâlnit personal cu inculpatul, îl plasează la garsoniera victimei înainte de ora 9,00, cu câteva minute. Dar această împrejurare, nu a fost dovedită de acuzare, prin probe certe, că s-ar afla în raport de cauzalitate cu moartea victimei.

Corespunde realității că inculpatul M.N. s-ar fi confesat martorilor C.M. și J.T., că are o temere în a nu fi acuzat pe nedrept de moartea victimei, dar aceasta trebuie privită raportat la conținutul convorbirii avută cu puțin timp înainte cu organele de poliție, care sesizate de către bunica sa, martora G.R. asupra comportamentului agresiv al nepotului, l-au atenționat să aibă o conduită civilizată, să meargă la școală, precizându-i că va fi principalul bănuit în cazul în care, s-ar comite infracțiuni în zonă.

Astfel, temerea minorului este dovedită prin declarația martorilor G.R. și A.E., probe prin care bunica maternă îi recunoaște fostului soț că l-a reclamat pe minorul N. la Poliție, când acesta a bătut-o în toamna anului 2006, precum și conținutul discuției dintre polițiști și acesta, nedovedindu-se că afirmațiile sale au fost făcute în vederea acreditării ideii că va fi acuzat pe nedrept.

Declarația martorului J.T., din faza de urmărire penală susține întrutotul apărarea inculpatului minor. Astfel, martorul „precizează că la 4 noiembrie 2006 ora 15,00, inculpatul N. a venit la el și i-a spus că vor ieși la plimbare doar pe la ora 15,45, mai având de făcut cumpărături. Inculpatul minor era îmbrăcat cu haine sport, nu era murdar și nu avea un comportament ciudat. Era vesel, râzând de întrebările martorului. La ora 15,45, văzând că inculpatul N. nu sosește, conform înțelegerii, la locuința sa, martorul J. s-a deplasat la apartamentul prietenului său, dar s-au întâlnit în fața magazinului unde lucra martora C.M., acesta i-a comunicat că nu mai poate merge la plimbare, întrucât s-a întâmplat ceva cu mătușa sa. Martorul arată că se vedea că inculpatul plânsese înainte”.

Este importantă precizarea martorului în sensul că inculpatul N., aflând că este căutat de poliție, după ora 15,45, și-a arătat disponibilitatea de a porni împreună cu martorul în întâmpinarea acestora, ocazie cu care i-a relatat prietenului său despre decesul victimei, ca efect al izbucnirii unui incendiu în imobilul în care locuia.

Așa fiind, este greu de acceptat ca un copil de 14 ani, după ce săvârșește un omor, incendiază o garsonieră și sustrage bani de la o rudenie apropiată, mai poate avea calmul necesar și stăpânirea de sine pentru a râde și a efectua plimbări, în ziua comiterii infracțiunilor, ba mai mult, să se și deplaseze în căutarea polițiștilor, care cereau date despre el.

Corespunde realității că la 5 noiembrie 2006 inculpatul N. i-a comunicat martorului J.T. că a aflat de la polițiști că victima a fost omorâtă și că ar fi avut în garsoniera ei 500 euro, bani provenind din pariuri sportive, despre care nu cunoștea decât el și victima. Martorul relevă că, de obicei inculpatul N. avea bani la el, 10-20 lei în fiecare zi. Această afirmație a inculpatului, în sensul că avea suma de 500 euro în garsoniera victimei, va fi înlăturată de către Curte, raportat la conținutul declarației sale din 2 martie 2007, din fața procurorului, unde precizează: „despre suma de 500 euro, care mă tem să nu fi ars, am zis și eu așa, pentru că martorul J. și alți băieți din zonă, aveau de obicei bani și eu nu. Nu mai țin minte, dacă i-am spus de unde am acești bani. Nu cred să-i fi spus că am câștigat aceste sume la pariuri sportive, deși în trecut câștigasem de trei ori, sume cuprinse între 20-40 Ron”.

Aceste declarații contradictorii ale inculpatului minor trebuie privite prin raportare la vârsta de 14 ani, când capacitatea psihică de apreciere a conținutului faptelor este în curs de formare, dar și prin prisma suferinței psihice atestată prin raportul de expertiză medico-legală, din care rezultă că prezintă o „tulburare de conduită socializată și o personalitate cu elemente instabile”, ceea ce justifică pe deplin modificarea succesivă a depozițiilor, fără a conștientiza că aceasta l-ar putea duce la inculpare și răspundere penală.

Din declarația martorului J.T. din 6 noiembrie 2006, din fața procurorului, mai rezultă că în această zi, când s-a întâlnit cu inculpatul N. a observat că avea asupra lui o bancnotă de 100 Ron, 2 de 10 Ron, altele de 5 și 1 Ron. Această susținere a martorului, inculpatul N. o contestă, negând că ar fi avut asupra lui o sumă atât de mare de bani.

În fața Tribunalului Cluj martorul J.T. precizează că „la 5 noiembrie 2006 a văzut asupra inculpatului M.N. cca 100 Ron, dar că în mod obișnuit acesta avea asupra lui, în jur de 40 Ron”. În aceste condiții, este evident că martorul J., prin prezentarea unor sume aproximative, probabile, pe care inculpatul N. le-ar fi avut asupra sa, nu a cunoscut în realitate cuantumul exact al acestora.

Același martor învederează că MP3-ul inculpatului minor a fost primit cadou de la părinți, în luna aprilie 2006, cu ocazia aniversării zilei de naștere.

Câtă vreme declarația martorului J.T. se coroborează doar parțial cu recunoașterile inculpatului N., rezultă că îndoiala profită acestuia.

În sinteză, acuzarea nu a putut proba că inculpatul M.N. și-a ucis mătușa pentru a-și însuși de la aceasta suma de 100 Ron, câtă vreme ar fi lăsat la locul faptei 185 euro.

Pe de altă parte, martorul J.T. în mod constant afirmă că inculpatul N. avea asupra lui sume de bani, care puteau proveni în opinia instanței, din ajutorul constant oferit de victimă, cât și din pariuri sportive.

În mod teoretic, s-ar putea accepta și ideea că martorul J.T. să fi văzut asupra inculpatului N. suma de 100 Ron, dar procurorii trebuiau să probeze că aceasta provine din uciderea mătușii în scop de tâlhărire și nu din economiile făcute de inculpat, din banii primiți de la victimă și din pariurile sportive practicate de el.

Nu s-a dovedit în cauză nici că inculpatul N. ar fi sustras cheia de la garsoniera victimei, aflată în păstrarea martorei M.B., aceasta relatând procurorului că i-a dispărut din luna septembrie 2006, de când mătușa sa a revenit din Italia, **ori nu s-a probat că rezoluția infracțională privind uciderea victimei, inculpații ar fi luat-o din luna septembrie, pentru luna noiembrie 2006.**

Declarația martorei M.B. a fost invocată de procuror în inculparea fratelui acesteia, în privința perioadei de timp în care a lipsit din locuință, fiind trimis de martora G.R. la cumpărături, însă aceasta învederează că „nu este foarte sigură pe ea în privința orelor menționate în această depoziție, raportat la evenimentele produse. Chiar afirmă textual „dacă m-am înșelat, atunci orele sunt mai târzii”.

Față de declarațiile contradictorii ale martorelor G.R. și M.B., cu privire la timpul în care inculpatul N. ar fi lipsit din locuință, cu implicații asupra orei decesului victimei, fiind trimis după cumpărături, aspect lămurit însă prin declarația martorului R.I., procurorul trebuia să accepte și să administreze cererea în probațiune solicitată de avocatul inculpatului, pentru a se dovedi fără echivoc ora decesului victimei, probe respinse cu motivarea că se încearcă tergiversarea urmăririi penale. (se solicitase reaudierea martorelor G.R. și M.B.).

Prin contradicțiile din conținutul lor, referitor la perioada de timp în care inculpatul N. ar fi lipsit din locuință, fiind implicat în uciderea mătușii, este evident că declarațiile martorelor G.R. și M.B., nu pot sta la baza unei hotărâri de condamnare, ele necunoscând niciun aspect direct care să-l plaseze pe inculpatul N. la locul faptei, cele susținute de procuror în acest sens, fiind simple supoziții ale acestuia, nesusținute de probe certe, decisive, de vinovăție a minorului.

Era interesant de văzut, dacă minorul N. părăsea locuința din proprie inițiativă „în perioada critică ora 9,00-12,00 din 4 noiembrie 2006” și nu la rugămintea bunicii de a efectua cumpărături.

Nici declarația martorei Cristurean Monica nu-l învinovățește pe inculpatul M.N. de comiterea infracțiunilor, întrucât acesta era normal să-și exteriorizeze temerea de a nu fi acuzat, în cazul în care nu se identifică adevăratul autor al faptelor, câtă vreme, în mod frecvent vizitând victima, în prezența sau absența ei, amprente sale se găseau în garsonieră.

Așa cum rezultă și din declarațiile martorilor W.A., A.A., G.R., la 3 noiembrie 2006 inculpatul M.N. i-a dus victimei monitorul unui calculator, ocazie cu care a fost servit de mătușa sa, cu suc și ruladă.

Întrucât probele dosarului relevă la unison legături strânse atât afective, cât și materiale între victimă și inculpatul minor, temerea acestuia de a nu fi acuzat pe nedrept apare ca justificată și prin prisma discuțiilor avute cu organele de poliție, nu cu mult timp înainte, sesizate fiind de bunica sa G.R. referitor la atitudinea sa agresivă, din familie, autoritățile atrăgându-i atenția că în viitor ar putea fi inculpat pentru fapte grave, dacă acestea vor avea loc în cartier.

Față de cele expuse, rezultă că martorii invocați de acuzare în dovedirea vinovăției inculpatului M.N., nu au reușit să probeze implicarea sa în comiterea infracțiunilor.

În dovedirea vinovăției inculpatei A.A., Parchetul a invocat declarațiile martorilor R.I., T.R., benzile ce atestă neefectuarea cumpărăturilor de la Complexul Mercur din Cluj și testarea poligraf.

Referitor la declarația martorei R.I., Curtea reține ca veridică susținerea acesteia din cadrul confruntării cu inculpata A.A. din 25.04.2007, din care rezultă că a fost apelată de ea la 3 noiembrie 2006 ora 8,00, de pe telefonul martorului T.R., conform listingului telefonic atașat dosarului, cerând o păsuire a plății chiriei.

Va fi înlăturată declarația martorei din faza de urmărire penală, în care afirmă că telefonul inculpatei A.A. ar fi avut loc la 4 noiembrie 2006, ora 7,00 și în care aceasta ar fi afirmat că nu poate achita chiria, fiindu-i ucisă sora de către italieni, probele scrise dovedind existența apelului telefonic la 3 noiembrie 2006 ora 8,00, de pe telefonul concubinului.

Se pune legitim întrebarea de către Curte, de ce era nevoie de o prelungire a termenului de plată solicitată de către inculpata A.A., câtă vreme aceasta cunoscând că a doua zi o va ucide pe sora sa, urma să intre în posesia unor sume din care să achite datoriile?

Mai mult, dacă inculpata A.A. ar fi ucis-o pe sora ei, ar fi însușit din garsonieră cei 185 euro, găsiți de organele de poliție, utilizându-i la plata chiriei, ori s-a dovedit prin declarația martorei T.M. că la începutul lunii ianuarie 2007, concubinul martorei, S.L. i-a împrumutat lui T.R. 300 euro, pentru a-și achita chiria restantă pe lunile noiembrie-decembrie 2006 și ianuarie 2007, astfel că inculpata nu avea motiv să-șiucidă sora.

Inculpata A.A. a avut dificultăți financiare majore încă din anul 2005, condiții în care putea recurge la omorârea victimei înainte de 4 noiembrie 2006.

De remarcat, așa cum s-a mai arătat, că nimeni, niciun martor nu a văzut-o pe inculpata A.A. la 4 noiembrie 2006, intrând în blocul și locuința victimei între orele 9,00-12,00, deși martorul R.I. s-a întâlnit în acest interval, doar cu fiul ei.

Prin prisma celor relevate, declarația martorei R.I. nu poate sta la baza dovedirii vinovăției inculpatei în săvârșirea infracțiunilor.

Nici declarația martorului T.R. nu probează săvârșirea omorului de către inculpata A.A., deoarece simpla deplasare a acesteia la cumpărături între orele 8,30 – 10,00, fără situarea ei la locul faptei (nu a văzut-o nimeni), exclude răspunderea penală.

Împrejurarea că martorul Tălpaș a apelat-o pe telefonul mobil la ora 10,00 de două ori, dovedește de fapt sinceritatea inculpatei, care recunoaște că, în acel interval de timp se afla la cumpărături la Complexul Mercur, Feleacul și Hermes, și nesinceritatea martorului care susține că între orele 10,00-12,00 inculpata A.A. se afla cu el la locuința comună, când a primit un apel telefonic de la copiii săi, care au înștiințat-o despre decesul victimei.

La acea oră, nimeni nu cunoștea că victima a murit.

Ori, dacă victima era deja moartă, ce rost ar mai fi avut deplasarea inculpatei A.A. la locuința acesteia pentru a o ucide?

De altfel, procurorul nu a adus nicio dovadă în sprijinul acestei afirmații, susținând pur și simplu că inculpata A.A., după ce a primit acel telefon între 10,00-12,00 de la copiii săi, a plecat de la domiciliu, pentru a-și ucide sora.

Mai mult, dacă inculpata A.A. se afla la locuința comună cu concubinul său, potrivit declarației acestuia, între orele 10,00-12,00 atunci cum pot fi înlăturate listurile telefonice atașate cauzei și care dovedesc că ea a fost apelată pe mobil de două ori, de către martor, după ora 10,00?

În aceste condiții, vor fi înlăturate de către Curte ca neveridice, susținerile martorului T.R..

De asemenea, nu se probează vinovăția inculpatei A.A. în săvârșirea infracțiunilor, nici prin susținerile martorului T.R., în sensul că în ianuarie 2007 vizitând-o la Arestul IPJ Cluj, inculpata A.A. ar fi încercat să-l determine să-și schimbe declarațiile și să afirme că și el a fost plecat de la domiciliu de la orele 8,00 până la 10,00 pentru a face rost de bani pentru plata chiriei, întrucât nimeni nu a văzut-o pe inculpată la locul faptei, pentru a putea fi incriminată.

Pe de altă parte, benzile martor ale caselor de marcat au fost solicitate de procuror exclusiv de la Complexul Mercur, dar inculpata A.A. a afirmat că la 4 noiembrie 2006 între orele 8,30-10,00 a făcut cumpărături de la 3 magazine: Mercur, Feleacul și Hermes din Cluj-Napoca.

Neverificându-se toate susținerile inculpatei, nu se poate afirma nesinceritatea acesteia.

Testul poligraf învederează că „este posibil ca reactivitatea psihoemoțională a subiectului să fie influențată și de relațiile de rudenie între acesta și victimă, precum și de problemele de sănătate pe care le acuză”.

În aceste condiții, existând un dubiu major, acesta nu poate fi interpretat decât în favoarea inculpatei.

Față de cele relevate mai sus, este evident că prin declarațiile martorilor T.R., R.I., prin benzile martor de la casele de marcat ale Complexului Mercur și concluziile testului poligraf, procurorii nu au dovedit vinovăția inculpatei A.A., în faptele imputate.

Că este așa, o dovedește chiar aserțiunea procurorului anchetator din cuprinsul rechizitoriului, pag.8.”ceea ce s-a petrecut în garsoniera victimei A.A. în data de 4 noiembrie 2006 între orele 10,00-12,00, respectiv modul în care inculpații au acționat pentru a-i suprima viața, pentru a-i sustrage suma de 10 Ron, și pentru a-i incendia locuința, nu se va putea stabili cu certitudine, în lipsa recunoașterii celor doi inculpați”.

De remarcat, că la debutul rechizitoriului, inculpații erau acuzați că au sustras din locuința victimei, după uciderea ei, suma de 200 Ron, apoi 100 Ron, ca la final să se rețină 10 Ron (în lipsa oricăror dovezi, oricum).

Piesa de bază a Parchetului în susținerea vinovăției inculpaților în comiterea infracțiunilor deduse judecării, o constituie însă raportul de constatare tehnico-științifică biocriminalistică

nr.211439 din 28.11.2006 al IGPR efectuat de Institutul de Criminalistică Serviciul Expertize Biocriminalistice, care a concluzionat cu probabilitate, că pe obiectele corpuri delictive, s-au regăsit și profilele genetice ale inculpaților. Au arătat experții, că pe sticla de gin marca „Beefeater” s-au găsit profile genetice ce provin de la minimum trei persoane, fiind incluse în amestec și cele ale victimei și ale inculpaților. Astfel, inculpatul N. are de 29.411.764.706 ori mai multe șanse să fie contribuitor la crearea acestui amestec, pe sticla de gin, decât o altă persoană din populația caucaziană, iar inculpata A.A. are de 31.746.032 ori mai multe șanse să fie contribuitoare la acest amestec, decât o altă persoană.

De asemenea, pe sticla de votcă „Kreskova” (orificiul ei) experții au identificat un amestec de profile genetice, ce provin de la minim trei persoane, fiind incluse cele ale victimei, ale inculpatei A.A. și ale unei alte persoane, necunoscute, de sex masculin. În urma calculului biostatistic a rezultat că inculpata A.A. are de 1.036.269.430 ori mai multe șanse să fie contribuitoare la crearea acestui amestec, decât o altă persoană din populația caucaziană. Profilul genetic al inculpatului N., nu se regăsește în acest amestec.

Pe cuțitul așezat pe cadavru, experții au identificat un amestec de profile genetice, ce provin de la minimum două persoane, fiind incluse cele ale victimei și ale inculpatei A.A.. În urma calculului efectuate, a rezultat că inculpata A.A. are de 276.243 ori mai multe șanse să fie contribuitoare la crearea acestui amestec, decât o altă persoană din populația caucaziană.

Pe celelalte obiecte, respectiv: cutie chibrituri, cană mare, cană mică, a doua cană mică, ridicate din garsoniera victimei, nu s-au mai găsit decât profilele genetice ale acesteia, lipsind cele ale inculpaților.

Observându-se de către acuzare că pe sticla de votcă Kreskova nu s-au descoperit urme care să conțină profilul genetic al inculpatului N., au dispus efectuarea unui nou raport de constatare cu nr.211439 din 4.04.2007 al IGPR – IC Serviciul de Expertize Biocriminalistice, de unde rezultă că din depozitul subunghial recoltat de la mâna stângă a victimei A.A., nu s-au găsit profilele genetice ale altor persoane, decât ale sale.

Pe de altă parte, pe sticla de votcă Kreskova, profilele genetice ale inculpaților A.A. și M.N. și ale unei alte persoane de sex masculin, nedepistată, nu sunt identice cu rezultatele obținute și menționate în raportul de constatare tehnico-științifică biocriminalistică din 28 noiembrie 2006, cu nr.211439 din cadrul IGPR.

În aceste condiții, Curtea reține ca veridică afirmația inculpatului N. din fața instanței de apel în care precizează că a fost prezent, când mătușa sa a servit cu băutură, un bărbat aflat în vizită la ea, amprentele acelei persoane de sex masculin (necunoscută) pe sticla de votcă, fiind consemnate în raportul poliției din 4 aprilie 2007 al IGPR.

Raportul de constatare al poliției din 28 noiembrie 2006 va fi înlăturat în totalitate, ca mijloc de probă valid, deoarece în primul rând a urmărit identificarea profilelor genetice ce au contribuit la crearea unor mixturi (amestec de probe biologice provenind de la mai multe persoane).

Acest raport de constatare, pe lângă faptul că formulează anumite concluzii cu valoare de probabilitate, creează și anumite incertitudini, decurgând din împrejurarea că ipotezele formulate de specialiști au în conținutul lor un element de incertitudine, având în vedere că includ și posibilitatea ca, la formarea mixturii de material biologic, să fi contribuit și persoane necunoscute (cel puțin o astfel de persoană).

Rezultă, așadar, că există posibilitatea ca alelele de la nivelul markerului descoperite pe obiectele corpuri delictive, să fi fost create și de o persoană necunoscută. Totodată, specialiștii nu au în vedere la întocmirea ipotezelor de lucru și nu includ în acestea, toate celelalte persoane care aveau în mod firesc acces la aceste obiecte corpuri delictive. (tatăl victimei A.E., prietena victimei C.M., sora inculpatului M.B. care avea și cheia de la garsoniera mătușii, primul soț al victimei și prietenul prezent F.M.).

Așadar, concluziile acestui raport, pe lângă faptul că au **valoare probabilă, au și un caracter parțial**, investigația specialiștilor nefiind una completă, în sensul că nu au avut în vedere toate persoanele care în mod evident ar fi putut participa la formarea aceluia amestec de urme biologice.

În altă ordine de idei, este de remarcat și faptul că analiza genetică a fost efectuată cu privire la o mixtură (amestec) de urme biologice, respectiv celulele epiteliale remanente provenind de la mai multe persoane, nefiind în prezența unei probe științifice care să analizeze **o urmă creată de o singură persoană**, (sânge, salivă), caz în care gradul de certitudine al constatării putea fi unul mai mare, mult mai relevant pentru instanță.

Potrivit părerilor exprimate în lucrările de specialitate de către experți **„o afirmație bazată pe probabilitate este prin natura ei o afirmație de cunoaștere parțială, de aceea este eronat ca această cunoaștere parțială să fie preluată ca atare și transformată de către magistrat într-un verdict de certă vinovăție, echivalent cu condamnarea unei persoane”. O concluzie de probabilitate, indiferent de valoarea ei numerică, nu poate prin ea însăși să dea verdictul de vinovăție”.**

Așadar, un astfel de raport de constatare ADN trebuie să fie susținut, coroborat cu alte mijloace de probă solide, care să confirme faptul că o persoană (în speța inculpații) se face vinovată de săvârșirea unor infracțiuni, condiție ce nu este îndeplinită în speța dedusă judecății, pentru că, așa cum am arătat anterior, la nivelul celorlalte mijloace de probă analizate, **acestea fie lasă dubii puternice cu privire la săvârșirea infracțiunilor de către inculpați, fie nu confirmă deloc o astfel de vinovăție.**

Conținutul raportului de constatare al poliției din 28 noiembrie 2006 a fost criticat sever și prin expertizele medico-legale ADN, efectuate în apel, la cererea inculpaților în cadrul INML – Laborator de Genetică, atașându-se dosarului și două avize ale Comisiei Superioare de Medicină Legeală.

Astfel, în primul raport de expertiză medico-legală ADN din 16 februarie 2011 întocmit de Laboratorul de Genetică din cadrul INML București, medicii legiști învederează că „analiza prin teste de identificare rapidă a microurmelor biologice, nu a pus în evidență prezența sângelui de natură umană la nivelul lamei cuțitului găsit la locul faptei și nici pe celelalte obiecte corpuri delict (sticle de băutură, chibrituri, căni) nu s-a descoperit material genetic de natură umană. Acest raport a fost completat de aceeași instituție și la 15 aprilie 2011 învederează că „investigația genetică efectuată în cadrul Laboratorului de Genetică a INML București, nu a evidențiat profile genetice aparținând victimei sau inculpaților, întrucât pe niciunul dintre obiectele analizate nu s-a evidențiat material genetic de natură umană.

Având în vedere aceste contradicții între raportul de constatare medico-legală ADN efectuat în faza de urmărire penală de către poliție și expertiza medico-legală ADN realizată în cadrul Laboratorului de Genetică din cadrul INML și completată, a fost cerută avizarea uneia dintre cele două probe științifice, Comisia Superioară Medico-Legală avizând raportul de expertiză medico-legală ADN efectuat de către Laboratorul de Genetică din cadrul INML, concluzionând că **„în rezultatele raportate de Laboratorul IGPR există o serie de discrepanțe marcante, care conduc la ideea că interpretarea rezultatelor s-a realizat de o manieră empirică sau aleatoare, fără respectarea unor criterii riguroase. Discrepanțele sunt de natură a trezi îndoieli cu privire la numărul de contribuitori desemnați pentru urmele analizate și în final, asupra gradului de concludență al concluziilor formulate de poliție.**

În susținerea acestui punct de vedere s-a precizat că în cadrul IGPR, testarea genetică a corpurilor delict ridicate de la locul faptei (sticle, cuțit, căni, cutie de chibrituri) s-a realizat urmând o serie de protocoale de analiză standard, deși poate respectivele probe judiciare ar fi necesitat o abordare specială, dat fiind faptul că locul infracțiunii a fost incendiat. Se mai arată că, Poliția, pentru niciunul dintre corpurile delict analizate, nu a raportat cantitatea și calitatea materialului genetic evidențiat în probe, aspect util și important, dată fiind natura probelor. Mai mult, interpretarea rezultatelor prezintă o serie de vicii, existând discrepanțe evidente între componentele raportului de constatare al Poliției, respectiv între conținutul secțiunilor REZULTATE și CONCLUZII și conținutul ANEXEI, contradicțiile vizând microurmele U5 –cele prelevate de pe cuțitul cu sânge, conținutul existent în REZULTATE ȘI CONCLUZII, unde deși se învederează că există un amestec de profile genetice ce provin de la minimum 2 persoane, fiind incluse cele ale victimei și ale inculpatei A.A., în ANEXA aceluiași raport se indică un profil ADN

de tip mixt, ce provine de la 3 persoane, existând și un al treilea contribuitor, de sex masculin. Apoi, pe cutia de chibrituri U6 se raportează în REZULTATE ȘI CONCLUZII un profil genetic unic ce aparține victimei, pe când în anexa aceluiași raport, se evidențiază un profil ADN unic identic cu al victimei, exceptând însă faptul că este de sex masculin. În plus, această probă mai apare raportată pe ultima filă a ANEXEI, având de data aceasta aspectul unui profil ADN mixt, ce ar putea conține profile genetice provenind de la trei persoane, din care una de sex masculin. Pe microuрма U9 a doua cană mică, în secțiunile REZULTATE ȘI CONCLUZII se raportează un profil genetic unic, ce aparține victimei, pe când în anexă, apare un profil ADN care aparține unei persoane de sex masculin.

În cadrul probelor efectuate de către Laboratorul IGPR, întreg materialul genetic de pe corpurile delictive, și așa în cantitate redusă și de o calitate precară, datorită incendiului provocat, a fost epuizat.

De altfel, Curtea luând legătura telefonic cu IC-IGPR aceștia au confirmat că în urma efectuării raportului de constatare tehnico-științifică biocriminalistică cu nr.211439 din 28.11.2006 au epuizat întregul material ADN prelevat de la inculpați.

Pentru lămurirea acestor contradicții s-a dispus efectuarea unei noi expertize medico-legale ADN la INML București pentru a demonstra comiterea infracțiunilor de către inculpați, însă Laboratorul de Genetică din cadrul acestei instituții a învederat că se află în imposibilitatea realizării unei noi expertize genetice a extractelor ADN corespunzătoare corpurilor delictive pentru microurmele U1-U9 (sticle, cuțit, câni, cutie de chibrituri) întrucât din comunicarea IGPR din 27.02.2012 reiese că aceste probe au fost epuizate în cursul analizelor derulate în Laboratorul Poliției.

Pentru a răspunde însă solicitărilor instanței, experții medico-legali au reanalizat toate expertizele genetice aferente acestei spețe, formulând un supliment al primului raport de expertiză medico-legală ADN din februarie 2012.

Deosebit de relevante, pentru a demonstra lipsa de concludență a concluziilor Poliției, sunt considerațiile Laboratorului de Genetică din cadrul INML București (suplimentul din 21 martie 2012) care învederează că „poliția a stabilit existența unei urme de sânge uman pe vârful lamei cuțitului, folosind doar o **reacție de orientare**, deși pentru a afirma acest lucru este obligatoriu a se realiza un test de certitudine”.

Pe de altă parte, experții medico-legali arată că cele statuate în raportul de constatare al poliției din 28.11.2006, sunt **echivoce și discutabile**, în condițiile în care **datele din această probă științifică sunt în contradicție evidentă cu profilele ADN, raportate în ANEXA RAPORTULUI**. Mai mult, contradictoriu este și faptul că profilul ADN al victimei este regăsit pe gura celor două sticle de băutură, de la locul faptei, în condițiile în care aceasta a prezentat o alcoolemie de 0‰.

Nu poate fi omis faptul că în raportul de constatare al poliției apar date nereale, în sensul că la 28.11.2006, alcoolemia victimei era de 0 grame la mie, câtă vreme însă, examenul toxicologic al acesteia a fost realizat de medicii legiști de abia în luna ianuarie 2007, ceea ce pune sub semnul întrebării veridicitatea datelor cuprinse în interiorul său.

Nu în ultimul rând, instanța s-a conformat recomandărilor INML Mina Minovici București și a solicitat și examinarea profilelor ADN brute ale inculpaților, respectiv a tuturor electroforegramelor obținute în această speță penală.

Curtea apreciază că într-o expertiză științifică, concluziile pot fi considerate cu grad înalt de concludență numai atunci când nu există niciun echivoc al rezultatelor în baza cărora au fost formulate.

Nu în ultimul rând, înlăturarea dintre mijloacele de probă valide a raportului de constatare tehnico-științifică biocriminalistică al IGPR –IC Serviciul de expertize biocriminalistice din 28.11.2006, este determinată de concluziile ultimului Aviz al Comisiei Superioare medico-legale formulate în urma analizării electroforegramelor corespunzătoare profilelor ADN brute ale inculpaților, reieșind că urma de pe gura sticlei de gin U1 a pus în evidență un profil ADN mixt ce provine de la victima A.A. și inculpatul minor M.N.. Din analiza probabilistică rezultă că ipoteza „urma de pe gura sticlei de gin conține ADN care provine de la victimă și inculpatul minor este de

2283x10² ori mai probabilă, decât ipoteza că urmele provin de la victimă și un bărbat necunoscut. Calitatea de contribuitor a inculpatei A.A. este discutabilă, întrucât nu există elemente de natură să o identifice în acest amestec, ea regăsindu-se în virtutea legăturii strânse de înrudire atât cu victima, cât și cu inculpatul minor. Referitor la urmele de pe gura sticlei de votcă, acestea aparțin doar victimei și unui bărbat necunoscut, profilele genetice ale inculpaților neregăsindu-se în acest amestec.

Cât privește urmele de pe vârful cuțitului, acestea pun în evidență profilul genetic al victimei A.A. și cele aparținând unui bărbat necunoscut, caracterele genetice ale inculpaților neregăsindu-se integral în acest amestec.

Pe celelalte urme de pe sticlele cu alcool, cutie de chibrituri și cele două căni, s-au evidențiat doar profilele genetice ale victimei și nu și cele ale inculpaților.

În finalul avizului emis de Comisia superioară de medicină-legală din cadrul INML București s-a învederat că deplina lămurire de către Poliție a rezultatelor ce conțin elemente de incertitudine, s-ar fi putut realiza prin aprofundarea testărilor genetice și utilizarea unor protocoale de analiză optimizate, menite să conducă la obținerea unor profile ADN cu minime ambiguități.

Rezultă așadar, că pe niciunul dintre corpurile delictive nu au fost găsite profilele genetice ale inculpatei A.A., ceea ce confirmă apărarea acesteia, că nu a săvârșit infracțiunile imputate, că nu a mai fost în locuința victimei din august 2006 – în absența ei – și că la 4.11.2006 dimineața, deplasarea în oraș a făcut-o pentru cumpărături și nu pentru a-și ucide sora. De altfel, nimeni nici nu a plasat-o la locul faptei, dintre martorii audiați nemijlocit de către instanță.

Împrejurarea că pe gura sticlei de gin din locuința victimei s-au descoperit caracterele genetice ale inculpatului M.N., nu este de natură să atragă concluzia că minorul și-a ucis mătușa, deoarece **experții nu au stabilit data la care a fost lăsată urma**, cu atât mai mult cu cât probele dosarului au dovedit la unison, că acesta își vizita ruda frecvent, o ajuta la treburile casnice, primind recompense materiale, în schimb.

În primăvara anului 2006 victima era plecată în Italia, inculpatul minor având grijă de garsoniera sa. Astfel, minorul de doar 14 ani, prezentând și tulburări psihice, fiind la vârsta debutului adolescenței, având și cheia de la garsoniera victimei, nu este exclus ca pe timpul vizitelor făcute de unul singur la locuința mătușii, să fi ingerat din conținutul sticlei cu gin

Descoperirea urmelor sale pe gura sticlei cu gin nu demonstrează însă, uciderea mătușii, cu atât mai mult cu cât martorul ocular R.I. a arătat că la 4.11.2006 ora 9.00, inculpatul minor N. nu a intrat în garsoniera victimei „a venit în fugă și a plecat în fugă, vizita durând 1-2 minute”.

De remarcat, că pe celelalte corpuri delictive nu s-au descoperit urmele inculpaților, rezultând astfel că nu ei sunt autorii infracțiunilor deduse judecății, deoarece dacă ar fi ucis victima, cu ocazia manoperelor specifice laturii obiective a acestei infracțiuni, sau căutând banii rudeniei, era imposibil ca din greșeală să nu fi atins obiectele aflate în locuință, urmele biologice rămânând acolo.

De netăgăduit rămâne însă faptul, că pe gura sticlei de votcă pe lângă profilele genetice ale victimei, se află urmele aparținând unui bărbat necunoscut, existând astfel un mare dubiu cu privire la adevăratul autor al infracțiunilor.

Așa fiind, pentru erorile și incertitudinile exprimate în concluziile sale, raportul de constatare al poliției din 28.11.2006, (examen ADN) va fi înlăturat de către curte, dintre mijloacele de probă.

Nu poate fi omisă că victima era în divorț în Italia, dar în același timp întreținea relații intime cu un alt cetățean italian, cu care dorea să se recăsătorească, primea amenințări cu moartea de la un alt bărbat cu prenumele „V.”, potrivit martorei C.M..

Mai mult, faptul că inculpatul N. a fost inconsecvent în declarațiile date în fața organelor judiciare cu privire la ora absenței din locuința bunicii, este irelevant întrucât conform art. 66 C.pr.pen. „inculpatul beneficiază de prezumția de nevinovăție și nu este obligat să-și dovedească nevinovăția”. Potrivit art. 69 C.pr.pen. „declarațiile inculpatului făcute în cursul procesului penal pot servi la aflarea adevărului numai în măsura în care sunt coroborate cu fapte și împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor existente în cauză.

Inculpatul minor nu a recunoscut niciodată că s-ar fi găsit la locul faptei și că ar fi ucis victima împreună cu mama sa, arătând constant că în dimineața zilei de 3.11.2006 ora 9.00 i-a dus victimei monitorul unui calculator, ocazie cu care s-a întâlnit cu martorul R.I., acesta fiind în eroare cu privire la data calendaristică a vizitei făcute mătușii. Arată că a fost la cumpărături, în dimineața zilei de 4.11.2006, în privința orei nefiind sigur, probabil 10-11, fiind trimis de martora G.R., inițiativa părăsirii locuinței, neapartinându-i.

Inculpata A.A. a fost constantă în declarații, învederând că în dimineața zilei de 4.11.2006 între orele 8.30-10.00 a făcut cumpărături de la 3 magazine, din zonă (Hermes, Mercur și Feleacul) după care a revenit la domiciliu, iar în jurul orei 13.50, a fost anunțată telefonic de moartea victimei. Nu a intrat în locuința decedatei din august 2006.

În final, curtea reține că rapoartele de expertiză și Avizele Comisiei Superioare medico-legale din cadrul INML București formulează asupra aspectelor esențiale (cele privind dovada prezenței inculpaților în garsoniera victimei, numai concluzii cu valoare de probabilitate.

Nefiind concluzii certe, ele nu pot fundamenta o soluție de condamnare, deoarece oricât de mică ar fi probabilitatea ca alte persoane decât inculpații A.A. și M.N. să fi contribuit la mixtura de urme biologice, această probabilitate subzistă și nu poate fi înlăturată.

Având în vedere că, la pronunțarea unei condamnări, instanța trebuie să-și întemeieze convingerea vinovăției inculpaților pe bază de probe sigure, certe și întrucât în speță probele în acuzare nu au un caracter cert, nu sunt decisive sau sunt incomplete, lăsând loc unei nesiguranțe în privința vinovăției apelanților, se impune a se da eficiență regulii potrivit căreia „orice îndoială este în favoarea acestora”.

Regula în *dubio pro reo*, constituie un complement al prezumției de nevinovăție, un principiu instituțional care reflectă modul în care aflarea adevărului, consacrat în art.3 C.proc.pen., se regăsește în materia probațiunii. Ea se explică prin aceea că, în măsura în care dovezile administrate pentru susținerea vinovăției celui acuzat conțin o informație îndoielnică tocmai cu privire la vinovăția făptuitorului în legătură cu fapta imputată, autoritățile judecătorești penale nu-și pot forma o convingere care să se constituie într-o certitudine și, de aceea, ele trebuie să concluzioneze în sensul nevinovăției acuzatului și să-l achite.

Înainte de a fi o problemă de drept, regula *in dubio pro reo*, este o problemă de fapt. Înfăptuirea justiției penale cere ca judecătorii să nu se întemeieze, în hotărârile pe care le pronunță, pe probabilitate, ci pe certitudinea dobândită pe bază de probe decisive, complete, sigure, în măsură să reflecte realitatea obiectivă (fapta supusă judecării).

Numai așa se formează convingerea, izvorâtă din dovezile administrate în cauză, că realitatea obiectivă (fapta supusă judecării) este, fără echivoc, cea pe care o înfățișează realitatea reconstituită ideologic cu ajutorul probelor.

Chiar dacă în fapt s-au administrat probe în sprijinul învinuirii, iar alte probe nu se întrevăd ori pur și simplu, nu există și totuși îndoiala persistă în ce privește vinovăția, atunci îndoiala este „**echivalentă cu o probă pozitivă de nevinovăție**” și deci inculpații trebuiesc achitați.

Așa fiind, se va respinge ca nefondat apelul Parchetului de pe lângă Tribunalul Cluj împotriva sentinței penale nr. 512 din 26.11.2009 a Tribunalului Cluj, conform art.379 pct.1 lit.b C.pr.pen.

Cheltuielile judiciare în apelul parchetului vor rămâne în sarcina statului conform art. 192 pct.3 alin.3 C.proc.pen.

Pentru aceleași considerente, se vor admite ca întemeiate în baza art. 379 pct. 2 lit. a C.pr.pen., apelurile inculpaților împotriva aceleiași sentințe, pe care o va desființa în întregime și judecând în fond cauza, în baza art.10 lit.c și art.11 pct.2 lit.a C.pr.pen. achită pe inculpata A.A.K. de sub învinuirea comiterii infracțiunilor de omor deosebit de grav, prev.de art.174, 175 lit.a și c, art.176 lit.d C.pen. cu aplic.art.75 lit.c C.pen.; tâlhărie calificată, prev.de art.211 alin.1, alin.2/1 lit.a și c C.pen. și art.75 lit.c C.pen.; distrugere calificată, prev.de art.217 alin.4 C.pen., cu aplic.art.75 lit.c C.pen. și profanare de morminte, prev.de art.319 C.pen. cu aplic.art.75 lit.c C.pen., totul cu aplic.art.33 lit.a și b C.pen.

În baza art.10 lit.c și art.11 pct.2 lit.a C.pr.pen. achită pe inculpatul M.N. de sub învinuirea comiterii infracțiunilor de omor deosebit de grav, prev.de art.174, 175 lit.a și c, art.176 lit.d C.pen. cu aplic.art.99 C.pen.; tâlhărie calificată, prev.de art.211 alin.1, alin.2/1 lit.a și c C.pen. și art.99 C.pen.; distrugere calificată, prev.de art.217 alin.4 C.pen., cu aplic.art.99 C.pen. și profanare de morminte, prev.de art.319 C.pen. cu aplic.art.99 C.pen., totul cu aplic.art.33 lit.a și b C.pen.

Constată că inculpata A.A.K. a fost reținută la 11 decembrie 2006 și arestată preventiv în perioada 12 decembrie 2006 – 10 mai 2007.

În baza art.350 C.pr.pen. revocă măsura preventivă a obligării de a nu părăsi localitatea Cluj Napoca, dispusă față de inculpată prin decizia penală nr.274 din 10 mai 2007 a Curții de Apel Cluj.

Se constată că nu există constituire de parte civilă în cauză. (Judecător Delia Purice)

Întocmit,

Judecător DELIA PURICE